

உரையாடல்

இலக்கியத்தை அண்டியுள்ள புள்ளிகளில்...

ISSN 2292-4817

November 2014

மறைந்த
ஆய்வறிஞர்களுக்கு
அஞ்சலி

பேராசிரியர்
எம்.எஸ்.எஸ்.பாண்டியன்

● பேராசிரியர் வி.சிவசாமி

சொந்தமான ஒரு வீடு
உங்கள் வாழ்க்கையின்
மிகப்பெரியதோர் முதலீடு

வீடு வாங்க விற்க

ஈசன் குலசேகரம்

Sales Representative

416 835 1700

info@esanhomes.com

- வீடுகள்
- தொடர்மாடி வீடுகள்
- வியாபார நிலையங்கள்
- காணி முதலீடுகள்
- வாங்குதல் - விற்றல்

We can also Arrange your Mortgage

ஆலோசனைகளுக்கும்
நம்பிக்கையான சேவைகளுக்கும்
எம்மை நாடுங்கள்..

விக்கி வேலாயுதன்

Sales Representative

416 457 7162

vvelauthan@yahoo.com

RE/MAX
RE/MAX Vision Realty Inc., Brokerage

Office: (416) 321-2228

Fax: (416) 640-1126

www.esanhomes.com

2210 Markham Road # 1, Toronto, ON M1B5V6

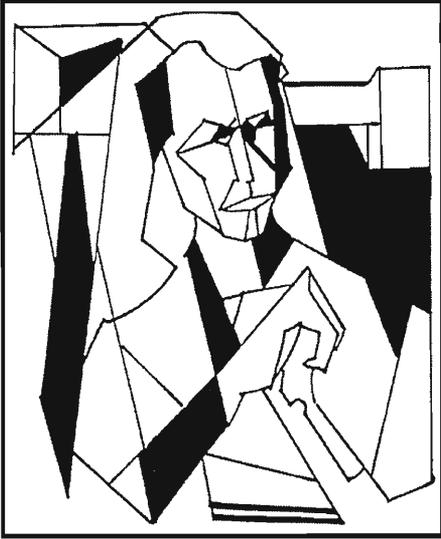
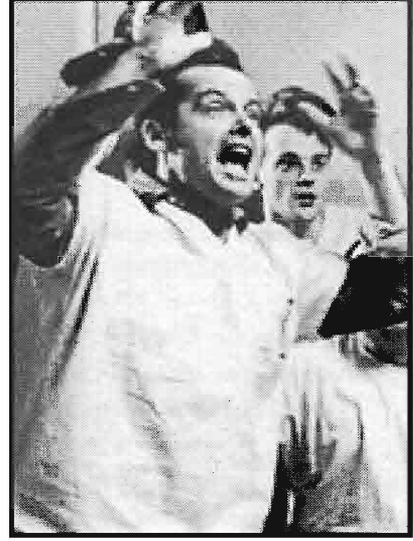

கதை

அரிதாரி / க.நவம் - 03
 வெள்ளை யானைகள் போன்ற குன்றுகள் / ஏணைஸ்ற் றெயிங்வே
 மொழியாக்கம்: என்.கே.மகாலிங்கம்- 17
 தோல்வியின் இன்னொரு முனை / மெலிஞ்சி முத்தன் - 25
 பேசலின்றிக் கிளியொன்று / ஸ்ரீரஞ்சனி - 32
 அணங்கென்ப மாய மகளீர் - லிவின் அனுஷியன் - 37
 வீடு திரும்பல் / தர்மு பிரசாத் - 62

கவிதை

இளங்கோ - 13
 சவீனன் - 34
 ஆதவன் - 41
 கற்சுறா - 56

கட்டுரை

இலக்கியரைக் கண்டலும் இனிது - பொ.கருணாகரமூர்த்தி - 09
 முள்ளிவாய்க்கால் ஒரு முடிவற்ற பயணம் - மீராபாரதி - 21
 மணவிலக்கானவனின் சாட்சியம் - சஞ்சயன் - 27
 ஒரு விரித்த பக்கம்- சு.வில்வராயர் - 35
 மடித்து வைத்த பக்கங்கள் - சிவதாசன் - 44
 ஆற்றேயின் அந்தாதி - அ.முத்துலிங்கம் - 54
 கையெழுத்து - அ.இரவி - 58

விமர்சனம்

24வது சங்கீதம் - ரபேல் 47

உரை

பார்வதி கந்தசாமி - 65

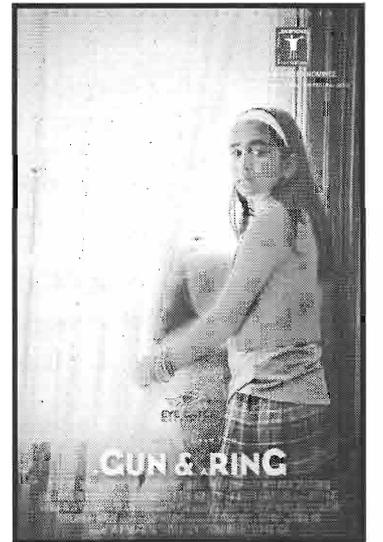
நிகழ்வு

'உயிர்ப்பு' நாடக நிகழ்வின் படங்கள் - 69

அஞ்சலி

எம்.எஸ்.எஸ்.பாண்டியன் - 73

வி.சிவசாமி - 74

உரையாடல்

இலக்கியத்தை அண்டியுள்ள புள்ளிகளில்...

URAIYAADAL
ISSN 2292 - 4817
2014 /Nov vol.1 No.2

ஆசிரியர் / Editor

நடராஜா முரளிதரன்
Nadarajah Muralitharan

இணை ஆசிரியர் / Associate Editor
வின்சென்ட் போல் சந்தியாப்பிள்ளை
Vincent Paul Chantiapillai

விளம்பரம், வணிகம் / Adds, Sale

கி.ஜெயக்குமார்
K.Jeyakumar

தி.கலியுகராஜா
T.kaliyugarajah

இதழ் வடிவமைப்பு / layout

தர்மு பிரசாத்
Dharmu Pirasath

Published By :
Nadarajah Muralitharan
36 salamander street
Toronto, ON
MIXIY9
Canada.

Tel : 647-972-3619
email: uraiyaadal@yahoo.com

ஆசிரியம்>>>

இந்த வருட ஆரம்பத்தில் 'உரையாடல்' சஞ்சிகையை வெளிக்கொண்டு வந்த வேளையில் ஒரு வருடத்திற்கு நான்கு இதழ்களையாவது கொண்டு வரலாமென்ற நம்பிக்கை இருந்தது. ஆனால் நடைமுறையில் அதன் கடினத்தை உணர்ந்து கொண்டோம் என்றே சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. முன்பு அச்சுச்செலவு, சஞ்சிகையினை மக்களிடம் கொண்டு போய்ச் சேர்த்தல் போன்ற விடயங்களே மிகப்பெரிய வேலைகளாய் இருந்திருக்கின்றன. ஆனால் அதற்கும் அப்பால் உள்ள கடினங்களும் அழுத்தத்தைத் தரவல்லவாக உள்ளன. வடிவமைப்பு, விடயங்களை சேகரித்தல், மெய்ப்பு பார்த்தல் போன்றவை நேரத்தை இழுத்தடிப்பனவாக உள்ளன. இதற்குள் நாங்கள் சந்திக்கின்ற சொந்தப் பிரச்சினைகளும் அதனால் ஏற்படுகின்ற உளச் சோர்வுகளும் கூட இதழின் காலதாமதத்திற்கு மேலதிகமானதும் முக்கியமானதாயும் அமைகின்றது.

இம்முறை கணிசமான படைப்பாளிகள் படைப்புகளை முன்னமே தந்திருந்தாலும் முதல் இதழில் எழுதிய பலரிடம் இருந்து ஆக்கங்களைப் பெற முடியவில்லை. குறிப்பிட்ட கால எல்லைக்குள் கிரமமாகச் சஞ்சிகையினை வெளிக்கொண்டு வராவிட்டால் படைப்பாளிகளிடம் இருந்தும் வாசகர்களிடம் இருந்தும் நம்பிக்கையைப் பெறுவதில் உள்ள சிரமங்களை நாம் உணர்ந்து கொள்கிறோம். ஆனால் அதை நாங்கள் வெல்ல முடியாது தோற்பவர்களாகவே உள்ளோம் என்பதுதான் நடைமுறை உண்மை.

நாங்கள் குடியேறி உள்ள நாடுகளில் காத்திரமான இலக்கிய முயற்சிகள் நடக்காமல் இல்லை. அவை நாடகங்களாக, நூல் வெளியீடுகளாக, திரைப்பட முயற்சிகளாக நிகழ்ந்து கொண்டதான் இருக்கின்றன. அவை இன்னும் அதிகமாக வெளிப்படுத்தப்பட வேண்டுமென்ற அக்கறை எங்களுக்கு இருந்தாலும் யதார்த்தம் அதற்கு ஈடு கொடுக்க முடியாததாகவே உள்ளது.

காலம் தோறும் நவீன தமிழ் இலக்கியம் இத்தகைய இடர்களைச் சந்தித்து வந்த போதிலும் அவை தமிழ் இலக்கியத்துக்கு ஆற்றிய பங்களிப்பை யாரும் குறைத்து மதிப்பிட்டுவிட முடியாது. அந்த வகையில் வெளிநாடுகளில் வாழும் ஈழத்தமிழ் படைப்பாளிகள் தங்கள் ஆக்கங்களை கொணரவதும் மேம்படுத்துவதும் கூட்டு உழைப்பின் அடிப்படையிலேயே சாத்தியமாகும் எனவும் எண்ணுகின்றோம். அத்தகைய தளத்தைக் கனடாவில் 'உரையாடல்' இதழின் ஊடாக கட்டியமைக்க வேண்டுமென்ற கனவினை நாம் சுமப்பது அத்தமான கற்பனை என்றும் சிலர் வாதிடலாம். ஆயினும் கலைஞர்கள் இவ்வாறான மிதப்பின் வழியாக உலகினை உள்வாங்கத் துடிப்பது இயல்பானதே. அந்த அடிப்படையில் 'உரையாடல்' இரண்டாவது இதழினை இடைவெளி நீண்டு விட்ட போதிலும் நம்பிக்கையை இழக்காது வாசகர் முன் வைக்கின்றோம். நன்றி!

நடராஜா முரளிதரன்
(ஆசிரியர்)

அரிதாரி

ஈமையல் மணத்தையும் புகையையும் உறிஞ்சி வெளியேற்றும் கடமையில் தோற்றுப் போன கிச்சின் எக்ஸோஸ்ற் ஃபான், நாதஸ்வரக் கச்சேரியின் நட்நடுவே முக்கி முனகும் ஊமைக் குழலாட்டம் இரைந்துகொண்டிருந்தது. அந்த இரச்சலையும் மீறி 'காத்து கொஞ்சம் வரட்டுமே.....' அந்த யன்னலை முழுசாத் திறந்து விடுங்கோவனப்பா.....' அவசரம் அவசரமாகச் சமையல் பாத்திரங்களைத் தண்ணீரில் நனைத்து, டிஷ் வொஷ்ஷுக்குள் தள்ளிக்கொண்டிருந்த சாரதா சத்தம் போட்டாள். வரவேற்பறைக்கு அருகிலிருக்கும் வொஷ் றுமைத் துப்புரவு செய்யப்போன சசிதரன், அடுப்படி யன்னலை வந்து திறந்தான். ஓ..... ! மெல்லிய குளிர் காற்று முகத்தில் வந்து மோதியது! மூன்று மணித்தியாலச் சமையலில் மூழ்கித் திளைத்து, உடல் வியர்த்துக் களைத்திருந்த அவனுக்கு, பின் புரட்டாசிக் குளிர்காற்று இதமாயிருந்தது! கோடை பூராவும் இலைகளில் பச்சையத்தைத் தேக்கி வைத்திருந்த மேப்பிள் மரங்கள், அதனைப் பரிபூரணமாகப் பறிகொடுத்து, இலையுதிர் காலத்தை வரவேற்கக் காத்திருக்கும் இத்தருணத்திலும், மஞ்சளும் குங்குமமும் பிசைந்துகலந்த வண்ண விநோதங்களை முகத்தில் அள்ளிப்பூசி அழகு காட்டும் வாலைக் குமரிகள் போல, கவலை மறந்து காற்றோடு சரசமாடிக் கொண்டிருந்தன. இருபத்தைந்து வருடங்களாக அவன் கனடாவில் பார்த்துப் பார்த்து வியந்து வரும் விந்தை! அலுப்புச் சலிப்பற்ற இன்ப அனுபவம்!

'முன்னாலை நிக்கிற மேப்பிள் மரங்களைப் பாத்தியே சாரதா..... நம்பவே முடியேல்லை..... இவ்வளவு கெதியா..... இப்பிடி வடிவாக நிறம் மாறுமெண்டு...'

'ஐயா புலவரே, இயற்கையை ரசிக்கிறதுக்கும் புகழுறதுக்கும் இது நேரமில்லை. ஆக்கள் வரப்போகினம். அரை மணித்தியாலந்தானிருக்கு. அந்த வொஷ் றும் துப்பரவோவெண்டு ஒருக்காப் பாத்திட்டு, நீங்களும் போய் மேலைக் கழுவிக்கொண்டு வந்து ரெடியாக நிலலுங்கோ'

வீட்டுக்கு விருந்தினர்கள் வரும்போதெல்லாம் சாரதாவுக்கு இப்படித்தான் ஒருவித அவசரமும் ஆவலாதியும்! 1986ஆம் ஆண்டு கனடாவுக்குள் காலடி எடுத்து வைத்த சசிதரன், முதன் முறையாக ஈஸ்வரம்பிள்ளையை மொன்றியால் நகரில் சந்தித்தான். அதே ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் பதினெட்டாம் திகதி 'தமிழர் ஒளி' நிறுவனம் நடத்திய ஒரு கலைவிழாவின் போதுதான் அந்தச் சந்திப்பு நிகழ்ந்தது. சசிதரன் தலைமை தாங்கிய கவியரங்கம் ஒன்றும், ஈழவிடுதலைப் போராட்டம் தொடர்பாக அவன் தயாரித்து நெறிப்படுத்திய நாடகம் ஒன்றும் அன்றைய விழாவின் விசேட நிகழ்ச்சிகள். கலைவிழா முடிந்த கையோடு இரசிகர்கள் சசிதரனைச் சுற்றி மொய்த்துக்கொண்டனர். பாராட்டுக்களினால் திக்குமுக்காடிப் போனான். அன்று அவனைக் கட்டியணைத்துப் பாராட்டித் தன் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக்கொண்டு அறிமுகமானவர் தான், ஈஸ்வரம்பிள்ளை. அந்தக் கலைவிழாவினால் சசிதரனுக்குப் பல புதிய அறிமுகங்களும் நட்புக்களும் கிடைத்தன. கூடவே பலதரப்பட்ட பயமுறுத்தல்களும் வந்து சேர்ந்தன.

க.ருவம்

'உதிரிகளோடும் எதிரிகளோடும் நாம் சமரசம் செய்யவேண்டுமெனச்

சொல்கிறீரோ? உம்மைச் சரியான இடத்தில் சந்திப்போம்' என்றவாறான தொலைபேசி உறும்புகளும் கறுவல்களும் அடிக்கடி வந்துபோயின. தன்னந் தனியனாக அப்போது அகதி வாழ்க்கை வாழ்ந்துகொண்டிருந்த அவனது இருப்பிடம் தேடிவந்து, உற்சாகமும் தைரியமும் வழங்கிய புதிய நண்பர்களில் ஈஸ்வரம்பிள்ளையும் ஒருவர்.

'தமிழனுக்குள் பிரிவினை வேண்டாம்'

என்ற தமது கோட்பாட்டுடன் உடன்பாடுடையவன் என்ற வகையில் அவன்மீது ஒருவித மதிப்புக் கலந்த மரியாதை அவருக்கு! வயதில் சற்றே கூடியவராக இருந்தபோதிலும் இலக்கியம், அரசியல், சமூகம், கலை கலாசாரம் போன்ற பலதும் பத்தும் பேசிக் கலந்துறவாட உகந்த நண்பனாக அவர் சசிதரனை வரிந்துக்கொண்டமைக்கு அவனிடம் காணப்பட்ட ஆற்றல்கள் மட்டுமன்றி, அவனது இனிமையான பேச்சும், இங்கிதமான பண்பும், பலரையும் கவரவல்ல பழக்கவழக்கங்களும் காரணமாயின. சசிதரனும் தன்னைப்போலவே ஒருயாழ்ப்பாணத்தான் என்பதற்கும் மேலாக 'வடித்தெடுத்த ஒரு வடமராட்சியான்' என்பது அவருக்குத் தலையில் தங்கக் கிரீடம் வைத்தாற் போன்ற ஒருவகைக் கியாதிசைக் கிளப்பும் சங்கதி! இவை போதாதென்று, செயிற்ற லோறன்ற சந்தையில் வாங்கிய கோழிக் கால்களை எண்ணெயில் பொரித்துக் குளிரான பியருடனும் சுவைத்து மகிழ்ந்த நாட்களும் - ஷோன் ரலோன் தமிழ்க் கடையில் துடிக்கத் துடிக்க வாங்கியெடுத்த அறக்குளா மீனையும் நண்டையும் இறாலையும் கறியாக்கி, ஒரே கோப்பையில் போட்டுச் சுடச்சுடச் சோறு பிரட்டி உண்டு களித்த தருணங்களும் இவர்களது நட்பின் இன்னொரு பக்கத்துஎழுதப்படாத இரகசியங்கள்! எண்பத்தேழின் ஆரம்பத்தில் சசிதரன் தனது படிப்புக்கேற்ற வேலைதேடி ஒன்றாறியோ மாகாணத்தின் ரொறன்றோ நகர் நோக்கி வந்தான். அதேயாண்டின் இறுதியில் ஈஸ்வரம்பிள்ளை தன் மனைவி மக்கள் கனடாவந்துசேர்ந்த கையோடு அல்பேர்ட்டா மாநிலத்திற்குக் குடிபெயர்ந்து போனார். அல்பேர்ட்டாவில் மகனும் மகனும் குடும்பமாகி நிரந்தரமாகத் தங்கிவிட்ட நிலையில், அந்த மாநிலத்தின் குளிர்க் கொடூரம் போதும் போதுமென்றாகிவிடவே, 2005ஆம் ஆண்டு ஈஸ்வரம்பிள்ளை தனது மனைவியுடன் ரொறன்றோ வந்துசேர்ந்து, ஸ்காபரோக் குட்டி யாழ்ப்பாணத்தில் குடியேறினார். ஒருநாள் பல்வகை நியுணர் சுந்தரவடிவேலின் டென்ரல் கிளினிக்குப் போயிருந்தபோது, அங்கிருந்த சஞ்சிகைகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த ஈஸ்வரம்பிள்ளையின் கையில் தமிழ்ப் பத்திரிகை ஒன்று அகப்பட்டது. அதிலிருந்த கட்டுரைகளைத் தட்டிப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் சசிதரனின் படத்துடன் கூடிய கட்டுரை ஒன்று அகஸ்மாத்தாக அவரது கண்ணில் தென்பட்டது.

அன்று மாலையே ஆசிரியருடன் தொடர்புகொண்டு

அந்தமாதிரி மசாலா போட்டு கறி சமையல் செய்திருக்கிறாப் போலை கிடக்கு! மம்ம் வாசம் மூக்கைப் புடுங்குது சாரதா

"

சசிதரனின் தொலைபேசி இலக்கத்தைப் பெற்று, அவனுடன் பேசினார். பதினெட்டு வருடகால இடைவெளிச் சம்பவங்கள், சங்கடங்கள், சவால்கள், சாதனைகள் பலவும் அந்த ஒருசில மணித்தியாலத் தொலைபேசிச் சம்பாஷணையின் போது பரிமாறப்பட்டன. ஆண்டுகள் பல பிரிந்தவர் கூடினால் ஒரே நாளில் பேசித் தீருமா? மறுநாளே சசிதரனை அவனது அலுவலகத்தில் போய்ச் சந்தித்தார். அதன் பின்னர் அவ்வப்போது தனித்தனியாகவும் குடும்பமாகவும் சந்தித்தனர்.

இன்று மாலையும் அப்படியான ஒரு சந்திப்புக்காகவே ஈஸ்வரம்பிள்ளை தம்பதியினர் சசிதரன் வீட்டுக்கு இராப்போசன விருந்தாளிகளாக வருகின்றார்கள். சசிதரனின் சுகதர்மினி சாரதா, ஆரவாரத்துடன் அமர்க்களப்படுவதற்கான காரணமும் இதுதான்! ஏழு மணிக்கு ஐந்து நிமிடம் இருக்கையில், வாசல் அழைப்பு மணி இருமுறை ஒலித்தது. வாசற்கதவின் உட்புறமாக மூடியிருந்த குளொஸெற்றினுள் கிடந்த ஜஸ்மின் வாசம் கலந்த எயர் ஃபிரெஷனரை எடுத்து, அவசரமாக விசிறி அடித்துவிட்டு மெதுவாகக் கதவைத் திறந்தான், சசிதரன். 'ஹல்லலோ சசி..... ஹவ்வ்வாய்யூ?' உயிரெழுத் துக்களை வலிந்து அழுத்தி உச்சரித்து, உரத்த குசல விசாரிப்போடு உள் நுழைந்த ஈஸ்வரம்பிள்ளையைப் பின்தொடர்ந்து அவரது மனைவியும் வந்தாள். 'வாருங்கோ..... வாருங்கோ..... மிஸ்ரர் அன்மிஸிஸிஸ் பிள்ளைவான்.' மலர்ந்த முகத்துடன் வரவேற்ற சசிதரன், 'ஜைக்கற்றைக் கழட்டித் தாருங்கோ..... இதுக்குள்ளையே வைப்பம்' என வாங்கிக் குளொஸெற்றுக்குள் தொங்கவிட்டு மூடினான்.

'சாடையாக் குளிர் துவங்கிவிட்டுதைசே.....'

கைகளை உரசிப் பிசைந்துகொண்டு உள்ளே வந்த ஈஸ்வரம்பிள்ளை, 'அந்தமாதிரி மசாலா போட்டு கறி சமையல் செய்திருக்கிறாப் போலை கிடக்கு! மம்ம் வாசம் மூக்கைப் புடுங்குது சாரதா!' பொச்சுக் கொட்டிக்கொண்டு முதலில் சாப்பாட்டு மேசை நோக்கிச் சென்றார். ஜஸ்மின் எயர் ஃபிரெஷனரை மனதுக்குள் சபித்தபடி, 'இங்கை எவ்வளவுதான் கதவுகளையும் யன்னல்களையும் திறந்து வைச்சுக்கொண்டு சமைச்சாலும் எங்கடை சாப்பாடுகளின்ரை மணம் வெளியாலை போகாதே' எனக் கூறிய சசிதரன், 'அப்பிடி இருங்கோ மிஸிஸ் ஈஸ்வரம்பிள்ளை' என்று வரவேற்பறையிலிருந்த சோஃபாவைக் காட்டினான். தண்ணியடிச்சா, உண்மை கதைக்கிற சில எழுத்தாள நண்பர்கள்... அவையள் வந்தால் குடுக்கலாம் எண்டுதான்...

'கையிலை வேலையாயிருக்கிறன்..... இருங்கோ வாறன், அக்கா.' சாரதாவுக்கு தன்னைவிட வயதுகூடிய எல்லாருமே ஒன்றில் அக்கா அல்லது அன்றிதான்! கறி டிஷஸ் எல்லாவற்றையும் மேசையில் ஒழுங்குபடுத்திக்கொண்டிருந்த சாரதாவுக்கு அருகில் போய் நின்றுகொண்டு, ஒவ்வொரு

கறிக்கும் விளக்கம் கேட்கத் துவங்கினார், ஈஸ்வரம்பிள்ளை.

'அங்கிள், உங்களுக்கு விருப்பமான அறக்குளா மீன் குழம்பு, றால் குழம்பு, சிக்கன் பிரட்டல் குழம்பு இந்த மூண்டும்தான் இண்டைக்கு மெயின் டிஷஸ். எண்ணெயெண்டு பெரிசாக நீங்கள் பயப்பிடத் தேவையில்லை. அதோடை தண்டுரிச் சிக்கனும் எண்ணையில்லாமல் பேக் பண்ணி, ரெடியா வைச்சுக்கிடக்கு ஜஸ் இன் கேஸ்!'

'ஏலம், கரம்பு, கறுவா இடிச்சுத் தூளாக்கிப் போட்டுக் கறியாக்கி இருக்கிறியள் போலை கிடக்குது ..... இப்பவே நாலுறுது! அதென்ன அந்த வட்டமான டிஷ்ஷூக்குள்ளை..... சுறா வறை போலை கிடக்கு!'

'ஓமோம்.... அது நல்ல பால்சுறா வறை. இதென்ன சொல்லுங்கோ பாப்பம்?... சமன் ஃபிஷ்ஷை எடுத்து பெரிய பெரிய துண்டுகளாக வெட்டிப்போட்டு, உப்பையும் லோலையும் லேசா மேலாலை தடவி - கொஞ்சம் வெங்காயம், பச்சை மிளகாய் தூவி, அவனுக்குள்ளை வேக வைச்சிட்டு எடுத்தால் போதும்..... இனியில்லையெண்ட ரேஸ்!'

'அப்ப இண்டைக்கு றால் கறியைத் தவிர, மற்றக் கறியளிலை கொலஸ்ரோலைப் பற்றிப் பயப்பிடத் தேவையில்லை என்று சொல்லுறீர்..... மரக்கறிக்கு என்ன செய்திருக்கிறீரெண்டு பாப்பம்! 'நல்ல ஃபிரெஷ்ஷான சலாட் செய்து வைச்சுக் கிடக்கு. ஒரு பூசணிச் சம்பல். எண்ணெயிலை பொரிக்காமல் க்கிறில்லிலை போட்டுச் சுட்ட பிஞ்சுக் கத்தரிக்காயிலை ஒரு பிரட்டல் குழம்பு. முளைக் கீரையோடை தேங்காய்த் துருவலைக் கலந்து ஒரு வறை. யெலோ பீன்ஸ்லை சின்னன் சின்னனாக வெட்டி, பொட்டேற்றோவும் போட்டு ஒரு பிரட்டல். வழமையான பருப்பு..... இதைவிட வேறை என்ன வேணும் அங்கிள்?' 'நீர் சொல்லுறதைப் பாத்தால்..... இண்டைக்கு எங்கள் எல்லாருக்கும் நல்ல இடியப்ப மிக்ஸோடைசேர்த்து ஒரு மணியான - ரேஸ்ரியான ஆனால் ஹெல்த்தியான டின்னர்! ஒரு ஃபுட் சயன்ரிஸ்ற் சமைச்சால் பின்னை எப்பிடி இருக்கும்!' 'ஐயையோ அங்கிள்..... நான் படிச்சது ஃபுட் சயன்ஸ் தான். ஆனால் சமையல் படிக்கயில்லை. நான் சமைச்சால் அவரும் சாப்பிடார். சுரேனும் சாப்பிடான். அவனுக்கு அப்பாதான் சமைக்க வேணும். அப்பாதான் இதெல்லாம் சமைச்சது.

நான் சும்மா எடுத்தேத்தி வேலை செய்ததோடை சரி.' 'என்றை வீட்டிலை, அருமை பெருமையாக ஒரு பருப்புக் கறி வையுங்கோ எண்டால், அங்கிள் பருப்புக் கறிதான் வைப்பார்..... நீர் லக்கி சாரதா'

'சமையல் கலையையும் சசி விட்டு வைக்கயில்லைப் போலை கிடக்கு! நளபாகம் அவருக்கு நல்லாகக் கைவருகுது!'

'சரி சரி..... புகழ்ந்தது போதும், இஞ்சாலை வாருங்கோ..... இப்பிடி வந்திருங்கோ பிள்ளைவாள்.' அவரைக் கூட்டிவந்து வரவேற்பறையில் உள்ள சோப்பா ஒன்றில் இருத்தினான், சசிதரன். ஆறு போத்தல்கள் வைப்பதற்கு வசதியான குழித் தாங்கிகளைக்கொண்ட, சுழல் ஸ்ரான்ட் ஒன்றில் ஆறு விதவிதமான மதுபானப் போத்தல்களை வைத்து, அப்படியே தூக்கிவந்து, ஈஸ்வரம்பிள்ளைக்கு முன்னாலிருந்த கொப்பி ரேபிளில் வைத்தான். 'என்னப்பா நீர் இதெல்லாம் இப்ப அடிக்கப் பழகியிட்டீரோ?' ஆச்சரியத்தோடு சசிதரனைப் பார்த்துக்கேட்டார். 'யூனிவேர்சிற்றியிலை இருந்த காலத்திலை கொஞ்சம் குடிச்சவர். இப்ப விட்டிட்டார்.' மெல்லிய நமட்டுச் சிரிப்புடன் ஈரக் கைகளைச் சின்னத்துவாய் ஒன்றினால் துடைத்து விட்டுக்கொண்டு வந்து, மற்றவர்களுடன் இணைந்துகொண்ட

சாரதா சொன்னாள்.' உண்மையைச் சொன்னால் என்ன..... நான் இப்ப இதுகளைல்லாம் விட்டிட்டன், பிள்ளைவாள்.

எப்பவாவது ஒரு பார்ட்டி, ஃபங்ஷன் எண்டு வந்தால் ஒரு சாட்டுக்கு மற்றவையளோடை சேந்து ரெண்டொரு ட்றிங்ஸ். அவ்வளவுதான்." இஞ்சை பாரும், ஜோனி வாக்கர் விஸ்கி, ஹெனிஸ் விஎஸ் பிராண்டி, அப்ஸலூர் வொட்கா, சேகிராம்ஸ் ஜின், பக்காடி றம், ஸாக்ஸம் கலிஃபோர்னியா ரெட் வைன். ஒவ்வொரு வகை மதுபானத்திலையும் உலகப் பிரசித்தி பெற்ற 'பெஸ்ற் பிராண்டு' தேடிப்பிடிச்சு வாங்கி வைச்சிருக்கிறீர். ஒண்டு மட்டும் மிஸ்ஸிங் பியரைக் காணயில்லை" அதையும் நான் விட்டுவைக்கயில்லை. ஒன்றாறியோ, க்குவெல்ஃ சிற்றியிலை ஸ்லீமன் பியர் தயாரிக்கிற ஒரு ஜேர்மன் கொம்பனி இருக்குது. ஸ்லீமன் பியரிலை ஒரு

என்றை வேலை பரவாயில்லை, அங்கிள். கனடாவிலைதானே வேலையன் வரும் போகும். ஒண்டும் நிரந்தரமில்லை. அதாவை ரோயல் பாங்க் வேலையோடை அமெரிக்கன் நெற் வேர்க் மார்க்கட்டிங் ஒண்டும் செய்யிறன்.

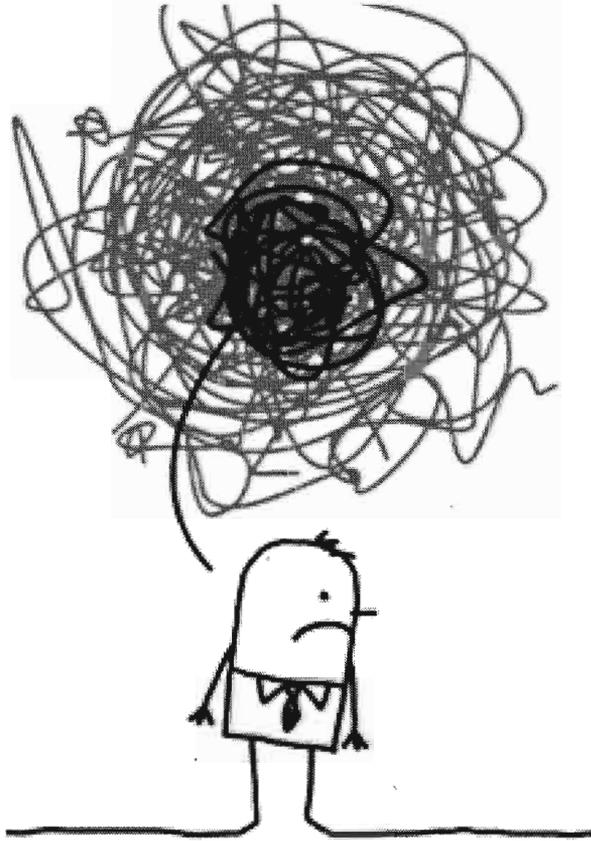
ஸ்பெஷல் ரேஸ்ற்ரும் ஃபிளேவரும் இருக்கு. ஆறு போத்தில்ப் பெட்டி ஒண்டு வாங்கி வைச்சிருக்கிறன். இதிலை வைக்க இடமில்லை எண்டதாவை ஃபிநிட்ஜூக்குள்ளை கிடக்கு.'

'இதெல்லாத்திலும் பார்க்க, பியர்தான் சக்கரை வியாதிகாரருக்கு ஆகக்கூடின சத்துராதி. அது வேண்டாம்.' இது மிஸிஸ் ஈஸ்வரம்பிள்ளையின் ஆலோசனை!

'அது சரி சசி தெரியாமல்தான் கேக்கிறன்... நீரும் இப்ப பெரிசாக் குடிக்கிறதில்லை. சும்மா வடிவுக்கே இவ்வளவையும் வேண்டி வைச்சிருக்கிறீர்?' 'தண்ணியடிச்சாத்தான், உண்மை கதைக்கிற சில எழுத்தாள நண்பர்கள் எனக்கிருக்கினம். அவையன் வந்தால் குடுக்கலாம் எண்டுதான் இதெல்லாத்தையும் வாங்கி வைச்சிருக்கிறன்.' இலேசான புன்னகையுடன் சசிதரன் சொன்னான். உரத்துச் சிரித்துக்கொண்டே சாரதா எழுந்துபோய், நன்றாகக் கழுவித் துடைத்து, பளிச்சென மினுங்கும் இரண்டு க்கிளாசும், இரண்டு வைன் க்கிளாசும் கொண்டுவந்து வைத்தாள்.

'சரி.... நாங்கள் நிகழ்ச்சியைத் துவங்குவம். இதிலை எதை எடுப்பம் இண்டைக்கு?' வட்டவடிவான போத்தல் தாங்கியைச் சுழற்றிச்சுழற்றிப் பார்த்தபடியே ஈஸ்வரம்பிள்ளை கேட்டார். 'பணக்கார வருத்தக்காரருக்கு இதிலை இருக்கிற

குடிவகைகளிலை வொட்கா தான் திறமானதாம்.' சசிதரன் சொன்னான். 'பிறகென்ன? வெட்கா வேடையே துவங்குவம்.' வொட்கா போத்தலை வெளியே எடுத்து மூடியைத் திருகித் திறந்து இரண்டு க்கிளாஸிலும் ஊற்றினார், ஈஸ்வரம்பிள்ளை. 'ஹவ் எபவுட் லேடஸ் நீங்களும் கெஞ்சம் வைன் எடுங்கோவன்?' பதிவுக்காகக் காத்திராமல், வைன் போத்தலையும் திறந்து எஞ்சியிருந்த இரண்டு வைன் க்கிளாஸிலும் கொஞ்சம் கொஞ்சம் ஊற்றிவிட்டு தனது க்கிளாஸை மேலே தூக்கிப் பிடித்தவாறு 'சியேர்ஸ்' என்றார். எல்லாரும் தத்தமது க்கிளாஸுகளைத் தூக்கிக் காட்டிச் 'சியேர்ஸ்' சொல்லிக்கொண்டு மெதுவாக மதுவை உறிஞ்சிச் சுவைத்துச் சுகிக்கலாயினர். 'எங்கை சாரதா உங்கட மகன்

சுரேணைக் காணயில்லை? இதுக்கை கொஞ்சம் சொக்ளர் இருக்குது. இதை அவரிட்டைக் குடுங்கோ.' மிஸிஸ் ஈஸ்வரம்பிள்ளை கொடுத்த பிளாஸ்டிக் பையை எழுந்து பெற்றுக்கொண்ட சாரதா சொன்னாள் 'அவர் இங்கையிலலை. வோட்டலூவிலை. இப்ப ஃபைனல் எக்ஸாம் நடக்குது. படிப்போடை ஆள் கொஞ்சம் பிஸி' 'அதுசரி படிப்போடை எண்டவுடனை ஞாபகம் வருகிது... இப்பவாவது உம்மடை படிப்போடை சம்பந்தப்பட்ட வேலை செய்யிறீரோ... இல்லை...?' ஈஸ்வரம்பிள்ளை இழுத்தபடியே சசிதரனைப் பார்த்தார். 'ஊரிலை நல்லாப் படிச்சுப்போட்டு கனடாவுக்கு வந்தவையளுக்கு அவையவையின்றை துறையிலை வேலை எடுக்கிறது அவ்வளவு ஈஸியிலலை. கொஞ்சக் காலம் நான் நல்லாக்

போடலாம். ஒருக்கால்... இந்தக் கதையைக் கேளுங்கோவான்... 83 கலவரத்துக்குப் பிறகு கொஞ்சக் காலம் கொழும்பிலையிருந்து ஊரிலை - பருத்துறையிலை போய்த் தங்கியிருந்தனாங்கள். அப்ப... கொள்ளுப்பிட்டியிலை இருந்த என்ரை பாங் ஓஃப் சிலோன் கணக்கிலை இருந்து காசு எடுக்கிறதிலை அவை மற்றாக்கள்... வீடுகளுக்குப் போய்ப் புழங்கி வாய்வைக்க மனம் வரேல்லை...என்னதான் சொன்னாலும் அந்த அருவருப்பு... பாரும், இப்பவும் எங்களுக்கு இஞ்சையும்தானே இருக்குது

ஒரு பிரச்சினை வந்திட்டிடுது. பருத்துறை ப்றாஞ்சிலை போய் அசிஸ்ரன் மனேஜரோடை அடிப்படாத குறை.

கஷ்டப்பட்டுப்போனன். 'தமிழ்க் கடையிலிருந்து வாங்கிய மரவள்ளிக்கிழங்குப் பொரியலை ஒரு பிளேட்டில் போட்டுக்கொண்டுவந்து வைத்தாள், சாரதா. சசிதரன் தன் கதையைத் தொடர்ந்தான் 'இப்ப கொஞ்ச நாளாத்தான் என்ரை மனசுக்குத் திருப்தி தரத்தக்க வேலை ஒண்டு செய்துவாறன்' 'சந்தோசம்.... சந்தோசம்.... ஆனால் சாரதாவுக்கு வந்தவுடனையே பாங்கிலை வேலை கிடைச்சிட்டிடுது போலை! இப்பவும் அதே ரோயல் பாங்கிலை தானே வேலை செய்யிறீர்?' இரண்டாம் முறையாக தனது க்கிளாசில்வொட்காவை ஊற்றிக்கொண்டு கேட்டார், ஈஸ்வரம்பிள்ளை.

'என்ரை வேலை பரவாயிலலை, அங்கிள். கனடாவிலைதானே வேலையள் வரும் போகும். ஒண்டும் நிரந்தரமில்லை. அதாலை ரோயல் பாங்க் வேலையோடை அமெரிக்கன் நெற் வேர்க் மார்க்கட்டிங் ஒண்டும் செய்யிறன்.'

'நீர் கஸ்ரமெர்சோடை டீல் பண்ணுறதில்லை அப்பிடித்தானே?' 'இல்லையிலலை... நான் ஹெட் ஓஃபீசிலை டேற்றா கலெக்ஷன் பகுதியிலைதான் வேலை செய்யிறன்.'

'கனடியன் பாங்குகளிலை ஒரு நல்ல சிஸ்ரம் இருக்குது... உமக்கு ஒரு பிரச்சினையெண்டால் நேராக மனேஜரோடையே போய்ப் பேசித் தீத்துக்கொள்ளலாம்... இஞ்சாரும் சாரதா டீப் ஃபிளீஸரிலை கொஞ்சம் ஐஸ் கியூப்ஸ் இருந்தால் கொண்டுவாரும். வொட்கா கொஞ்சம் ஸ்ரோங்காத்தான் கிடக்கு.' கண்களை மூடி முகத்தைச் சுழித்துப் பொச்சடித்தவாறு ஈஸ்வரம்பிள்ளை தொடர்ந்தார்

'ஊரிலை மனேஜரோடை போய்க் கதைக்கிறதிலும் பாக்க, கவுனர் ஜெனரலோடை சுகமாக் கதைச்சுப்

இத்தனைக்கும் அந்த ராஸ்கல் என்ரை ஊரவன்... என்ரை அயலவன்... தூரத்துச் சொந்தக்காரன். அசைய மாட்டன் எண்டிட்டான் எனக்குச் சீயெண்டு போவிட்டுது!' 'ஊரிலை சிலபேர் உப்பிடித்தான்... தங்கடை பவரைக் காட்டுறது...' என்றான் சசிதரன். 'கதையைக் கேளுமன்... நான் விசர் பிடிச்சு நிண்டதைப் பார்த்த ஒரு கஷியர் பொடியன் ரகசியமாக் காதுக்குள்ளை சொன்னான், 'அண்ணை நீங்கள் போய் மனேஜரைப் பாருங்கோ' எண்டு. போனன் மனேஜரிட்டை. மனுசன் கதிரையிலை இருத்திப்போட்டு தானே எழும்பிப் போய், எல்லாத்தையும் விசாரிச்சு என்ரை எக்கவுண்டிலையிருந்து காசும் எடுத்துத் தந்து, ஒரு பிரச்சினையும் இல்லாமல் சிரிச்ச முகத்தோடை என்னை அண்டைக்கு வீட்டை அனுப்பி வைச்சுது' 'அந்தாள் ஒரு நல்ல மனுசனாக்கும்.' சாரதா சொன்னாள். 'கிறிஸ்டி ஞானரட்ணம் பேர். யாழ்ப்பாணத்து மனுசன். வதிரியிலை சொந்தத்துக்குள்ளை கலியாணம் செய்தவர். தங்கமான மனுசன்!' 'ஹாட்லியிலை நான் படிக்கிற காலத்திலை இருந்தே அவர் அங்கை வேலை செய்தவர்' என்றான் சசிதரன்.

'நான் கனகாலம் கொழும்பிலை இருந்தபடியாலை எனக்கு அவரை முன்பின் தெரியாது.' ஈஸ்வரம்பிள்ளை சொன்னார்.

'அவற்றை பெண்சாதிதான் அந்த நேரம் மெதடிஸ்ற்றிலை பிறின்லிப்பலாக இருந்தவ.' இது மிஸிஸ் ஈஸ்வரம்பிள்ளை. 'ஓமோம்.... அவவின்ரை அண்ணன் தம்பிமாரெல் லாம் டொக்ரேர்ஸ் எஞ்சினியேர்ஸ் எண்டு நல்லாப் படிச்சவங்கள்... அதுக்குப் பிறகு நான் எப்ப அந்த பாங்குக்குப் போனாலும் அந்தாளுக்கு ஹாய் சொல்லிப்போட்டுத்தான் வருவேன். ஒரு கொஞ்ச நாளுக்கிடையிலை ஸ்ரீஸ் கபேயிலை சேர்ந்து போய் ரீ குடிக்கிற சிநேகிதமாப்போச்சு. அந்தளவுக்கு ஒரு நல்ல மனுசன். ஒருநாள் தன்ரை வீட்டு கிறிஸ்மஸ்

டின்னருக்கு குடும்பமாக வரச்சொல்லி எங்களை இன்வைற் பண்ணினவர். நான் போகயில்லை... அவை மற்றாக்கள்... வீடுகளுக்குப் போய்ப் புழங்கி வாய்வைக்க மனம் வரேல்லை... என்னதான் சொன்னாலும் அந்த அருவருப்பு... பாடும், இப்பவும் எங்களுக்கு இஞ்சையும்தானே இருக்குது...!

'அக்கா இன்னும் கொஞ்சம் வைன் எடுங்கோவன்... ஒரு கொஞ்சத்தோடை நிப்பாட்டிப் போட்டியன்' மிஸிஸ் ஈஸ்வரம்பிள்ளை வேண்டாம் வேண்டாமென்று மறுத்தும், சாரதா எழுந்து க்கிளாசில் கொஞ்சம் வைன் ஊற்றினாள். 'சாரதா அதென்ன... உமக்கு அவ அக்கா நான் அங்கிள்? எனக்கென்ன வயதேறிப் போச்செண்டு நினைக்கிறீரோ?'

பிள்ளைவாள்மீது வொட்கா தன் வேலையைத் துவங்கிவிட்டது! 'சீ... சீ... ஒரு மரியாதைக்குத்தான் அப்பிடி உங்களை அங்கிள் எண்டு கூப்பிடுறன். உங்களைப் பார்த்தால் வயதேறிப் போனாள் மாதிரியே தெரியுது?' 'அதுதானே பாத்தன்... அங்காலை, உம்மடை அக்காவுக்கும் அதைச் சாடை மாதையாச் சொல்லிவிடும் ...' தொடர்ந்து, அல்பேர்ட்டா என்றும், அமெரிக்கா என்றும், கனடா என்றும், ஈராக் யுத்தமென்றும் உள்நாட்டு வெளிநாட்டு அரசியலை அலசி ஆயராய்ந்து, பின்னர் இலங்கைப் பிரச்சினை பற்றியும், கனடியத் தமிழ்க் கலை கலாசாரங்கள் பற்றியும் கதை பற்றிப் படர்ந்து சென்றது. மிஸிஸ் ஈஸ்வரம்பிள்ளையும் சாரதாவும் தமக்குள் நிறையக் கதைத்தனர். கதையில் நேரம் பறந்தே போய்விட்டது! 'றாஜ் வலி சீனியேர்ஸ் சென்ரருக்குப் போய் வாறியள் ஏதும் பிரயோசனமாக இருக்கோ?' சசிதரன் விட்டபாடில்லை.

சாரதாவுக்குக் கொட்டாவி வந்தது!

'இருக்கப்பா... நிறைய இருக்கு ... அனால் இந்தத் தமிழ்க் கிழடு கட்டையளுக்கு அதுகளைச் சரிவரப்பயன்படுத்தத் தெரியேல்லை. அநேகமான துகளுக்கு ஒண்டில் இங்கிலீசு வராது. அல்லாட்டில் ஆர்வமில்லாமல் வந்திருந்துகொண்டு மக்கள் மருமக்கள் கொடுமையளைச் சொல்லிச் சொல்லி மூக்கைச் சீறுங்கள். சிலதுகள் பெரிசு சின்னன் சொல்லி ஆளுக்காள் கடிபடுங்கள்... சில நேரங்களிலை சீ எண்டு போவிடும்... அதைவிடும் நீரென்ன ஒரு ட்றிங்கோடை நிப்பாட்டிப் போட்டீர்? இப்ப நீர் திருந்தியிட்டீர் போலை! மொன்றியலிலை ஆடின ஆட்டங்களை இன்னும் நான் மறக்கையில்லை...! இஞ்சாரும்பா... சசி ஒரு நல்ல திறமான பாட்டுக்காறன்! அந்த... 'நானொரு குழந்தை நீயொரு குழந்தை' பாட்டை எனக்காக ஒருக்காப் பாடுமப்பா... பிளீஸ் சசி...' 'பாட்டுப் பாடிக் கனகாலமாப் போச்சு பிள்ளைவாள். இப்ப குரலும் கரகரத்து, சாடையான நடுக்கமும்...' 'நீர் பாடாட்டில் நான் என்றை 'மன்மத லீலையைவென்றார் உண்டோ' பாட்டைத்துவங்கிப்போடுவன் சரியோ...! எங்கை ஒரு கொஞ்சம் இதுக்குள்ளை விடும் பாப்பம் சசி.' க்கிளாசை எடுத்துக் கெஞ்சாத குறையாக நீட்டிப் பிடித்தார்,

'போதும்பா போதும்... கூடக் குறையக் குடிச்சால் ட்றைவ் பண்ணொரு மணியாகப் போகுது. இனிப் பாட்டு வேண்டாமப்பா... நாளைக்கு திங்கக் கிழமை... வேலைநாள் அடுத்த வீட்டுக்காரனும் ஆள் சரியில்லையாம்... பொலிசுக்கு அடிச்சுச் சொல்லிப்போட்டாலும்...'

ஈஸ்வரம்பிள்ளை.

'போதும்பா போதும்... கூடக் குறையக் குடிச்சால் ட்றைவ் பண்ணொரு மணியாகப் போகுது. இனிப் பாட்டு வேண்டாமப்பா... நாளைக்கு திங்கக் கிழமை... வேலைநாள் அடுத்த வீட்டுக்காரனும் ஆள் சரியில்லையாம்...'

பொலிசுக்கு அடிச்சுச் சொல்லிப்போட்டாலும்...! கைகளை மேலே உயர்த்தி உடலை நெளித்துச் சொல்லும்போதே மிஸிஸ் ஈஸ்வரம்பிள்ளையின் குரலில் அலுப்பும் சலிப்பும் நிரம்பி வழிந்தன.

'பறவாயில்லை... திரும்பிப் போகைக்கை நீர் ட்றைவ் பண்ணும் இண்டைக்கு. அது சரி... நான்... கூடக் குடிச்சுப் போட்டனோ?... இஞ்சாரும் சாரதா, இவ என்னை ஆரெண்டு நினைக்கிறா? மழைக்கால இருட்டெண்டாலும் மந்தி கொப்பிழக்கப் பாயாதெண்டு... இவ... என்றை மனிசிக்கு... ஒருக்காச் சொல்லும்' சுருக்கு விழுந்த முகச் சுருமத்தில் முத்து முத்தாக அரும்பியிருந்த வியர்வைத் துளிகளை ஒரு கிளீனெக்ஸ் எடுத்துத் துடைத்தபடி இன்னொரு சுற்று வொட்காவுக்குத் தயாரானார், ஈஸ்வரம்பிள்ளை. மிஸிஸ் ஈஸ்வரம்பிள்ளையின் முகத்தில் எரிச்சல் தெரிந்தது 'இல்லை பிள்ளைவாள், இண்டைக்கு இவ்வளவும் போதும். எனக்கும் சாரதாவுக்கும் நாளைக்கு வேலை. நீங்களும் நாளைக்கு உங்கட சீனி-யேர்ஸ் சென்ரருக்குப் போகவேணும். நேரம் போட்டுது. இனி வெளிக்கிடுங்கோ' என அவசரப்படுத்தியபோது 'அப்ப சாப்பாடு.....' என்று சாரதா குறுக்கிட்டதையும் காதில் விழுந்ததாகக் காட்டிக்கொள்ளாமல் 'நீங்கள் போயிட்டு வாருங்கோ. நான் ஆறுதலாகக் கதைக்கிறன்' என்று விருந்தினர்களை வழியனுப்பும் விதமாக சசிதரன் எழுந்துநின்று சொன்னான்.

சட்டென்று எழுந்து, வாசலை நோக்கி நடக்கத் துவங்கிய மனைவியைப் பின்தொடர்ந்து, ஈஸ்வரம்பிள்ளையும் குனிந்த தலை நிமிராமல் தட்டுத் தடுமாரியபடி எழுந்து நடந்தார். அவர்களது ஐைக்கற்றுக்களை எடுத்து, கைகளில் திணித்துவிட்டு, வீட்டு வாசல் கதவைத் திறந்து பிடித்தான், சசிதரன். வெளியேறிய மிஸிஸ் ஈஸ்வரம்பிள்ளை சாரதி ஆசனத்தில் போயமர்ந்து காரை ஸ்ரார்ட்ட பண்ண, ஈஸ்வரம்பிள்ளை மூச்சுப் பேச்சேதுமற்றவராய், பயணி ஆசனத்தில் ஏறிப் பட்டியை மாட்டியபடி தனது பக்கத்துக் கண்ணாடியைச் சற்று கீழே இறக்கி, சசிதரனையும் சாரதாவையும் நிமிர்ந்து பார்த்தார். சசிதரன் அவரது முகத்துக்கு அருகாகக் குனிந்து மெதுவாகச் சொன்னான்

'கிறிஸ்ரி ஞானரட்ணம் எனக்குத் தூரத்துச் சொந்தக்காரன், பிள்ளைவான்.' கார் இரைச்சலுடன் உறுமிக்கொண்டு கிளம்பி வேகமாக ஓடி மறைந்தது. பாரமேறிய மனங்களுடன் சாரதாவும் சசிதரனும் சாப்பிடாமல் படுக்கைக்குப் போனார்கள்!"

இலக்கியரைக் கண்டலும் இனிது

எழுத்தாளன் எல்லாங்கூட அப்பப்போ எப்படி
நடந்துக்கிறான் என்கிற என் அதிர்ச்சியை
உங்களுடன் பகிர்வது மாத்திரமே என்பதையும் ,
முதலில் தெளிவுபடுத்திக் கொள்கிறேன்.

மார்கழி சங்கீத சீஸனையிட்டும், புத்தகக் கண்காட்சியையிட்டும் சென்னைக்குச் செல்வது என் வழக்கம். அவாறான ஒரு விஜயத்தின்போது அந்த ஆண்டு எனக்குப்பிடித்தவரும், நான் பெருமதிப்பு வைத்திருப்பவரும் தனித்துவமான எழுத்தின் சொந்தக்காரருமான ஒரு எழுத்தாளரைப் போய்ப் பார்ப்பதுவும் என் திட்டங்களில் ஒன்றாக இருந்தது. பெருந்தமிழ் நிலத்துக்கப்பால் ஒவ்வோராண்டும் சர்ச்சைக்குள்ளாகும் ஒரு விருதுக்காகக்கூட அவர் பெயரை நான் உரத்துச் சிபாரிசு பண்ணியிருக்கிறேன் என்றால் பாருங்களேன். (அதொன்றும் அவருக்குத் தெரியவே வந்திருக்காது). ஆக அவரை இங்கே சிண்டல் பண்ணுவது என் நோக்கமல்ல என்பதையும், ஆனால் பெரிய மனுசன், எழுத்தாளன் எல்லாங்கூட அப்பப்போ எப்படி நடந்துக்கிறான் என்கிற என் அதிர்ச்சியை உங்களுடன் பகிர்வது மாத்திரமே என்பதையும் , முதலில் தெளிவுபடுத்திக் கொள்கிறேன்.

முதல் வாரம் ஒருநாள் மாலை இன்னொரு கவிஞரும், பத்திரிகையாளரும், நண்பருமான, ஒருவர் என்னை வந்து ஹோட்டலில் ஐந்து மணிக்குப் பார்ப்பதாகச் சொல்லியிருந்தார். நான் எல்லா அலுவல்களையும் நிறுத்திவிட்டு அவருக்காகக் காத்திருந்தேன். ஆறுமணியாகி விட்டிருந்தது, ஆளைக் காணவில்லை. கைத்தொலைபேசியில் அழைத்துப்பார்த்தேன், அது அணைக்கப்பட்டிருந்தது. மீண்டும் மீண்டும் முயன்றதில் ஏழு மணியளவில் தொடர்பு கிடைத்தது, அவரே பேசினார். 'சாரி, சார் ஒரு படம் பிறிவியூவில் இருக்கேன், அங்கே வரமுடியவில்லை' என்றார் சாதாரணமாக. நாலைந்து நாட்கள் கழித்து தேவநேயப்பாவாணர் அரங்கில் மனுஸ்யபுத்திரனின் 'இதற்கு முன்னும் இதற்குப் பின்னும்' கவிதைத்தொகுதி வெளியீட்டில் பார்த்து ஏதும் நடவாதது மாதிரிச் சிரித்தார்.

பொ.கருணாகரமூர்த்தி
(பேர்லின்)

இந்த அனுபவத்தினால் நான் இந்த எழுத்தாளரிடம் செல்லும் நாள் அதிகாலையிலும் அவருக்கு மீண்டும் தொலைபேசியில் என் வருகையை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டேன். எங்கள் பேருந்து அங்கே மதியம் 12:00 மணிக்குச் சென்றடையும். அவர் வதியும் மாநிலத்தையோ, மாவட்டத்தையோ சொன்னால்கூட தீவிர வாசகர்கள் அப்பிரமுகர் யார் என்பதை ஊகித்துவிடுவார்கள். அதனால் பொறுத்தாற்றவும். அவற்றையும் தவிர்த்து விடுகிறேன்.

எழுத்தாளர் 'வேறுயாரை இங்கே பார்க்கவேணும் உனக்கு' என்று தொலைபேசியில் உசாவினார். தமிழுக்கு நிறையவே இலக்கியர்களைத் தந்தது அவரது மாநிலம். திடுப்பென அங்கேயுள்ள இன்னொரு நண்பர் பெயரும் நினைவில் பொறிக்கவும்

அவரைச் சொன்னேன், அவர் இலக்கியரல்லத்தான்.

'எத்தனை பேர் வருவீர்கள்' என்றார் அடித்ததாக. சென்னையிலிருந்து என் நண்பன் வசந்தனும் கூட வந்தான். 'இரண்டுபேர்' என்றேன். 'சரி முதல் அங்கே போயிட்டு மதியம் சாப்பாட்டையும் அங்கேயே முடிச்சிட்டு வந்துடுங்க' என்றார்.

எம்.ஆர்.ராதா மலேசியாவில் பேசியதாக ஒரு பேச்சை ஒலிப்பதிவொன்றில் கேட்டிருந்தேன், அதுவே உடனே என் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. 'சினிமாவைப்பார்த்து ரசிச்சிங்கன்னா எழுந்து போய்க்கிட்டேயிருங்க... நடிகனைப் போய்ப்பார்க்கவோ, அவன்கிட்ட மச்சான் முறைகொண்டாடவோ போகாதீங்க... அவன் கடித்து விரட்டுவான் உங்களை.' சுஜாதாகூட ஒருமுறை 'என் நல்ல வாசகர்கள் முக்கிலுள்ள முஸ்தாபா கடையில் 6 சாத்துக்குடிகள் வாங்கிக்கொண்டு என்னைப் பார்க்க வருவதில்லை' என்று எழுதியிருக்கிறார். 'என் எழுத்துக்கும் மேலால் என்னிடம் எதைப் பார்க்கவாறாங்க' என்று அவர் எண்ணியிருக்கலாம்.

எனக்குச் 'சப்'பென்றானது, ஆனாலும் 'சரிங்க' என்றேன். அந்த நண்பர் வீட்டுக்குப் போய் அவனுடைய சிபாரிசில் நல்ல ஹொட்டலொன்றுக்குப் போய் சாப்பாடெல்லாம் முடித்துக் கொண்டு எழுத்தாளரிடம் புறப்படவும் நண்பர் 'எனக்கும் அவரைப்பார்க்கணும் நானும் வருகிறேன்' என்று கூட இழுபட்டார். அவரைக் காய்வெட்டுவது கடுவலாயிருந்தது. எழுத்தாளர் வீட்டை முச்சக்கர வண்டிக்காரர் தெரிந்து வைத்திருந்தார். ஆதலால் சிரமமில்லாமல் அவரது வீட்டை அடைந்தோம். சம்பிரதாயமான சந்திப்பு, முகமன்கள். அவர்பால் என் கவனம் ஈர்த்த படைப்புகள், அவை கருக்கொண்ட சந்தர்ப்பங்கள் அவைபற்றியெல்லாம் அளவளாவினோம். அவரது குரலிலும், அபிநயங்களிலும், அங்கவசைவுகளிலும் நிறைய, பெண்மை இருந்தது. என்கூட வந்த அவ்வூர் நண்பரின் மனைவி, அதேதொகுதியில் பா.ஜ.கட்சியில் சென்றமுறை தேர்தலில் நின்று தோல்விடைந்திருந்தார். நண்பரும் நல்ல தமிழுணர்வாளர், இருப்பினும் அன்று அவர் எழுத்தாளருடன் உள்ளூர் அரசியலே அதிகம் பேச முற்பட்டார். 'எதுக்கடா இந்தச் அலுப்பணைக் கூட்டி வந்தோம்' என்றிருந்தது. அவர்கள் தந்த இடைவெளிகளில் சமகால புலம்பெயர் - பெருநில இலக்கியங்கள் - புதுமைப்பித்தன் - மு.தளையசிங்கம் - கைலாசபதி - மணிகொடிகாலம் - பிரமிள் என்று சுற்றி ஒரு முடிவுக்கு வந்தோம். நான் அவருக்காக எடுத்துச் சென்ற கையுறையையும் Glenfiddich Whisky, எனது நூல்களையும் அவரிடம் கொடுத்தேன். எனது நூல்கள் சிலவற்றைப் பதிப்பித்த ஒரு பிரசுரமே, அவரது நூல்கள் சிலவற்றையும் பதிப்பித்திருந்தது. அங்கே வாங்கி அவரது மூன்று நூல்களை அவரிடம் போனபோது கையெழுத்து வாங்குவதற்காக எடுத்துசென்றிருந்தேன்.

'உங்களின் மற்ற நூல்களையும் தாருங்கள்.' என்று (பிற பிரசுரங்கள் போட்ட) அவரிடம் கேட்டேன். 'இவனும்

நூல்களைத் தருகிறானே... அதனால் நானும் நூல்களை இனாமாகக் கொடுக்கணுமே' என்று இலக்கியர் எண்ணியிருக்கலாம். 'என்னிடம் அத்தனை பிரதிகள் இல்லையே' என்று இழுத்தார் ஈனசுரத்தில்.

எடுத்துச்சென்ற அவரது நூல்களைக் கையெழுத்திட வேண்டிக் கொடுத்தேன். அப்போதுதான் அப்பிரதிகளைப் பார்ப்பவர்போன்று அவற்றை உருட்டியுருட்டி அதன் ஆறு பரிமாணங்களையும் பார்த்தவர், கையெழுத்திடும்போது அப்பிரசுரத்தின் பெயரைச்சொல்லி 'அங்கே உங்களுக்கு இப்பிரதிகளை ஓசியில் கொடுத்தாங்களா' என்றார். எனக்குத் திடுக்காட்டமாகவும் எரிச்சலாகவும், இருந்தது.

அமைதிகாத்து 'நினைத்த மாத்திரத்தில் ஒரு புதிய காரை வாங்க என்னால் முடியாதிருக்கலாம். ஆனால் எந்தவொரு புத்தகத்தையும் வாங்கக்கூடிய அளவுக்கு வசதி இருக்கு சார்... அவர்கள் என்னுடைய பிரசுரித்த நோக்கங்களில் இலாபமும் ஒன்றல்லவா... அவர்கள் எனக்கு எதற்கு ஓசியில் தரணும்... அந்த நூல்களை நான் காசுகொடுத்துத்தான் வாங்கினேன், சந்தேகம் வேண்டாம் சார்... இன்னும் கைவசம் இருக்கும் உங்கள் எல்லா நூல்களிலும் ஒவ்வொரு பிரதி கொடுங்கள், வாங்கிக்கிறேன்.' என்றேன்.

இப்போது கண்ணாடியின் வில்லைகளுக்கு மேலால் என்னைப்பார்த்தார். என் வார்த்தைகளில் இவன் வாங்குவான் என்று நம்பிக்கை வந்திருக்கவேண்டும்.

'ம்ம்ம்ம்ம்... பார்க்கிறேன்'

என்றுவிட்டு உள்ளே போனவர் பன்னிரண்டு பிரதிகளுடன் வெளியே வந்தார். அவற்றில் சில ஏலவே என்னிடம் உள்ளவைதான். இருந்தும் அனைத்தையும் வாங்க முடிவுசெய்தேன்.

மொத்தத்தொகையை வசந்தன் கணக்குப்போட்டான், மூவாயிரத்துச்சொச்சமே வந்தது. பத்தாயிரத்தைக் கொடுத்தேன்.

அதிசயித்து 'எதற்கு இத்தனை தொகை, இது ரொம்ப அதிகமல்லவா...' கையில் வாங்கத் தயங்கினார்.

'இல்லை சார்... இது எனது சந்தோசம்... வைச்சுக்குங்க.' என்று அவர் கையில் வைத்து அமுக்கினேன். முச்சக்கரவண்டி காத்திருப்பில் நின்றது.

நாங்கள் புறப்படவும் 'இருங்க... சார், சாப்பிட்டிட்டுப் போகலாம்.' என்றனர் அவரும் மனைவியுமாக.

'எங்களுக்கு 16:00 மணிக்கு கடைசிப் பேருந்து சார், அதைப் பிடித்தாகணும்' என்றான் வசந்தன்.

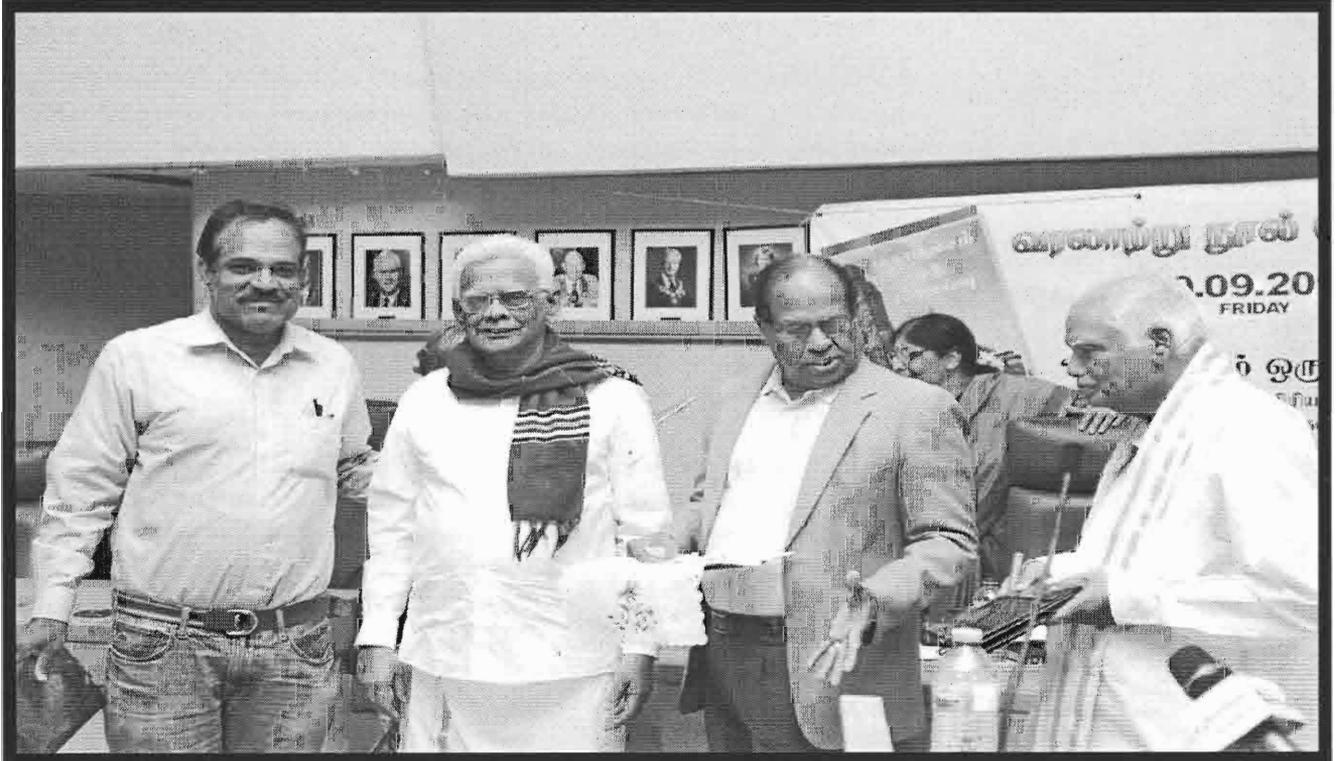
'அடுத்தவாட்டி சாப்பிடாம உங்களைப் போகவிடவே மாட்டோம்' என்றனர்.

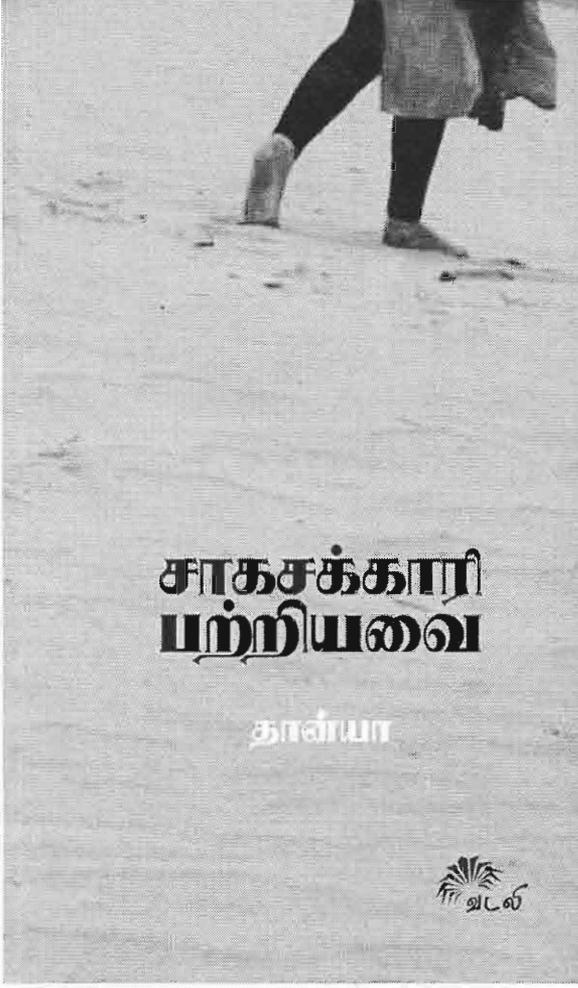
'அப்ப சாப்பிடுவோமே' விடைபெற்றோம்.

செப்ரெம்பர் 20 திகதி கனடாவில் வல்லை சகாறாவின் வேங்கையன் பூங்கொடி, காவியத்தூது என்ற இரு நூல்கள் வெளியிடப்பட்ட ப்பட்டன

"மகாவம்சம் ஒரு மீளாய்வு" நூல் வெளியீட்டு விழா

சாகசக்காரி பற்றியவை

(கவிதைகள்)

தான்யா

வெளியீடு: வடலி

”

எங்கிருக்கிறாய் என் அன்பே
எரிந்துபோன கட்டிடங்களிலா
தொலைந்துபோன நாகரிகங்களிலா
எங்கு உன் வாழ்வு
மறைந்து கிடக்கிறது
ஓயாது அலையும் கடலிடமும்
ஈரக் காற்றிடமும்
மறக்க முடியாத உன் நினைவைச்
சொன்னேன்
அவை உன்னையும்
உன் தேச(க)த்தின் நினைவையும்
அடித்து வந்தன.

”

1980களின் மத்தியில் வன்முறைகள் காரணமாக இலங்கையிலிருந்து புலம்பெயர்ந்தவர்களான கனடிய மூத்த தலைமுறைக் கவிஞர்களுக்கு அடுத்த தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர் தான்யா.காதல், தோழமை என எப்போதுமே மனிதர்களும் அவர்களுடனான உறவின் முரண்களும் எல்லாவற்றிலும் சமத்துவத்தைக் கருணையை வேண்டும் மனமுமே தான்யாவின் கவிதைகளை வியாபிக்கின்றன.

“...அன்றோடு முடிந்ததுமில்லை
விட்டு விட்டு என்னைத் துரத்தும்
பின் அடங்கியும் போகும்.”

குடும்பம் முடிவற்ற ஒரு அதிகார சுழலாய்த் தன் சுழற்சியினுள் சொற்களை இழுக்க இழுக்க, அதை மீறிய தனக்கேயான நிமிடங்களைப் பேச முயலும் படைப்பாளியின் முதல் எத்தனமாய், அமைகின்றன இக் கவிதைகள். களத்தில் நடக்கும் போரைப் பற்றியதாயன்றி, குடும்பம்-குடும்ப உறவுகளுடனான போர் இவற்றில் பாடுபொருளாகியிருக்கிறது. பேராற்றலும் சாகசமும் நிரம்பிய பெண்களை எவ்வாறு குடும்ப அமைப்பு வாங்கிக் கொள்கிறது, எவ்வாறு அவர்களை மாற்றியும் சிதைத்தும் போடுகிறது என்பதே இக் கவிதைகளில் உள்ளோடும் சாரம்.

இளங்கோ கவிதைகள்

புத்தர் கடன்வாங்கிப் போயிருந்த கத்த

காலம் தன் சுழலும்
ஒவ்வொரு பற்களிடையேயும்
பிணங்களையிழுத்துச் செல்லும்
யுத்தகாலப்பொழுதில்
இனி வடிகட்டியசெய்திகளை மட்டுமே
அறிவதற்கெனசிறுவனொருவனை
கனவினில் நெய்யத் தொடங்கினேன்

அவன்

நான் விடியலில் எழும்புவதற்குமுன்
சமாதானத்து நிறத் திரைச்சீலைகளைத் தொங்கவிட்டான்
குருதியை நினைவுபடுத்திவிடுமோ என்ற எச்சரிக்கையில்
சிவப்பாய்ப் பூக்கும் செடிகளையெல்லாம்
களைகளைப் போல அகற்றிவிட்டதில் அவனது பேரன்பு விளங்கியது

செவ்வந்திகள் செம்மஞ்சளாய்ப் பூத்து
'மண்ணின் நினைவு'களை வேரில் தேக்கிவைத்திருப்பதால்
அகற்றுவதா இல்லை விடுவதாவென
என் சுபீட்சத்தின் பொருட்டுச் சிறுவனுக்கு
மிகப்பெரும் குழப்பம் உள்ளதும் நானறிவேன்.

வாசிப்பறையின் மூலையிலிருக்கும் புத்தரை
நீருள்ள நித்தியகல்யாணிப் பாத்திரத்தில்
மிதக்கவைத்து
எனக்கு ஏதோ சொல்லவிரும்புகின்றான்;
எதிரே மீராவின் விழிகளில் காத்திருத்தலின் வலி.

நான் வாசிக்கவிரும்பும் பத்திரிகைகளின்
சிலசெய்திகள் கறுப்புமையால் மறைக்கப்பட்டு...
வெளியிடப்படும் போருக்கான/தனிநபர் துதிக்கான
அறிக்கைகள் அகற்றப்பட்டு
இணையம்
அமைதியான கடற்கரையைப் போல மினுங்கியது.

இவ்வாறு
எனக்கு பிடித்தமாய் விடியும் பொழுதொன்றில்தான்
குசினிக்குள்ளிருக்கும் கத்தியால்
தன் கழுத்தை அறுத்து
கோரமாய்ச் சிறுவன் தற்கொலை செய்ததும் நிகழ்ந்தது.

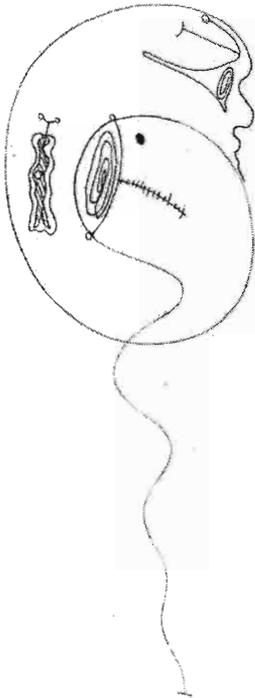

அருகில் படபடத்துக்கொண்டிருந்த தாளில்...
எனக்காய் அமைதியான தருணங்களை உருவாக்குவதற்காய்
வடிகட்டத்தொடங்கியதிலிருந்து
தனது மனோநிலை பாதிக்கப்பட்டதெனவும்
தற்கொலை செய்வது அல்லது தற்கொலைப்
படையாளியாவதெனும்
இரண்டு தெரிவில் தானொன்றைத் தேர்ந்தெடுத்ததாகவும்
எழுதப்பட்டிருந்தது.

இவ்வாறு நானொரு சிறுவனைக் கொலை செய்தது
போலவே
நீங்களும்/நீங்கள் ஆதரிக்கும் தலைவர்களும்
வருந்தியோ வருந்தாமலோ நாட்களைக் கழிக்கக்கூடும்
கொலைகளைச் செய்துவிட்டு.

குருதிக்கறை படிந்த திரைச்சீலையால் முக்காடிட்டு
சிவப்பாய் மட்டுமே பூக்களைப் பிரசவிக்கத் தொடங்கிய
தோட்டத்தில்
ஒரு சந்தர்ப்பத்திற்காய்க் காத்திருக்கின்றேன்
எப்போதாவது எனக்குதவுமென ஒளித்து வைத்திருந்த
கத்தியைத்தான்
இப்போது புத்தர் கடன்வாங்கிப்போயிருக்கின்றார்

என்னாலும் அடுத்த பவுணர்மிக்குள்
புத்தரைக் கொல்லாது
சும்மா கதைத்துக்கொண்டிருக்கமுடியுமா என்பதும்
தெரியவில்லை.

நீ இன்னும் அழவில்லை

1.

நேசத்தின் கசப்பு
மரங்களில் துளிர்ந்து
நிலவொன்று தன்னை
தீமூட்டிக் கொன்ற கரிய இரவொன்றில்
இத்தெருக்களின் விளிம்புகளில் தொலைந்திருக்கிறேன்
புராதனத்து மணத்தை
வளாகத்துப் புறாக்கள் சிறகடித்து பரப்பிய
தேவாலயத்தின் வாசலில்
நாடற்றவனாகவும்
ஒருத்தியின் வெறுப்புக்குரியவனாகவும்
ஒருபொழுதில் கிடந்துமிருக்கிறேன்.

தன் மூதாதையர் நெய்துகொடுத்த
போர்வையைப் பகிர்ந்த பூர்வீகக்குடி
தங்களின் களவாடப்பட்டநிலங்களின்மேல்
கட்டப்பட்டஇப்பெருநகரத்தின்
வரலாற்றைத் துப்புக்கையில்
சூரியன் யாரையோ தொலைவில்
சுட்டுவிட்டு தலைமறைவாவது தெரிந்தது
வானம் கருஞ்சாம்பலைப் போர்த்தியபடி
கொல்லப்பட்டஉடலைத்தேடி
பகலில் இரகசியமாய் அலைந்தது

இன்னமும் உலர்ந்துவிடாத
உயிர்த்தலுக்கானபச்சையத்தை
நேசமாயொருத்தி பகிர வந்தபோது
நாடற்றவர்களான நாமிருவரும்
இன்னமுமித்தெருக்களில்
திசைகளற்று அலைவதற்கான
சந்தர்ப்பங்கள் விழித்திருக்கின்றதென்றபடி
விடைதந்தார் பூர்வீகக்குடி

2.

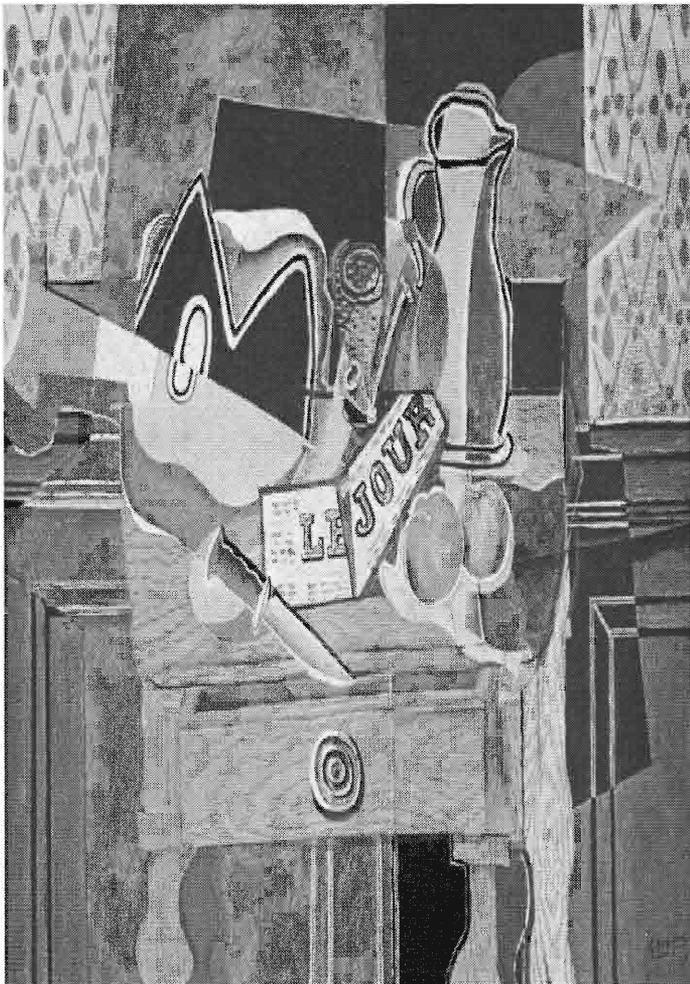
இன்று
நிகழ்கின்ற ஊழிப்பெருங் கூத்தில்
நின்று அழுவதற்கானகாலங் கூடஇ ல்லை
விழி நிரப்புகின்ற கண்ணீர்த்துளிசளை
குரல்களிலும் பதாதைகளிலும்
மறைத்து வைத்து
எவருமே செவிமடுக்காத சூனியத்தில்
எங்களைக் காப்பாற்றுங்களெனக் கெஞ்சுகின்றோம்

படுகொலைகளை நிறுத்தச்சொல்லி
எங்களோடு கூடவே
உரத்துக் கத்தும் ஒன்பது வயது கீர்த்தி
தமிழ் மக்களைக் காப்பாற்ற
ஏனோர், சீனப்பெருஞ்சுவர்
கட்டியிருக்கக்கூடாதென்கிறான்
சிறுவர்களுக்கு கடந்தகாலமோ
யார் நல்லவர் கெட்டவரென்ற

பகுப்பாய்வுகளுக்கோ அவசியமிருப்பதில்லை
 இருள்கின்ற இக்கணத்து வானத்திலிருந்து
 தெறிக்குமொரு மின்னலைப்போல
 இறந்தவர்கள் நாளை உயிர்ப்பார்களென
 கனவு காண்கிறார்கள் அவர்கள்

பிரியகீர்த்தி,
 என்றேனும் ஒருநாள்
 எல்லோரும் நிதானமாய்க் கேட்கக்கூடிய
 உனக்கு அதிகாரமுள்ளசபையிலிருந்து...
 நெடுஞ்சாலையில் வாத்துக்கள் நடந்துபோனாலே
 கார்களை மணிக்கணக்கில் நிறுத்தி
 வழிவிடும் இம்மக்கள்
 பல்லாயிரக்கணக்கானோர் அழிவின்போது
 மவுனம் சாதித்து தங்களை நிர்வாணமாக்கியதையும்
 எங்களைப் பகடைகளாக்கி
 சூதாடியவல்லரசுகள் அடையாளமின்றி
 உடைந்து போனதையும்
 என் கல்லறை முன்வந்து செப்பு

அப்போது ஓர் ஊற்றாய் அழுது தீர்க்கிறேன்
 ஏன் "சிச்சியா"
 எல்லோரும் அழும்போதும்
 நீயின்னும் அழவில்லையெனும் உன் கேள்விக்கு.

சுழிய வாழ்வு

புறக்கணிப்புக்களை புகழ்ச்சியைப் போல
 ஒருகணம் உள்வாங்கி உதறித்தள்ளும் சித்தர்கள்
 பித்தந் தெளியும் போதெல்லாம் கசப்பினால்
 தம்வாழ்வின் மீதியை நிரப்புகின்றார்கள்
 ஏணியும் பாம்புமான பரமபத ஆட்டத்தில்
 சிலவேளைகளில் ஏணியில் ஏறுவோரை
 பாம்பின் சீறும் நாவுடன் அல்லது சுழன்றடிக்கும் வாலுடன்
 சீழிறக்கி உதைக்கும் வன்மத்துடன் அலைபவர்க்கு
 'பாம்பாகி பல்மிருகமாகும்' இருபிறப்பும் உரித்து.
 எல்லாக் கனவுகளும் நொறுங்கிப்போகும்போது
 முயற்சித்தவையெல்லாம் பொய்யாகிப்

போகுமென்பதுமில்லை
 நேசித்தகாலப்பகுதி பூஜ்ஜியத்தின் வட்டத்தில்
 கருந்துளையாயொடுங்கி தடமழிந்ததாய்
 எழுதப்படவுமில்லை
 குவாறிப்பாறையடியில் தனித்து நிற்கும் பாதிரிப்பூமரத்தின்
 கிளைகள்
 ஏறினால் முறியக்கூடியமென்மையானவை
 பூக்களைக்கொய்தால் கசியக்கூடிய
 நாற்றமுடையபாலைக்கொண்டவை
 ....போன்ற நானெனப் பழித்து
 நீ சுரங்கற்பாதையினூடாகத் தப்பிச்செல்வதை
 இனிதான அல்லது இனியான வாழ்க்கையெனவும்
 அழைக்கலாம்.
 பாதிரிப்பூமரங்களுக்கு மதியங்களில் குடித்துவிட்டு
 படுப்பதற்கு நிழல்தேடும் முதிர்ந்தவர்களின் துணையுண்டு;
 பின்னேரங்களில் விளையாட/கெட்டகதைகள் இரகசியமாய்
 பேசுவன
 சூரியனைக் காற்சட்டைக்குள் காவிவந்து பதுக்கும்
 சிறார்களின் களியாட்டம் முடிவுறாதவரை
 பாதிரிமரங்கள் பூப்பதை நிறுத்துவதில்லையென
 மூன்றாவது வைன்போத்தலையுடைத்து
 கூரானகண்ணாடிச்சில்லை நளிமமாய் உன்னாடைகளுக்குள்
 நுழைத்த
 விரல்களுக்குள் ஒளித்துவைத்து
 எவரினதோ குருதியிற்காய் அல்லது வார்த்தையிற்காய்
 நான் மதியத்தில் காத்திருப்பதை
 குரூரங்களிலிருந்து வாழ்வியலைக் கற்றுக்கொள்வதென
 யாருக்கோ நீ சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறாய்.

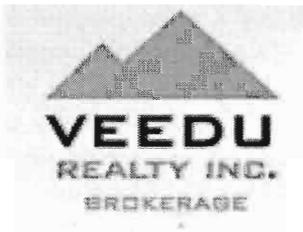
நாமார்க்கும் குடியல்லோம்!

எமக்குத் தொழில்

சொத்துக்கள், வியாபார நிலையம்
விற்பனை, வாங்குதல்

குறைந்த வட்டியில் அடமானம்
பெறுதல்

வாழ்தலும் தெரிதலும் வெவ்வேறு
உரையாடல் ஒன்றே தெளிவுபடுத்தும்!
அழையுங்கள்

416. 759.6000

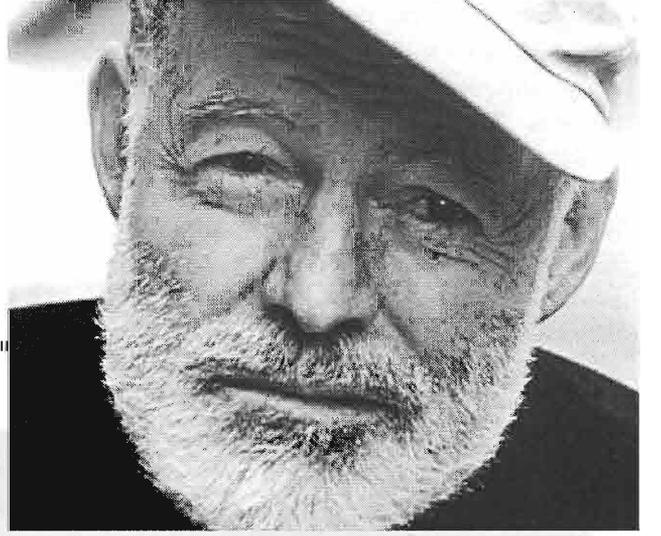

416.759.1818

FSCO Lic: 10894

1345 Morningside Ave. Unit 9, Toronto, ON M1B 5K3

வெள்ளை யானைகள் போன்ற குன்றுகள்

ஹெமிங்வே 1899 - 1961. அமெரிக்க எழுத்தாளர். சொற் சிக்கனம், சின்னஞ் சிறிய வாக்கியங்கள் ஆகியவற்றால் கதையின் பின்னணியும் சொல்லப்பட்டு விடும். கதை சொல்லும் ஒருவர், கதையில் இருப்பதாகவே தெரியாது. முதிர்ந்த எழுத்துப் பாணி. குறியீடுகள் மூலமாகப் பலவும் சொல்லப்படும். வாசகனின் உய்த்தறிதல் வேண்டப்படும். வாசகனின் கற்பனையின் மூலமே கதையைப் புரிந்து கொள்ளவும் முடியும். கற்பனை கொண்டு கதையைக் காணாவிட்டால், கதை புரியாமலே போய்விடும் அபாயமும் உண்டு. இங்கு உள்ள கதை அதற்கு ஓர் உதாரணம்.

ஹெமிங்வேயின் அனுபவங்களும் சாகசங்களும் அவரின் பொதுப் படிமும் பலரை வசீகரித்தவை. அவருடைய நாவல்களான The Sun Also Rises, A Farewell to Arms அருமையானவையாக இருந்தபோதிலும் அவருடைய The Old Man and the Sea (கடலும் கிழவனும்) என்ற நாவலே பலராலும் பேசப்படுவது. அது தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. அதற்கே முதலில் புலிற்சர் பரிசும் பிறகு 1954ல் நோபல் பரிசும் கிடைத்தது. அவர் ஏழு நாவல்களையும் ஆறு சிறுகதைத் தொகுதிகளையும் எழுதியிருக்கிறார். அவர் இறுதியில் தன்னைத் தானே சுட்டுக் கொண்டு இறந்தார். அதற்குப் பல காரணங்கள் கூறப்பட்டபொழுதும் அவர் குடும்பத்தில் உளச்சோர்வு நோய் இருந்திருக்கிறது. அதனால் பாதிக்கப்பட்டுப் பலர் அக்குடும்பத்தில் தற்கொலை செய்திருக்கிறார்கள். அவருடைய படைப்புக்கள் அமெரிக்கச் செவ்வியல் படைப்புக்களாக இன்று கணிக்கப் பெறுபவை. "ரொறொன்ரோ ஸ்ரார்" பத்திரிகையில் வெளிநாட்டு நிருபராகப் பணியாற்றி இருக்கிறார் என்பது மேலதிக செய்தி.

எல்ப்றோ பள்ளத்தாக்குகளிலிருந்த குன்றுகள் நீளமானவை வெண்ணிறமானவை. இந்தப் பக்கத்தில் நிழலோ மரங்களோ இருக்கவில்லை. சூரிய ஒளியில் கைப்பிடிிகள் இரண்டிற்கு இடையில் புகையிரத நிலையம் இருந்தது. புகையிரத நிலையப் பக்கத்திற்கு மிக அருகில் கட்டிடத்தின் வெம்மையான நிழல் விழுந்திருந்தது. ஈக்கள் உள்ளே வர விடாமல், தொங்க விடப்பட்ட மூங்கில் மணிகள் கோர்க்கப்பட்ட நூல்களில் செய்யப்பட்ட திரைச் சேலை, மதுவகத்தின் திறந்திருந்த கதவு வழியில் தொங்கியது. கட்டிடத்தின் வெளியே இருந்த மேசையில் நிழலில் அமெரிக்கன் ஒருவன் ஒரு பெண்ணுடன் இருந்தான். கடும் வெப்பமான நாள். பார்சிலேனாவிலிருந்து வரும் கடுகதிப் புகையிரத வண்டி இன்னும் நாற்பது நிமிஷத்தில் வர இருக்கிறது. அந்தச் சந்தியில் இரண்டு நிமிஷம் நின்று மட்டுக்குச் செல்லும்.

'நாங்கள் எதைக் குடிப்போம்?' என்று கேட்டாள் அந்தப் பெண். தான் அணிந்திருந்த தொப்பியை எடுத்து, மேசையில் வைத்தாள்.
'மிக வெப்பமாக இருக்கிறது,' என்றான் அவன்.
'பியர் குடிப்போம்.'
'டொஸ் செவாசெஸ்' இரண்டு பியர்கள் என்றான் திரைச்சேலைக்கு ஊடாக.
'பெரிய போத்தலா?' என்றாள் பரிசாரகப் பெண், கதவடியிலிருந்து.

ஏணெஸ்ற் ஹெமிங்வே
மொழியாக்கம்:
என்.கே.மகாலிங்கம்

'ஓம் இரண்டு பெரிய பியர்கள்.'

பரிசாரகப் பெண் இரண்டு கிளாஸ் பியரையும் அதன்கீழ் வைப்பதற்கு அட்டைகள் இரண்டையும் கொண்டு வந்தாள். அவற்றை மேசையில் வைத்து விட்டு, அவனையும் அந்தப் பெண்ணையும் பார்த்தாள். அந்தப் பெண் குன்றுகளின் வரிசைகளைப் பார்த்தபடி இருந்தாள். அவை சூரிய ஒளியில் வெண்ணிறமாகத் தோன்றின. நாட்டுப் புறம் பழுப்பு நிறமாகவும் காய்ந்தும் காணப்பட்டது.

'அவை வெள்ளை நிற யானைகள் போலக் காணப்படுகின்றன,' என்றாள்.

'நான் அப்படி ஒன்றைக் காணவே இல்லை' என்று சொல்லி விட்டு அவன் பியரைக் குடித்தான்.

'இல்லை. நீ அப்படியொன்றைக் கண்டிருக்கவே மாட்டாய்.'

'நான் ஒன்றைக் கண்டிருக்கலாம்,' என்று அவன் சொன்னான்.

'நான் அப்படியொன்றைப் கண்டிருக்க மாட்டேன் என்று நீ சொல்வது எதையுமே நிரூபிக்கவில்லை.'

அவள் மூங்கில் மணித் திரைச்சேலையைப் பார்த்தாள்.

'அதில் ஓவியம் எதையோ வரைந்திருக்கிறார்கள். அது எதைச் சொல்கிறது?' என்றாள் அவள்.

'அனிஸ் டெல் ரோறோ. அது ஒருவகை மது.'

'அதை நாங்கள் குடித்துப் பார்ப்போமா?'

அவன் திரைச்சேலைக்குள்ளால் 'இங்கே' என்றான். பரிசாரகி மதுவகத்துக்குள்ளிருந்து வந்தாள்.

'நாலு றியால்கள். (ஸ்பானியப் பணம்)'

'எங்களுக்கு இரண்டு அனிஸ் டெல் ரோறோ வேணும்.'

'தண்ணீருடனா?'

'உனக்குத் தண்ணீருடன் வேணுமா?'

'எனக்குத் தெரியாது. அது தண்ணீருடன் நல்லாக இருக்குமா?' என்று கேட்டாள்.

'பரவாயில்லாமல் இருக்கும்.'

'உங்களுக்குத் தண்ணீருடனா வேணும்?' என்று பரிசாரகப் பெண் கேட்டாள்.

'ஓம், தண்ணீருடன்.'

இது "இலிக்கொறிஸ்" (அதிமதுரம்) ருசி மாதிரி இருக்கிறது, என்று சொல்லி விட்டு, கிளாசை மேசையில் வைத்தாள்.

'அப்படித்தான் எல்லாமுமே இருக்கும்.'

'ஓம், எல்லாம் இலிக்கொறிஸ் ருசி மாதிரித்தான் இருக்கும். விசேஷமாக நீ நீண்ட காலம் காத்துக் கொண்டிருக்கும் எல்லாப் பொருளுமே அப்படித்தான். அப்சிந்தே மூலிகை மாதிரி.'

'ஓ அந்தக் கதையை விடு.'

'நீ தான் ஆரம்பித்தாய். அதனால் மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். நல்ல மகிழ்ச்சியாகவும் இருந்தேன்' என்றாள் அவள்.

'சரி, இன்னும் முயன்று மேலும் மகிழ்ச்சியாக இருப்போம்.'

'சரி. நான் முயன்றேன். அதனால் தான் மலைகள் வெள்ளை யானைகள் போல இருந்தன என்று சொன்னேன். அது இரசிக்கும்படியானது அல்லவா?'

'அது ரசிக்கத் தக்கதே.'

'இந்தப் புதிய மதுவை ருசித்துப் பார்க்க விரும்புகிறேன். அவற்றைத்தான் நாம் செய்கிறோம், அல்லவா? பலவற்றைப் பார்த்து புதிய மது வகைகளை ருசித்துப் பார்ப்பது?'

'அப்படி என்றுதான் நினைக்கிறேன்.' குன்றுகளை அந்தப் பெண் பார்த்தாள்.

''

நிச்சயமாக அதில் அர்த்தம் இருக்கிறது. எனக்கு உன்னைத் தவிர வேறெவரையும் தேவையில்லை. வேறெவரையும் தேவையில்லை. ஆனால், அது மிகச் சாதாரணமானது என்பதும் எனக்குத் தெரியும்

''

'அழகான குன்றுகள். அவை உண்மையாக வெள்ளை யானைகள் போல இல்லை. மரங்களுக்கு ஊடாகப் பார்க்கும்போது அவற்றின் மேற்புறத்தின் நிறம் அப்படித்தான் இருந்தது என்று நினைத்தேன்,' என்றாள் அவள்.

'நாங்கள் இன்னொரு கிளாஸ் மதுவைக் குடிப்போமா?'

'சரி'

வெப்பமான காற்று, திரைச் சேலையின் மூங்கில் மணிகளை மேசைகளில் மோதியது.

'பியர் நல்லாகவும் குளிர்ச்சியாகவும் இருக்கிறது,' என்றான் அவன்.

'இது மகிழ்ச்சியூட்டுகிறது,' என்றாள் அவள்.

'இது உண்மையில் மிகவும் சிறிய சத்திர சிகிச்சை, ஜிக். உண்மையில் இதுவொரு சத்திர சிகிச்சையே அல்ல,' என்றான் அவன்.

மேசைக் கால்கள் இருந்த நிலத்தையே அவள் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

'நீ இதைப் பொருட்படுத்த மாட்டாய் என்று எனக்குத் தெரியும், ஜிக். இது உண்மையில் ஒன்றுமே இல்லாத ஒன்றுதான். காற்றை சும்மா உள்ளே விடும் ஒரு வேலைதான் இது.'

அவள் எதுவும் சொல்லாமல் இருந்தாள்.

'நான் உன்னுடன் வருவேன். அத்துடன் எந்த நேரமும் உன்னுடனே இருப்பேன். அவர்கள் சும்மா காற்றை உள்ளே விடுவார்கள். அதன் பிறகு எல்லாம் மிகச் சரியாக, இயல்பானதாகி விடும்.'

'அதன் பின்பு நாங்கள் என்ன செய்வோம்.'

'அதன் பிறகு நாங்கள் சரியாகி விடுவோம். முந்தி இருந்தது போல'

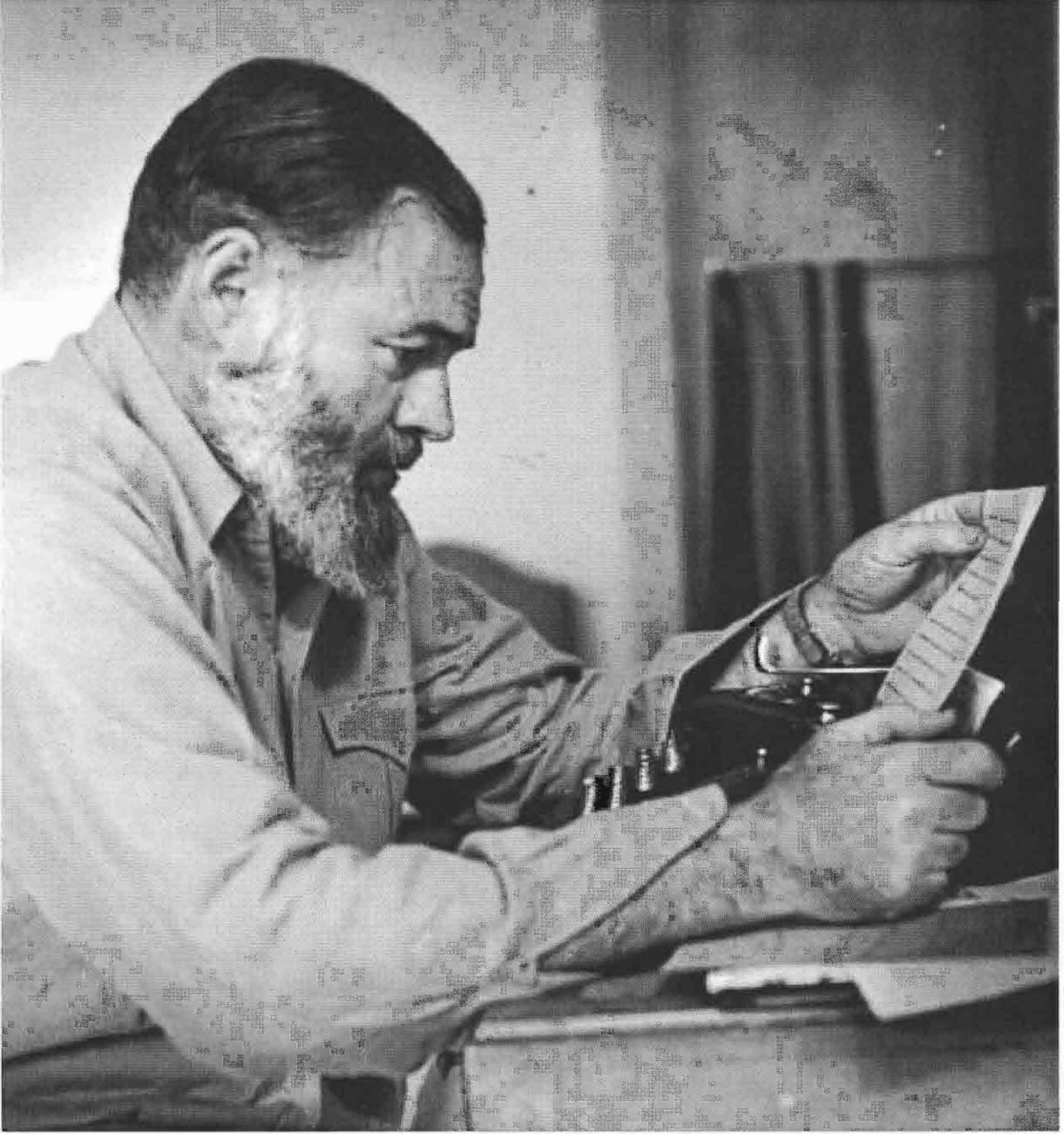
'அப்படி நீ நினைப்பதற்கு என்ன காரணம்?'

'அது மட்டுந்தான் எங்களைக் கவலைப்பட வைக்கிறது. அது மட்டுந்தான் எங்களை மகிழ்ச்சி அற்றதாக்குகிறது.'

அவள் மூங்கில் மணித் திரைச்சேலையைப் பார்த்தாள். பின் தன் கைகளை நீட்டி மூங்கில் மணிகள் கோர்த்திருந்த கயிற்றைப் பிடித்து அதிலிருந்த இரண்டு மணிகளைப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

'அப்படியென்றால் அதன் பிறகு எல்லாம் சரியாகி நாங்கள் மகிழ்ச்சியாக, ருப்போம் என்று நீ நினைக்கிறாயா?'

'நாங்கள் மகிழ்ச்சியாக இருப்போம் என்று எனக்குத் தெரியும். நீ பயப்படத் தேவையில்லை. அப்படிச் செய்த பல பேரை எனக்குத் தெரியும்.'

'நானும் அப்படி இருப்பேன். அவர்கள் அதைச் செய்த பிறகு எல்லாரும் மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருந்திருக்கிறார்கள்,' என்றாள் அவள்.

'சரி. உனக்கு அப்படிச் செய்ய விருப்பமில்லை என்றால் நீ செய்ய வேண்டும் என்றில்லை. உனக்குச் செய்யச் சம்மதமில்லை என்றால் நான் சொல்லி நீ செய்ய வேண்டியதில்லை. ஆனால் ஒன்று இதுவொரு சாதாரணமான விஷயம்.'

'உண்மையாக நீ இதைக் கட்டாயம் செய்ய வேணுமா?'

'இதைச் செய்வது தான் மிகச் சிறந்த காரியம். ஆனால் உனக்குச் இதைச் செய்ய உண்மையாக விருப்பம் இல்லாவிட்டால் நீ செய்யத் தேவையில்லை.'

'நான் செய்தால் நீ மகிழ்ச்சியாக இருப்பாய். எல்லாம் பழைய மாதிரியே இருக்கும். அத்துடன், நீ என்னை நேசிப்பாய்?'

'இப்பொழுதும் உன்னை நேசிக்கிறேன். உன்னை நான் நேசிக்கிறேன் என்று உனக்குத் தெரியும்.'

'அது எனக்குத் தெரியும். நான் அதைச் செய்தால் திரும்பவும் எல்லாம் நன்றாகிவிடும். நான் வெள்ளை யானை போல அது என்று சொன்னாலும் அதையும் நீ விரும்புவாய்?'

'அதை நான் மிகவும் நேசிப்பேன். இப்பொழுதும் அதை நான் நேசிக்கிறேன். ஆனால் அதைப்பற்றி இப்பொழுது என்னால் சிந்திக்க முடியாது. நான் ஒன்றைப் பற்றிக் கவலைப்படும் பொழுது எப்படிப்பட்டவன் என்று உனக்குத் தெரியும்?'

'நான் அதைச் செய்தால் நீ இனிமேல் கவலைப்படவே மாட்டாய், அல்லவா?'

'அதைப் பற்றி நான் கவலைப்படப் போவதே இல்லை. ஏனென்றால் அது மிகவும் சின்ன விஷயம்.'

'அப்படியென்றால் நான் செய்கிறேன். ஏனென்றால்

என்னைப் பற்றி நான் கவலைப்படவில்லை.'

'நீ என்ன சொல்கிறாய்?'

'நான் என்னைப் பற்றிக் கவலைப்படவில்லை.'

'ஆனால் உன்னைப் பற்றி நான் கவலைப்படுகிறேன்.'

'ஓ, உண்மை. ஆனால் என்னைப் பற்றி நான் கவலைப்படவில்லை. நான் அதைச் செய்கிறேன். பிறகு எல்லாம் சரியாகிவிடும்.'

'நீ அப்படி உணர்ந்தால் அதை நீ செய்யத் தேவையில்லை.'

அவள் எழுந்து புகையிரத நிலையத்தின் தொங்கல்வரை நடந்தாள். அடுத்த பக்கம் குறுக்காக தானிய வயல்கள் இருந்தன. எப்ரோ நதிக் கரை நீளம் மரங்கள் நின்றன. தூரத்தில், நதிக்கு அப்பால் மலைகள் இருந்தன. முகிலின் நிழல் தானிய வயலின் குறுக்கே அசைந்தன. மரங்களுடாக நதியைப் பார்த்தாள்.

'இவை எல்லாமே எங்களுக்குக் கிடைக்கும். எல்லாவற்றையுமே நாம் எடுத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் ஒவ்வொரு நாளும் அதை நாங்கள் சாத்தியமாக்காமல் இருந்து கொண்டிருக்கிறோம்,' என்றாள் அவள்.

'என்ன சொன்னாய்?'

'எல்லாமுமே எங்களுக்குக் கிடைக்கும் என்று சொன்னேன்.'

'எல்லாவற்றையும் நாம் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.'

'இல்லை, அது இயலாது.'

'முழு உலகத்தையுமே நாங்கள் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.'

'இல்லை, எங்களால் அது முடியாது.'

'நாங்கள் எல்லாவிடமும் செல்லலாம்.'

'இல்லை, எங்களால் அது முடியாது. இனிமேல் அது எங்களுடையதல்ல.'

'அது எங்களுடையது.'

'இல்லை, அது எங்களுடையதல்ல. ஒருக்கால் அவர்கள் அதை எடுத்துக் கொண்டு போய் விட்டால், உனக்கு அது திரும்பக் கிடைக்காது.'

'ஆனால், அவர்கள் அதைக் கொண்டு போகவில்லை.'

'அதை இருந்து பார்ப்போம்.'

'நிழலுக்குள் வா. நீ அப்படி அதை உணரக் கூடாது,' என்றாள் அவள்.

'அப்படி நான் உணரவில்லை. இப்போதான் எனக்கு எல்லாம் தெரிகிறது,' என்றாள் அவள்.

'நீ விரும்பாததைச் செய்ய நான் விரும்பவில்லை.'

'எனக்கு நன்மை, இல்லாததைச் செய்யவும் உனக்கு விருப்பம் இல்லை. அது எனக்குத் தெரியும். இன்னொரு பியர் எடுப்போமா?' என்றாள் அவள்.

'சரி, சரி. ஆனால் அதை நீ உணர வேணும்...'

'நான் உணருகிறேன். நாங்கள் கதைப்பதை நிறுத்துவோமா?' என்றாள் அவள்.

மேசையில் இருந்தார்கள். வரண்டு போயிருந்த பள்ளத் தாக்கிலிருந்த குன்றுகளை அவள் பார்த்தாள். அவன், அவளையும் மேசையையும் பார்த்தான்.

'நீ அதைச் செய்ய விரும்பாவிட்டால் அதைச் செய்யத் தேவையில்லை என்பதை நீ உணர வேண்டும். அதில் ஏதாவது அர்த்தம் இருக்கிறது என்று நீ நினைத்தால், அதை அப்படியே விட்டு விடுவதற்கும் எனக்குப் பூரணமான

சம்மதமே.

'அதில் ஏதாவது அர்த்தம் இருக்கிறது என்று நீ நினைக்கவில்லையா? நாங்கள் ஒற்றுமையாக வாழலாம்'

'நிச்சயமாக அதில் அர்த்தம் இருக்கிறது. எனக்கு உன்னைத் தவிர வேறெவரையும் தேவையில்லை. வேறெவரையும் தேவையில்லை. ஆனால், அது மிகச் சாதாரணமானது என்பதும் எனக்குத் தெரியும்'

'ஓம், அது மிகச் சாதாரணமானது என்று உனக்குத் தெரியும்' 'அதைச் சொல்வது உனக்கு எளிதான விஷயம். ஆனால் அது எனக்குத் தெரியும்.'

'இப்போ எனக்காக ஒன்று செய்வாயா?'

'உனக்காக நான் எதுவுமே செய்வேன்.'

'தயவுசெய்து, தயவுசெய்து, தயவுசெய்து, தயவுசெய்து பேசுவதை நிறுத்துவாயா?'

அவன் எதுவுமே சொல்லாமல், புகையிரத நிலையத்தின் சுவருக்குப் பக்கத்தில் இருந்த பைகளைப் பார்த்தான். இரவுகளில் அவர்கள் தங்கிய எல்லா ஹோட்டல்களிலும் போட்ட பெயர்ச் சிட்டைகள் -லேபல்கள்- அதில் இருந்தன.

'ஆனால், நீ செய்வது எனக்கு விருப்பமில்லை. அதைப்பற்றி நான் கவலைப்படவில்லை' என்றாள் அவள்.

'நான் அலறுவேன்' என்றாள்.

இரண்டு கிளாஸ் பியருடன் பரிசாரகி திரைச் சேலைக்குள்ளிருந்து வெளியே வந்து, நனைந்து போயிருந்த அடி மட்டையின் மேல் வைத்தாள். 'இன்னும் ஐந்து நிமிஷத்தில் புகையிரதம் வரும்,' என்றாள்.

'அவள் என்ன சொன்னாள்,' என்று கேட்டாள் அவள்.

'புகையிரதம் ஐந்து நிமிஷத்தில் வரும்' என்றாள்.

நன்றி சொல்வதற்காக பரிசாரிகையைப் பார்த்து பிரகாசமாக முறுவலித்தாள்.

'பைகளை எடுத்துக் கொண்டு புகையிரத நிலையத்தின் அடுத்தப் பக்கம் போக வேண்டும்,' என்றாள் அவள். அவள் அவனைப் பார்த்து முறுவலித்தாள்.

'சரி, சரி. வா, நாங்கள் பியரைக் குடித்து முடிப்போம்.'

பாரமான இரண்டு பைகளையும் தூக்கிக் கொண்டு புகையிரத நிலையத்தைச் சுற்றி அடுத்த பக்கத்திலிருந்த ,ருப்புப் பாதைக்குச் சென்றாள். இருப்புப் பாதையிலிருந்து புகையிரதம் வருகிறது என்று பார்த்தாள். காணவில்லை. திரும்பி வரும்போது, மதுவக அறை ஊடாக வந்தாள். அங்கே புகையிரதத்திற்குக் காத்திருக்கும் மக்கள் மதுவருந்திக் கொண்டிருந்தார்கள். அவன் மதுவகத்தில் அனிஸ் ஒன்றை வாங்கிக் குடித்துக் கொண்டு மக்களைப் பார்த்தான். அவர்கள் எல்லோரும் கணிசமான நேரம் புகையிரத்திற்காகக் காத்துக் கொண்டு நின்றார்கள். மூங்கில் மணித் திரைச் சேலைக்கூடாக உள்ளே சென்றான். அவள் அங்கே ,ருந்து கொண்டு அவனைப் பார்த்து முறுவலித்தாள். 'இப்பொழுது நன்றாக உணர்கிறாயா?' என்று அவளைக் கேட்டான்.

'நான் நலமாகவே உணர்கிறேன். எனக்கு எந்தவித பிரச்சினையும் இல்லை. நான் நலமாகவே இருக்கிறேன்.'

முள்ளிவாய்க்கால்

ஒரு முடிவற்ற பயணம்?

முள்ளிவாய்க்காலை நோக்கி ஒரு பயணத்தை நடையில் செல்ல விரும்பினேன். இது கொஞ்சம் அதிகம் இலட்சியத்தனமானது என உணர்... துவிச்சக்கர வண்டியில் செல்ல விரும்பினேன். ஆனால் அதுவும் சாத்தியப்படவில்லை. அதேவேளை முள்ளிவாய்க்கால் வரை சென்று வந்த நண்பர்களுடன் பயணம் செய்ய விரும்பினேன். அதுவும் பல காரணங்களால் நடைபெறவில்லை. இறுதியாக நண்பர் ஒருவர் தனது நண்பரை அறிமுகப்படுத்தி அவருடன் மோட்டார் வண்டியில் செல்ல ஒழுங்குபடுத்தினார். இந்த நண்பரும் முள்ளிவாய்க்கால் வரை சென்று தப்பி வந்த ஆசிரியர் ஒருவர்.

காலை ஆறரை மணிக்கு நெல்லியடியிலிருந்து பேருந்தை எடுத்தேன். இப்பொழுது வடக்கு கிழக்குப் பகுதிகளிருந்த பல, குறிப்பாக வல்லை வெளி, பருத்துறை கொடிகாம வீதி வெளி, செம்மணி, நாவற்குழிசந்தி, இராணுவ காவலரண்களை எடுத்துவிட்டார்கள். அதேவேளை ஒரு புறம் அரசியல் கோசமாக இராணுவத்தை எடுக்க சொல்கின்றோம். மறுபுறம் இராணுவம் இல்லையென்றால் களவுகள் கொள்ளைகள் நடைபெறும் என மக்கள் பயப்படுகின்றார்கள் என்ற கருத்தும் நிலவுகின்றது. இந்தக் கருத்தை யார் முன்வைக்கின்றார்கள் என்பது கேள்விதான். இருப்பினும் இது ஒரு முரண்கை. இப்பொழுது வீதிகளிலும் மறித்து சோதனைகள் நடைபெறுவதில்லை. இவையெல்லாம் பெரிய நிம்மதிதான். ஆனால் இராணுவத்தினர் மாபெரும் இராணுவ முகாம்களை அமைத்து அதனுள் ஒரு கிரமமாகவே தமிழ் பிரதேசங்கள் எங்கும் வாழ்கின்றனர். ஈழத்து தமிழ் சமூகத்தைப் பொறுத்தவரை இது நீண்ட கால நோக்கில் ஆரோக்கியமானதல்ல. அதேவேளை நகரங்களிலும் கிராம வீதிகளிலும் துவிச்சக்கர வண்டிகளில் அதிகமாக தம் பாட்டுக்கு எந்தப் பயமுமின்றி ஓடித்திரிகின்றனர். இவ்வாறுதான் சுற்றுவிட்டாரங்களை தமது கண்காணிப்புக்குள் வைத்திருக்கின்றனர்.

காலை ஏழு மணியளவில் முகமாலையைக் கடக்கும் பொழுது நிலக் கண்ணி வெடிகளை அகற்றுகின்றவர்கள் ஏற்கனவே தமது பணியை ஆரம்பித்திருந்தனர். ஒரு வகையில் உயிராபத்தான இந்த வேலை இன்னும் தொடர்வது நல்லது. ஏனெனில் இவர்களுக்கு செய்வதற்கு ஒரு தொழில் இருக்கின்றது. அல்லது தொழில் தேடவேண்டிய நிலை ஏற்படும் என நண்பர் ஒருவர் சொன்னார். இருப்பினும் இன்னும் ஒரு வருடத்திற்குள் இந்த வேலைகள் முடிவுக்கு வரலாம் என்றே தோன்றுகின்றது. இந்த நிலக் கண்ணிவெடிகளை அகற்றுகின்றவர்களைப் பார்க்கின்றபோது மிகவும் கஸ்டமாக இருக்கும். ஒரு புறம் சிறலங்கா அரசு நம் தேசத்தை முடமாக்கி விட்டது. மறுபுறம் நம் தேசத்தை நாமும் முடமாக்கி விட்டோமா என்ற கேள்வி எழுவதை தவிர்க்க முடியவில்லை. காலை எட்டு மணிக்கு பரந்தன் சந்தியில் புதிய நண்பரை சந்தித்தேன். இங்கிருந்த நமது பயணம் முள்ளிவாய்க்காலை நோக்கி ஆரம்பமானது.

மீராபாரதி

புதிய காப்பட் வீதிகள். அகலமாக விரிவாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வாறான புதிய வீதிகள் உல்லாசப் பயணத்துறையை ஊக்குவிக்கவா அல்லது மக்களின் நலனில் அக்கறை கொண்டா மேற்கொள்ளப்படுகின்றன என்பது கேள்விக்குறி. ஏனெனில் வட இந்தியாவிலிருந்து தென் இந்தியா வரையும் வட இலங்கையிலிருந்து தென்னிலங்கை வரையும் புதிய வீதிகள் போடப்படுகின்ற பணிகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. அல்லது செப்பனிடப்படுகின்றன. மேலும் சிறு சிறு வீதிகள் கூட கொங்கிறிட் கற்களால் போடப்படுகின்றன. இவ்வாறு கொங்கிறிட் டீனால் போடுவது எந்தளவு பொருத்தமானது என்பதும் கேள்விக்குரியது. இந்த திட்டங்கள் வெறுமனே அபிவிருந்தியா அல்லது பெரும் பணத்தை சுருட்டும் திட்டமா அல்லது இதற்குப் பின்னால் அரசுகளினதும் பல் தேசிய கம்பனிகளின் பொருளாதார அரசியல் காரணங்கள் இருக்கின்றனவா

என்பது ஆய்வுக்கு உரிய ஒரு விடயமாகும்.

நமது பயணம் சுதந்திரபுரம், தேவிபுரம், இரணைப்பாலை, புதுமத்தாளன், முன்னிவாய்கால் என தொடர்ந்தது. நாம் தேவிபுரம் சுதந்திரபுரம் சந்தியிலிருந்து இரணைப்பாலை நோக்கி செல்கின்ற மண்பாதையில் சென்றோம். வீடுகள் மிகவும் அரிதாக காணப்பட்டன. ஓரிருவரே நம்மை கடந்து சென்று கொண்டிருந்தனர். ஆனால் மிக உயர்ந்த மரங்கள். சோலையாக காட்சியளித்தன. இந்த இடத்தைப் பற்றி நண்பர் ஒருவருக்கு மிகவும் அழகாக இருந்தது எனக் கூறினேன். அவர் உடனடியாக நான் சொல்வதை மறுத்து அன்று அது எங்களுக்கு சோலையாக இருக்கவில்லை. அது ஒரு மரண சாலையாக இருந்தது என்றார். நாம் ஓடி ஒழிய முடியாதவாறு செல்களும் குண்டுகளும் நம் மீது வீழ்ந்தன. பலர் மரணிக்க தப்பித்தவர்கள் மரண பயத்துடன் பகலில் கூட இரவுபோல கடந்து சென்ற பாதை இது என்றார்.

சில நிமிடங்களின் பின் வீதிகளின் இருமருங்கும் சுத்தம் செய்யப்பட்டு அழகாக இருக்கின்ற ஒரு இடத்திற்கு வந்தோம். இது ஒரு இராணுவ முகாம். இரண்டு பக்கமும் உயர்ந்த மரக் காடுகளுக்கிடையில் முகாம்கள் இருக்கின்றன. ஆகவே நாம் வந்தது பொதுப் பாதையா அல்லது இராணுவத்திற்கு மட்டும் உரிய பாதையா என்பதை தீர்மானிக்க முடியவில்லை. ஏனெனில் நம்மைத் தவிர. பொதுசனம் யாரும் இந்த வழியால் செல்லவில்லை. இராணுவத்தினர் மட்டுமே நின்றனர். மனதிற்குள் ஒரு பயம். திரும்பியும் செல்ல முடியாது. ஆகவே வேறு வழி இல்லாததால் நாம் வீதியை மட்டும் பார்த்தவாறு சென்றோம். முகாமின் முடிவிலும் இராணுவத்தினர் நின்றனர். அவர்களும் திசை தெரியாது மாட்டுப்பட்ட ஆடுகளைப் பார்ப்பதைப் போல எங்களை ஏதோ அதிசயமாகப் பார்ப்பது போல் இருந்தது. நாம் தொடர்ந்தும் அவர்களை கவனியாதது போல் கடந்து சென்றோம். நாம் செல்கின்ற பாதையின் எதிர்திசையிலிருந்து இராணுவத்தினர் மட்டுமே வந்து கொண்டிருந்தனர்.

நாம் செல்வதோ காட்டுப் பகுதி. இதற்குள் பிடிபட்டால் யாருக்கும் தெரியாது. இதனால் மேலும் கொஞ்சம் பயம் அதிகரித்தது. ஆனால் அவர்களை கணக்கெடுக்காதது போல் கடந்து சென்றோம். அந்த வீதி ஒரு திருப்பத்தை அடைந்தபோதுதான் மாடு மேய்பவர் ஒருவரைக் கண்டோம். அப்பொழுதுதான் மனம் சிறிது ஆறுதலடைந்தது. அவரிடம் இந்தப் பாதையால் போகலாமா எனக் கேட்க அவர் ஓம் என்றார். அதன் பின் இரு இளைஞர்கள் அந்தப் பாதையால் நம்மைப் கடந்து குறிப்பிட்ட முகாம் இருக்கின்ற பக்கம் சென்று கொண்டிருந்தனர். இவர்கள் எவ்வாறு பயமில்லாம் இந்தப் பாதையில் தனியாக செல்கின்றனர் என்ற கேள்வி என் மனதுக்குள் எழுந்தது.

நாம் 'செந்தூரன்' சிலையடிக்கு சென்றோம். இந்த சந்தியில் சிலையில்லை ஆனால் அதன் பெயர் மட்டும் இன்றும் இருக்கின்றது. அதிலிருந்த கடையில் குளிப்பானம் குடித்துவிட்டு தண்ணிப் போத்தலும் வாங்கினோம். இந்தப் பகுதிகளுக்கு இன்னும் மின்சாரம் வரவில்லை.

" நாம் 'செந்தூரன்' சிலையடிக்கு சென்றோம். இந்த சந்தியில் சிலையில்லை ஆனால் அதன் பெயர் மட்டும் இன்றும் இருக்கின்றது "

ஆனால் தேர்தலுக்கு முன்பு மின்சாரம் வரப்போகின்றது எனக் கூறியுள்ளனர். ஆகவே அனைவரும் தம்மிடம் இருந்த பணத்தைக் கொண்டு தம் வீடுகளுக்கு மின்சார இணைப்பு வேலைகளை செய்துள்ளனர். இப்பொழுது தேர்தலில் தோற்றுப் போனதால் மின்சாரம் கொடுப்பதற்கான கட்டளை இன்னும் வரவில்லை என சொல்கின்றார்கள் என்பதை அறிந்தோம். இதேநேரம் தேர்தலில் வென்றவர்களும் இதுபற்றிய அக்கறையற்று இருக்கின்றார்கள். இவர்கள் எல்லாம் மக்கள் பிரதிநிதிகளாக ஏன் தான் இருக்கின்றார்களோ?

செந்தூரன் சிலையடி சந்தியிலிருந்த பிரதான பாதை புதுக் குடியிருப்பிலிருந்து புதுமத்தாளனை நோக்கி செல்கின்றது. இந்த வீதியின் இரு மருங்கிலும் உயர்ந்த மரங்களும் தென்னை மற்றும் பனங் காடுகளும் இருந்த இடத்தைக் கடந்தபோது பரந்த வெளி ஒன்று வந்தது. இரு மருங்கிலும் ஏரிகள் இருந்தன. இந்த வெளியைக் கடந்தபோது புதுமத்தாளன் வந்தது. சந்தியில் இராணுவத்தினர் நின்றனர். ஆனால் நம்மை விசாரிக்கவில்லை. இந்த வழியால் போகின்ற போது, போர்க்காலத்தில் இராணுவம் எங்கே இருந்தது. புலிகள் எங்கே இருந்தனர். மக்கள் எவ்வாறு இந்த வெளியை ஏரிக்கூடாக கடந்து புலிகளில் இருந்து தப்பித்து இராணுவத்திடம் வந்தனர் என என்னுடன் வந்தவர் விபரித்தார். அவர் விபரிப்பதை அந்த இடத்தில் இருந்து உணர்ந்த போது மிகவும் மனஉளைச்சல் ஏற்பட்டது. கவலை ஏற்பட்டது. ஒரு புறம் இந்த மக்களை அழிக்கின்ற அரசு இராணுவம். மறுபுறம் மக்களுக்கு எதிராக துப்பாக்கிளைத் திருப்பிய தேசிய விடுதலைக்காகப் போராடிய போராளிகள். இவர்களுக்கிடையில் சிறு இடத்திற்குள் அகப்பட்ட மக்கள். மக்கள் தமக்காக போராடியவர்களை விட்டு வெளியேறியது ஈழத் தமிழர்களின் இயல்பான செயற்பாடா..? பொதுவான வழமையான உளவியலா? எப்போதும் போல் போராட்டத்தில் பங்குபற்றாது தள்ளி நின்று வேடிக்கை பார்க்கின்ற போக்கா? பொடியன்கள் (மற்றவர்களின் பிள்ளைகள்) போராடி மரணித்து விடுதலையை பெற்றுத் தருவார்கள் என்ற எதிர்பார்ப்பின் விளைவா? அல்லது விடுதலைப் புலிகள் மேற்கொண்ட மக்கள் விரோத செயற்பாட்டின் விளைவா? ... இக்கட்டான காலகட்டத்தில் கட்டாய இராணுவ சேவை தவறானதா? அரசுகளின் கட்டாய இராணுவ சேவை சரி எனின் போராளிகளின் கட்டாய ஆட்பிடிப்பு தவறா? அல்லது மக்களை அரசியல் மயப்படுத்தாத போராட்டத்தின் விளைவா? அவ்வாறான தலைமை இல்லாமையின்

||

நாம் போகின்ற வழியில் ஒரு சிறிய பெட்டிக் கடை எதிர்ப்பட்டது. கடையில் ஒரு பெண் மட்டும் நின்று கொண்டிருந்தார். அக் கடையின் பின்னால் பெரிய இராணுவ முகாம். இப்படி ஒரு இடத்தில் இந்தப் பெண் எப்படி தனித்து இருக்கின்றார் என ஆச்சரியமாக இருந்தது

||

விளைவா? அரசியல் ஆய்வாளர் சோதிலிங்கம் அவர்கள் இக் கேள்விகளை அண்மைய நேர்காணல் ஒன்றில் எழுப்பியிருந்தார் என்பது கவனிக்கத்தக்கது. தம்மை அழிக்க விரும்புகின்ற ஆகக்குறைந்தது அடக்கி ஆள வருகின்ற ஒரு இராணுவத்திடம் மக்கள் ஏன் சென்றனர்? உயிரா? சுதந்திரமா? எது முக்கியம்? ஈழத் தமிழர்கள் விடுதலையடைய வேண்டும் எனின் விடை காணப்படவேண்டிய கேள்விகள் இவை.

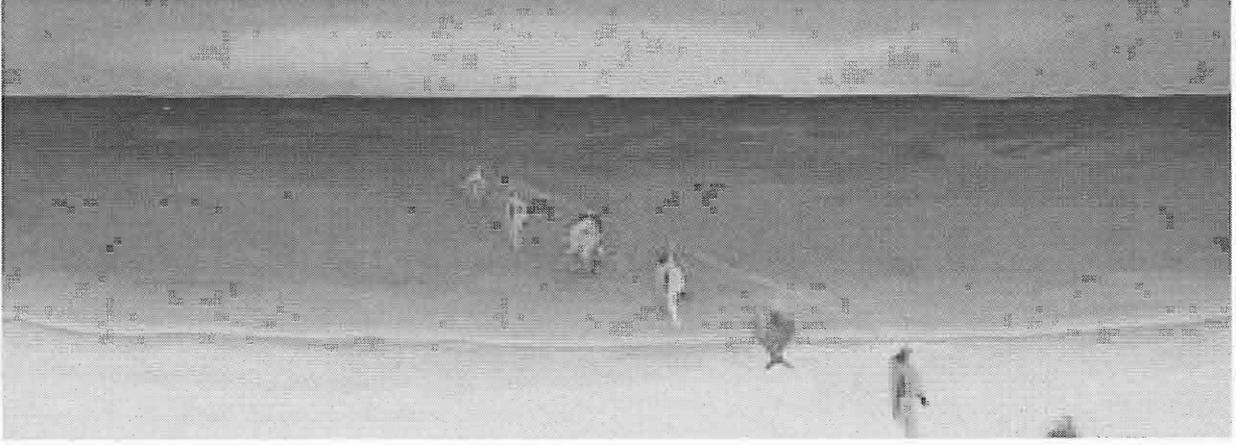
புதுமாத்தாளன், அம்பலகன்பொக்கணை, வலைஞர் மடம், ஊடாக முள்ளிவாய்க்காலை நோக்கி சுட்டெரிக்கும் வெய்யிலில் பயணம் தொடர்ந்தது. மீளக் குடியேறிய வறிய மக்கள் தமக்கான புதிய வீடுகளை நிவராண உதவியுடன் தாமே கட்டிக் கொண்டிருந்தனர். நமக்கு யாருடன் கதைக்கலாம் கதைக்க கூடாது என்ற தயக்கம் இருந்தது. ஏனெனில் யார் இராணுவம், புலனாய்வு வேளைகளில் யார் ஈடுபடுகின்றார்கள் என்பவற்றை அறிவதும் கஸ்டமாக இருந்தன. சில இளைஞர்கள் நன்றாக தமிழும் சிங்களமும் கதைக்கின்றார்கள். இவர்கள் தமிழர்களா சிங்களவர்களா என அடையாளம் காண்பது மிகவும் கஸ்டம். அதேவேளை சில மக்களும் முன்னால் போராளிகளும் இன்று இராணுவத்தினருடன் இணைந்து செயற்படுகின்றவர்களாக அவர்களுக்கு தகவல்கள் வழங்குகின்றவர்களாக இருக்கின்றனர். இது இவர்கள் இங்கு வாழ்வதற்கான தவிர்க்க முடியாத நிலையாக இருக்கின்றது. ஏனெனில் இவர்கள் இந்த சூழலிலிருந்து தப்பித்து வெளிநாடுகளுக்கு போக வசதி இல்லாதவர்கள். ஆகவே விரும்பியோ விரும்பாமலோ இதற்குள் சிக்குண்டு இருக்கின்றார்கள். இவர்கள் இதனை செய்யாவிட்டால் தம் மீது பொய்க் குற்றச்சாட்டுகளை சுமத்தி கொடுமைப்படுத்துவார்கள் எனப் பயப்படுகின்றார்கள். ஆகவே மனிதர்களை கண்டவுடன் கதைப்பதை தவிர்த்தோம். தெரிவு செய்து சுற்றிவளைத்தே கதைக்க ஆரம்பித்தோம்.

நாம் போகின்ற வழியில் ஒரு சிறிய பெட்டிக் கடை எதிர்ப்பட்டது. கடையில் ஒரு பெண் மட்டும் நின்று

கொண்டிருந்தார். அக் கடையின் பின்னால் பெரிய இராணுவ முகாம். இப்படி ஒரு இடத்தில் இந்தப் பெண் எப்படி தனித்து இருக்கின்றார் என ஆச்சரியமாக இருந்தது. இந்தப் பெண்ணுடன் கதைப்பதற்காக அவரது கடையில் குளிப்பானம் இருக்கின்றதா என விசாரித்தோம். இல்லை என்றார். ஒருவாறு நமது உரையாடலை ஆரம்பித்தோம். இவ்வாறு தனிய இருப்பது பிரச்சனையில்லையா..? பயமில்லையா? எனக் கேட்டோம். தான் பகல் வேளைகளில் மட்டுமே இங்கு நிற்பதாக கூறினார். மகன்மார் இரவில் வந்து தங்குவார்கள். இவரது கணவர் 1995ம் ஆண்டு செல் தாக்கி கொல்லப்பட்டார். இதன்பின்பு பல கூலி வேலைகள் செய்து குடும்பத்தை காப்பாற்றி வந்துள்ளார். இறுதியாக புலிகளின் காவல் துறையில் வேலை செய்துள்ளார். மகன் உடல் நலக் குறைவானவர். ஆகவே அவரை இயக்கத்தில் இணைப்பதைத் தடுப்பதற்கா தானே அவர்களுடன் இணைந்து செயற்பட்டதாக கூறினார்.

பணமுள்ளவர்கள் எல்லாம் இயக்கத்திற்கு பணத்தையும் சொத்துக்களையும் எழுதிக் கொடுத்து விட்டு தம் பிள்ளைகளைப் பாதுகாப்பாகக் கொண்டுபோய்விட்டார்கள். எங்களுடைய பிள்ளைகள் தான் இறுதியாக போராடுவதற்கு அகப்பட்டார்கள், இப்பொழுது கஸ்டப்படுவதும் நாம் தான். இருந்த ஒன்றிரண்டு பிள்ளைகளையும் போராட்டத்திற்கு கொடுத்து இறுதிப் போரில் கணவரும் காணாமல் போக இப்பொழுது என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் இருக்கின்றோம் என்பதே பலரின் கேள்வியாக இருக்கின்றது. மதிய வேளைகளில் ரோந்து செல்கின்ற இராணுவத்தினர் ஆண்கள் இல்லாது பெண்கள் தனித்து வாழும் வீடுகளை கவனித்து இரவு வேளைகளில் சில நேரங்களில் புகுவது உண்டு. இதற்கு சில தமிழர்களும் உடந்தை. இதற்காக இராணுவ கட்டுப்பாட்டுக்குள் வாழ்கின்ற பெண்கள் எல்லோரும் இராணுவத்தினரால் வன்புணர்வுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டவர்கள் அல்ல. இவ்வாறான செய்திகள் பெண்களின் வாழ்க்கையை பெரிதும் பாதிக்கின்றது. ஊடகங்கள் இவர்கள் பற்றிய எந்த அக்கறையுமின்றி செய்திகளை பரபரப்பிற்காக வெளியிடுகின்றனர். மறுபுறம் அவ்வாறு பாதிக்கப்பட்ட பெண்கள் தமது வாழ்வை புதுப்பித்துக் கொள்வதற்கு வழியுமில்லை. ஈழத் தமிழ் சமூகத்திற்கோ அரசியல்வாதிகளுக்கோ இவர்களில் அக்கறை இல்லை என்பதை அறியக் கூடியதாக இருந்தது. தம் உயிரைப் பயணம் வைத்து போராடிய போது போற்றப்பட்டவர்கள் இன்று போக்கிடம் இன்றி தவிக்கின்றார்கள். இவ்வாறு ஒரு புறம் இருந்தாலும் சிலர் முன்னாள் போராளிகளிடமும் தனித்து வாழும் பெண்களிடமும் அக்கறையாகவும் இருக்கின்றார்கள் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை.

இங்கிருந்து முள்ளிவாய்க்கால் பகுதிக்கு சென்றோம். பல புதிய வீட்டுத் திட்டங்களால் கட்டப்பட்ட வீடுகள் இருந்தன. சில வீடுகள் ஓலைகளால் வேய்ந்த குடிசைகளாக இருந்தன. ஒரு இடத்தில் வீட்டுடன் தேவாலயம் ஒன்று இருக்க அதற்குப் போவதுபோல் சென்றோம். வயதான மனிதர். அவரை விட சிறிது வயது குறைந்த பெண். மற்றும் சிறுமி ஒருத்தியும் இருந்தனர். உங்களுக்கு வீட்டுத்திட்டத்தால் வீடு

கிடைக்கவில்லையா எனக் கேட்டோம். அதற்கு அவர் எங்களுக்கு கிடைக்க வேண்டும். ஆனால் காணி உறுதி இல்லாததால் இழுபடுகின்றது. நாம் முன்பிருந்தது கடற்கரையோரத்தில். சுனாமியின் பின் உருவாக்கப்பட்ட புதிய சட்டத்தால் அங்கிருக்க முடியாது எனக் கூறி இந்தக் காணியை தந்துள்ளனர். தனது கணவருக்கும் அறுபத்தைந்து வயதுக்கு மேல். பிள்ளைக்கும் பதினாறு வயதில்லை. ஆகவே எங்களுக்கு வீடு கிடைப்பதற்கான புள்ளிகள் உண்டு. அப்படியிருந்தும் இழுபடுகின்றது. அறுபத்தைந்து வயதுக்கு உட்பட்ட பெற்றோருக்கு பதினாறு வயதுக்கு மேற்பட்ட பிள்ளைகள் இருப்பின் புள்ளிகள் குறைவானதாக இருக்கும். இவர்களுக்கு வீட்டு திட்டத்தில் முதலிடம் இல்லை. அதேநேரம் சில கிராம சேகவர்களுக்கும் பிரதேச சபை உறுப்பினர்களுக்கும் இந்த மக்களுக்கு உதவுவதில் அக்கறையும் இல்லை. அவர்கள் பக்க சார்பாகவும் நடக்கின்றனர் என்கின்றனர். இந்த இடைவெளியில் இராணுவத்தினர் ஆண் துணையில்லாத குழந்தைகள் உள்ள பெண்களுக்கு தாமாகவே வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்கின்றனர் என அறியமுடிந்தது.

போர் நமது உயிர்களையும் சொத்துக்களையும் பறித்துச் சென்றது. இப்பொழுது வெளி நாட்டுக் காகுகளும் கம்பனிகளும் நமது வேலைகளையும் கொண்டு செல்கின்றனர். நாம் கூலி வேலை செய்து உழைப்பவர்கள். அறுவடை காலங்கள் முக்கியமானவை. ஆனால் நம்மையாரும் இப்பொழுது அறுவடைக்கு கூப்பிடுவதில்லை. இயந்திரங்களை வைத்துச் செய்துகொள்கின்றார்கள். இந்த இயந்திரங்கள் மனிதர்கள் மூன்று நாட்கள் செய்த வேலையை ஒரு நாளில் முடிப்பது மட்டுமல்ல, குறைந்த செலவிலையே முடிகின்றன. இதனால் கூலி உழைப்பாளர்களின் வயிற்றில் பெரும் அடி. வேறு வேலைகளும் இல்லை. இருக்கின்ற சில வேலைகளையும் சிங்களவர்களுக்கு வழங்கப்படுகின்றன. வீதிப் புனரமைப்பு வேலைகள் மட்டுமல்ல புதிய புகையிரத நிலையங்களில் கூட சிங்களவர்கள் வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்டிருக்கின்றார்கள். எங்களுக்கு எல்லாப் பக்கத்தாலும் அடிதான். நமக்காக கதைக்கவும் ஒருவரும் இல்லை.

முள்ளிவாய்க்கால் பகுதிகளில் உள்ள கைவிடப்பட்ட

கப்பல்கள் மற்றும் பயன்படுத்தப்படாத இரும்புகள் வெட்டி எடுக்கப்பட்டு விற்பனைக்காக வெளியிடங்களுக்கு அனுப்பப்படுகின்றன. இது ஒரு முக்கியமான வேலையாக இந்தப் பகுதிகளில் நடைபெறுகின்றன. இந்த வேலைகளை இராணுவத்திற்காக செய்பவர்கள் தமிழர்கள். முள்ளிவாய்க்காலுக்கும் வட்டுவாய்க்காலுக்கும் இடையிலுள்ள பகுதி அதாவது இறுதி போர் நடந்த பகுதி முழுவதுமாக தடைசெய்யப்பட்டு கடற்படையின் கண்காணிப்பிற்குள் இருக்கின்றது. இன்னும் இரகசியங்கள் புதைந்திருக்கும் நிலமாக இது இருக்கலாம் என நம்பப்படுகின்றது. இறுதியாக முல்லைத் தீவில் மதிய உணவருந்தி விட்டு மீண்டும் வந்தவழியே பயணத்தைத் தொடர்ந்தோம்.

இந்தப் பிரதேசங்களில் தேர்தல்களில் நிற்கின்ற கட்சிகளினதும் அதில் வென்ற கட்சிகளினதும் காரியாலயங்களை காணமுடியவில்லை. இந்தக் காலங்களில் இவர்கள் இங்கு பணியாற்றுவது அந்த மக்களுக்கு மிகவும் பயனுள்ளது. மேலும் பல தகவல்களை பெறுவதற்கும் பயமின்றி திரிவதற்கும் உதவலாம். அல்லது மக்கள் இராணுவத்திற்கு பயந்து பயந்தே கதைக்கவோ செயற்படவோ வேண்டியிருக்கின்றது. அல்லது அவர்களிடம் அனுமதி வேண்டி காத்திருக்க வேண்டியிருக்கின்றது. சில செயற்பாடுகளுக்கு வேலைத்திட்டங்களுக்கு அனுமதி கிடைக்குமா என்பதும் கேள்விக்குறி. இராணுவத்துடனான முரண்பாட்டை தவிர்ப்பதற்காகவும் என்னை அழைத்து வந்தவரின் பாதுகாப்பையும் கருத்திற் கொண்டு படங்கள் எடுப்பதையும் பலருடன் உரையாடுவதையும் தவிர்த்தேன்.

இந்தப் பிரதேசங்கள் முழுவதும் ஒரு அமைதி நிலவுகின்றது. இந்த அமைதி மயான அமைதியாகவே இருக்கின்றது. இங்கு வீசுகின்ற காற்று உடலில் பட்டபோது, முள்ளிவாய்க்கால் ஒரு முடிவில்லா பயணமா என்ற கேள்வியை தாங்கிச் செல்வது போன்று உணரக்கூடியதாக இருந்தது. மீண்டும் ஒரு முள்ளிவாய்க்காலைத் தவிர்க்க வேண்டுமாயின் அரசியல் செயற்பாட்டாளர்களும் மக்களும் இணைந்து ஆரோக்கியமான முன்னோக்கிய அரசியலை முன்னெடுப்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லை.

தோல்வியின் தீர்மானம் முனை

எனக்கு இரண்டு சிறீ மாமாக்கள். ஒருவர் தமிழர், மற்றவர் சிங்களவர். இருவருமே வெவ்வேறு வெதுப்பகங்களில் வேலை செய்து வந்தார்கள். சிறீ எதிர்ப்புப் போராட்டம் தமிழர் பகுதிகளில் தோன்றிய காலப்பகுதியின் பின்னர்தான் சிங்களச் சிறிமாமா எங்கள் அயற்கிராமத்தின் சந்தானமுத்து எனும் பெண்ணொருவரை காதற் திருமணம் செய்து கொண்டு வந்து சேர்ந்தார். சிங்களச் சிறீ மாமாவின் தமிழ் கேட்பதற்கு அழகாக இருக்கும். அவருக்கு தமிழ்மீது எதுவித வக்கிரத்தனமான எதிர்ப்பும் இல்லை என்பது அவர் பேசும் அழகில் தெரியும். மனிதர் மிகுந்த பாசக்காரன். இந்த இரண்டு சிறீ மாமாக்களும் எங்கள் பலசரக்குக்கடைக்குப் 'பாண்' கொண்டு வருவதால் பழக்கமானவர்கள், என் தந்தையின் நட்புக்கும் உரித்தாகிப் போனவர்கள்.

பாண் விலையை வைத்தே இலங்கை அரசியல் காலகட்டத்தை கணித்துக் கொள்ளலாம். நான் சொல்ல வருவது ஒரு இறாத்தல் பாண் மூன்று ரூபாய் பத்து சதத்திற்கு விற்பனையான காலம்.

இக்காலத்தில்தான் தமிழ்ச் சிறீ மாமா வேலை செய்த வெதுப்பகத்தை விட்டு விலகி தான் ஒரு வெதுப்பகத்தைத் தொடங்கியபோது அவருடைய வெதுப்பகத்துப் பாண் விலை போவது கடினமாக இருந்தது. அதற்குக் காரணம் தமிழ்ச் சிறீ மாமா ஒரு ஒடுக்கப்பட்ட சாதியைச் சேர்ந்தவர் என்பதுவே.

தமிழ்ச் சிறீ மாமா வெதுப்பகம் தொடங்கி சில மாதங்களிலேயே எங்கள் இடம்பெயர்வுகள் தொடங்கிவிட்டன. நாங்கள் அயல் ஊர் ஆலயம் ஒன்றில் போய் குந்தியிருந்தோம். அந்த ஆலயத்தில் எங்கள் கிராமத்தின் முன்னோர்களுக்கும் பங்கு இருந்தது ஆயினும் சாதி ஒடுக்குமுறையால் அவ்வாலயத்தை விட்டு எங்கள் கிராமத்துக்கு வந்து ஒரு ஆலயத்தை நிறுவிக்கொண்டனர் எங்களின் முன்னோர். யுத்த அனர்த்தத்தில் இம்முறை உயிரைக் காக்க ஓடியும் ஆலயத்தில் இருக்க நாங்கள் அனுமதிக்கப்படவில்லை. பின்னர் அவ்வாலயத்திலிருந்து வெளியேறி ஆட்கள் குடியிருக்காத ஒரு காணியில் சென்று நாட்களை நகர்த்தினோம். அப்போது தமிழ்ச் சிறீ மாமாவின் வெதுப்பகத்துப் பாண்தான் எங்கள் பசியாற்றியது.

அந்த

மெலிஞ் சிமுத்தன்

பின்னர் அங்கிருந்தும் இடம்பெயர்ந்து புதியதொரு இடத்திற்குச் சென்றடைந்தபோது புதியதொரு சனக்கூட்டமும் எங்களுடன் இணைந்து கொண்டது. அந்தச் சனக்கூட்டத்தோடு சிங்களச் சிறிமாமாவின் குடும்பமும் வந்து சேர்ந்தது. அந்த நாளொன்றில் வீதியில் என்னைக் கண்ட சிங்களச் சிறிமாமா வலுக்கட்டாயமாக என்னை இழுத்துக்கொண்டு அவரிருந்த குடிசைக்கு கூட்டிப் போனார். குடிசையின் வாசலில் நின்றபடி "சாத்வீகன், சாத்வீகன்" என்று என் பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டார் வீட்டினுள்ளிருந்து ஒரு சிறுவன் ஓடி வந்தான். அவன் மிகுந்த அழகாக கொழுக்கு மொழுக்கென்று இருந்தான். மாமா சொன்னார் 'இங்க பாரப்பா இவரு பெயருதான் உங்கலுக்கு அப்பா வச்சது இந்த அன்னாவ உல்ல கூப்பிடுங்க' என்றார். என் பெயரைக்கொண்ட அச்சிறுவன் என்னைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தான், பின்பு உள்ளே கூப்பிட்டான்.

நல்ல பசியோடு போன எனக்கு அன்று அங்கு சந்தானமுத்து மாமியின் சமையலில் நல்ல விருந்து கிடைத்தது. மாமா கண்கலங்க என்னைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். மென்மையான ஒரு

/ இத்தனை ஆண்டுகள் கடந்து
இந்தக் கதையை இன்று உங்களுக்குச்
சொல்லியதன் காரணம். இந்தக்
கதையின் தொடர்ச்சி எனக்குத்
தெரியாத திசைகளில் பயணித்து
இத்தனை ஆண்டுகளின் பின்
எனக்குள் ஒருவித குற்ற உணர்ச்சியைத்
தோற்றுவித்திருக்கின்றது
என்பதாலேயே /

மனிதரிடமிருந்து கிடைக்கக்கூடிய பிரமாண்டமான அந்த
நேசத்தை சகித்துக்கொள்ள நான் தகுதியானவன்தானா
என்று எனக்குள் எண்ணிக்கொண்டேன், எனக்கும் கண்கள்
கலங்கிப்போயின. வறுமையும், துயரமும் மலைபோல
இருந்தாலும் அன்பு செய்யப்படுதலில் கிடைக்கும் இன்பம்
அவற்றையெல்லாம் துரும்பெனவாக்கிவிடக் கூடியதுதான்.
மாமா என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு எங்கள் குடிசைக்கு
வந்தார், எங்கள் குடும்பத்தாரோடு இருந்து கதைத்துவிட்டுச்
சென்றார்.

பின்னர் வந்த ஒரு நாளில் வீடு பார்க்கச் சென்ற சிங்களச்
சிறிமாமா திரும்பி வரவேயில்லை. அவருடைய
குடும்பத்தினர் எவ்வளவு முயன்றும் அவர் பற்றிய தகவல்கள்
கிடைக்கவேயில்லை. நான் மங்களம் மாமியைக் காணும்
போதெல்லாம் விசாரித்து வந்தேன். ஆனால் என்னால்
எதுவித உதவியும் மாமாவின் குடும்பத்திற்குச் செய்ய
முடியவில்லை. அதுமட்டுமன்றி நானே இராணுவத்தினரால்
தேடப்படக் கூடியவனாக இருந்தேன்.

இராணுவத்தினர் நாங்கள் இருந்த குடியிருப்புகளை
நோக்கி முன்னேறிக் கொண்டிருந்தார்கள். குடியிருப்பை
விட்டுப் புறப்பட்ட சனங்களோடு எங்கள் குடும்பத்தினரும்
புறப்பட்டோம். ஆனால் சிலரோ கொஞ்சம் பார்த்துப்
பயணிக்கலாமென்று அங்கேயே இருந்தனர்.

இத்தனை ஆண்டுகள் கடந்து இந்தக் கதையை இன்று
உங்களுக்குச் சொல்லியதன் காரணம். இந்தக் கதையின்
தொடர்ச்சி எனக்குத் தெரியாத திசைகளில் பயணித்து
இத்தனை ஆண்டுகளின் பின் எனக்குள் ஒருவித குற்ற
உணர்ச்சியைத் தோற்றுவித்திருக்கின்றது என்பதாலேயே.
இன்று கனடாவில் தமிழர்கள் கூடுதலாக வாழும்
பகுதியிலுள்ள உணவகம் ஒன்றிற்கு பாண் வாங்கச்
சென்றிருந்தேன்.

பாண் வாங்குவதற்காக நான் சென்ற கடையைப் பற்றி
ஏற்கனவே சில விடயங்களை அவதானித்திருந்தேன்
மேலதிகமான உறுதிப்படுத்தலுக்காகவே இம்முறையும்
சென்றிருந்தேன். என்னுடைய அவதானிப்பு தவறு அல்ல
என்றே இப்போது சொல்லுவேன்.

கேரளாவிலிருந்து படிப்பதற்காக கனடாவுக்கு வரும்
பெண்பிள்ளைகளில் அழகானவர்களைத் தெரிந்தே அங்கு
வேலைக்கு எடுக்கிறார்கள். அவர்களுக்குக் குறைந்த
அளவு ஊதியத்தைக் கொடுக்கிறார்கள், அப்பிள்ளைகளை
கடைக்கு உணவு வாங்க வரும் சனங்களின் முன்னாலேயே
கடுமையான சொற்களால் பேசி வேலை வாங்குகிறார்கள்.
இந்த உணவகக்காரனை அவதானித்து கொஞ்சம்
எச்சரிக்கலாமென்றே சென்றிருந்தேன். அப்போதுதான்
நரைத்த தலை முடியும், பற்கள் கொட்டுண்டு ஓட்டிய
கன்னங்களுமாய் சந்தானமுத்து மாமியை இனங்
கண்டு கொண்டேன்.

'மாமீ... எப்படி இருக்கிறீங்க? என்னத் தெரியுதா? நாந்தான்
சாத்வீகன் நினைவிருக்கா? என்று முகத்தைப் பார்த்தேன்.
அந்த முகம் மாறியது. 'எப்பிடி மறக்கலாம்? சாத்வீ...கன்...ம்,'
மாமியின் குரல் உயர்ந்தது 'என்ற பிள்ளையைத் திண்டது
உந்தப் பெயர்தானே..... நீயெண்டு நினைச்சுத்தானே என்ற
பிள்ளையைப் பிடிச்சிற்றுப் போனாங்கள் ஆமிக்காரர்.

எனது நெஞ்சுக்குள் யாரோ நறுக்கென்று முள்ளால் குத்துவது
போலிருந்தது. உணவகச் சுவரோடு சாய்ந்து கொண்டேன்.
அங்கு வந்திருந்த சனங்கள் எங்கள் இருவரையும்
பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்கள்.

மாமி தணிந்த குரலில் 'ம் நீயென்ன செய்வாய்... நான்
விசரி உன்னோட ஏறிப்பாயிறன்' என்றவாறு என்னுடைய
வாழ்க்கையைப் பற்றி விசாரித்தார். இன்னும் என்னென்னவோ
எல்லாம் கேட்டார். என்ன பதில் சொன்னேனோ தெரியாது.
மாமி வாகனமொன்றிலேறிப் பயணித்துவிட்டார்.

இப்போதுதான் நடந்து வீட்டுக்கு வந்தேன்.
படுக்கையிலிருந்தபடி யோசிக்கிறேன்.

ஒரு போராட்டம் தோல்வி கண்டது. நாங்களோ
நிமிர்வதற்கான முயல்வுகளைச் செய்கிறோம். தோல்வியின்
இன்னொரு கூர் முனை. இப்போது வந்து குத்துகிறது.
தோல்விக்கு எத்தனை முனைகளோ, அவையெல்லாம்
எந்தெந்தக் கதைகளுக்குள் இன்னமும் மறைந்து
கிடக்கின்றனவோ! எனக்குத் தெரியாமலே என் கதையின்
தொடர்ச்சி இப்படியாகியிருக்கிறதே! தோல்வியைச்
சிலர் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை, சிலர் தோல்வியை
அறுதியிட்டுச் சொல்கிறார்கள், நான் உணர்கிறேன். நாங்கள்
சரிந்துகொண்டிருக்கிறோம் எங்கள் தோல்வி இன்னமும்
முடிவு எல்லையைத் தொடவில்லை.

சாத்வீகன் என்ற இந்தப் பெயரோடு கனடா வீதியிலிறங்கி
கோசமிடத்தான் முடிகிறது என்னால். ஆனால் ஊரில்
பாண்விலை நூறு ரூபாய்கள் என்று கேள்விப்படுகிறேன்.
முடிந்தது.

காலத்தை எட்டிப்பார்க்கையில் புரிகிறது. அக்காலங்களில் வன்முறை என்ற பிரக்ஞை இல்லாமலே வன்முறையுடன் புணர்ந்து அடங்கி ஓய்ந்திருந்திருக்கிறேன். மற்றையவரின் வலி எனக்கு மகிழ்ச்சியாய் இருந்திருக்கிறது.

குழந்தைகளின் மனநிலைகளை எள்ளளவேனும் கருத்தில் கொள்ளாது, மற்றையவர் மீதான எனது உளவியல் வன்முறை இருந்திருக்கிறது. மெதுவாய் ஆரம்பிக்கும் உரையாடல், சொற்களின் வீரியத்தால் வேகம்கொண்டு, விவாதமாகி, வெடித்துச் சிதறும்போது குழந்தைகளின் கனவுகளை நான் அழித்திருந்ததை அந்நாட்களில் புரிந்து கொள்ளமுடியவில்லை. இன்று மிஞ்சியிருப்பது குழந்தைகள் மீதான எனது குற்ற உணர்ச்சி மட்டுமே.

மற்றையவர்களின் மனநிலைகளைப் புரியாது வார்த்தைகளைத் தீட்டி நுனியில் விச வார்த்தைகளைப் பூசியபின், குறி தவறாது எய்திருக்கிறேன். மற்றையவரின் எதிர்வினையில் வீறுகொண்டு எழுந்து மீண்டும் மீண்டும் அதிக வார்த்தை விசம் கலந்து எய்திருக்கிறேன். ஒரு வாழ்க்கையை வார்த்தைகள் அழித்துக் கொண்டிருந்ததை அன்று என்னால் உணரமுடியவில்லை, குரூரங்களின் வெற்றி தந்த போதையினால். எனது குழந்தைகளின் மனம், அமைதி ஆகியவை பற்றிய எதுவித சிந்தனையும் இருக்கவில்லை, ஏன், எனது எதிர்கால வாழ்க்கை பற்றிய பிரக்ஞையும் இருக்கவில்லை என்றே இன்று உணர்கிறேன்

வானில் இருந்து விழும் எதையும் மௌனமாய் ஏந்திக்கொள்ளும் பூமிபோல, குழந்தைகளும் பெற்றோரின் யுத்தகளத்தை, குரூரமான வார்த்தைகளை, தூசணங்களை, செயல்களை, குரங்களை எதுவித விமர்சனமும் இன்றி, எதிர்ப்பும் இன்றி ஏற்றுக்கொண்டார்கள். அவை ஏந்திய அனைத்தும் என்னை நோக்கி ஏதோ ஒரு விதத்தில், ஒரு நாள் வீசப்படும் என்று தெரியாதவனாய் நான் விதைத்துக் கொண்டிருந்தேன். அதன் விளைவுதான் இன்று தன்னந்தனியே ஒரு தோல்வியுற்ற தந்தையின் மனநிலையில் நான் கடந்துகொண்டிருக்கும் வாழ்வு. குழந்தைகளினுள்ளும் நாம் விதைத்த அந்த விசத்தின் விதைகள் விதைக்குப்பட்டிருக்குமோ என்ற கேள்வி பெரும் பாறையின் கனத்துடன் மனதினுள் இருக்கிறது.

இரண்டு பெரிய மனிதர்கள் தத்தமது கருத்துப்பகிர்வுகளை சுமுகமாக முடித்துக் கொள்ளத் தெரியாதவர்களாய் இருந்ததால், ஆரம்பத்தில் கருத்துப் பகிர்வாக இருந்தவை எல்லாம் காலப்போக்கில் விவாதங்களாக மாறி, விவாதங்கள் வார்த்தைக் குண்டுகளில் வெடித்துச் சிதறி முடிந்தபோது எனது வாழ்க்கையின் அத்திவாரம் பிளவுபடத் தொடங்கியிருந்ததை நான் அறிந்துகொள்ளவில்லை. வாழ்வு தரும் சமிக்ஞைகளை அவதானிப்பதும், அதற்குரிய நடவடிக்கைகளை எடுப்பதும்

**மற்றையவர் துன்பப்படும்போது,
வேதனைப்படும்போ, கண்ணீர்
சிந்தும்போது எனது கர்வம்
மேலோங்கி, குரூரமாய்
மகிழ்ந்திருந்திருந்தேன்**

அவசியம் என்பதும் இன்று புரிந்திருக்கிறது. அன்று அது புரியவில்லை. ஏன் என்பதற்கான பதிலை தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

காலப்போக்கில் எதைப் பேசினாலும், எப்படி பேசினாலும் வார்த்தை யுத்தம் ஏற்படலாம் என்னும் நிலை வரலாம் என்றபோது பேசாது இருப்போம், என்ற கூடலை

ஞானம் வரும். ஆனாலும் அதுவும் சற்று நேரம்தான். மீண்டும் வேதாளம் முருங்கையில் ஏறிப் பேயாட்டம் ஆடிக்கொண்டிருக்கும்.

ஒன்றாய் இருந்த படுக்கை வெளவ்வெறு அறைகளுக்கு மாற்றப்பட்டு, உனது, எனது என்று பாகம் பிரிக்கப்பட்டு, தனித்தனிச் சமையல் என்று ஆகியிருந்த காலமும் இருந்தது. தொலைபேசியில் மற்றையவரைக் குறை சொல்லியே மகிழ்ந்த காலங்களும், எனது தவறுகள் மிகக் குறைவு என்று நியாயம் கற்பித்த நாட்களும், அடங்காப்பிடாரி என்று மற்றையவர் முன்னிலையிலேயே ஊருக்கு அறிவித்த நாட்களிலும் எனது தவறுகளை நான் உணர்ந்து கொள்ளவில்லை. எந்த நேரத்திலும் மற்றவருடைய மனநிலையை நான் புரிந்து கொண்டு அதிகம் விட்டுக்கொடுத்துப் போகாத மனநிலை சிறிது சிறிதாகவே எனக்குள் புகுந்து இறுதியில் அவையே வாழ்க்கையாகியது.

பேச்சற்று, குறுஞ்செய்தியில் மட்டுமே பேசிக்கொண்டேன். மற்றையவர் வாய் திறந்த நேரங்களில் காட்டுக் கத்து கத்தினேன். மற்றையவருடன் உரையாடுவதே அசிங்கமானது என்ற மனநிலையும் வாய்த்திருந்தது. இன்றும் அப்படியே! கண்ணில் எரிக்கும் வெறுப்பை உமிழ்ந்துகொண்டு திரிந்தேன். எங்கெல்லாம் மற்றையவரை அவமானப்படுத்தி, சிறுமைப்படுத்தமுடியுமோ அங்கெல்லாம் அதை மிகச் சிறப்பாக செய்து குரூரத்தின் ருசியை பருகிக்கொண்டேன். யார் உதவி கேட்டாலும் உடனே போய்ச் செய்வதே எனது வழக்கம். ஆனால் வீட்டிலோ என்னுடன் வாழ்க்கையைப் பகிர்ந்து கொண்ட மற்றையவர் ஏதும் உதவிகேட்ட நேரங்களில் 'இவ்வளவு செய்யும் உனக்கு இதைச் செய்யத்தெரியாதா' என்று இகழ்ச்சியுடன் குரூரம் காட்டியிருக்கிறேன். மற்றையவரின் அமைதியைக் குலைப்பதில் முனைப்பையையும் மகிழ்ச்சியையும் கண்டிருக்கிறேன். மற்றையவரைக் காணும் நேரமெல்லாம் புறுபுறுத்தபடியோ, திட்டியபடியோ அல்லது பற்களை நெருமி கண்களில் நெருப்பினைக் குழைத்துக் காண்பித்தபடியே கடந்துபோயிருக்கிறேன். சாதாரண மனிதனுக்கு கொடுக்க வேண்டிய குறைந்தபட்ச அன்பை, அக்கறையை, கவனத்தை நான் ஒருபோதும் அவருக்குக் கொடுக்க விரும்பவில்லை. மாறாகக் கேலியும் அசிங்கமும் படுத்தினேன். இவையெல்லாம் பிரச்சனைகள் தொடங்கி சில ஆண்டுகளுக்குள் என!

இருமனிதர்கள் சேர்ந்து வாழுதல் என்பது ஒருவித ஒப்பந்தமே. எம்மில் பலருக்கு அந்த ஒப்பந்தத்தின் கீழ் உள்ள கிளை ஒப்பந்தங்கள் புரிவதில்லை. என்னைப் பொறுத்தவரையில் நிறுவனமயப்படுத்தப்படும் குடும்ப உறவுகளில் கிளை ஒப்பந்தங்களே முக்கியமானவை

மற்றையவர் துன்பப்படும்போது, வேதனைப்படும்போது, கண்ணீர் சிந்தும்போது எனது கர்வம் மேலோங்கி, குரூரமாய் மகிழ்ந்திருந்திருந்தேன்.

குழந்தைகளுடனான நேரங்களைத் தவிர்த்து ஏனைய நேரங்களில், வேலையே கதி என்று இருந்திருக்கிறேன். வீடுசென்றால் பிரச்சனைகள் வரும் என்பதால் வாகனத்தில் உறங்கிக் கிடந்த நாட்களும் உண்டு.

நாடுவிட்டு நாடுவந்த குடும்ப நீதிமன்றங்கள், நண்பர்களின் சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகளின் போதும், கறுவிக் கொட்டியபடியே வரட்டுக் கௌரவம் பேசி, முன்வைக்கப்படும் தீர்வினை ஏனோதானோ என்று முழு மனதுடனான சமாதான பிரக்ஞை இன்றி, செயற்படுத்திய நாட்கள், ஒரு குடும்ப நிறுவனத்தின் இறுதிக்காலம் என்றதையும் நான் புரிந்துகொள்ளவில்லை.

மனிதர்கள் ஒருவரை ஒருவர் வெறுக்க எது காரணியாய் இருக்கிறது? ஆதிக்கத்தன்மையா? அன்பின்மையா? மற்றவர் மீதான மரியாதையை மதிக்காமையா? யதார்த்தத்தை உணராத் தன்மையா? எனக்கேதோ இவையனைத்துமே மனப்பிறன்வுகளுக்குக் காரணம் என்று படுகிறது. காதலின் பின்பு, திருமணத்தின் பின்னான ஆரம்ப நாட்கள் கடந்து முடிந்த பின்புதான் வாழ்க்கையே ஆரம்பிக்கிறது. ஆரம்பகால வாழ்க்கையானது ஒரு கற்பனை விளம்பரம் போன்றது. எல்லாமே மகிழ்ச்சியாயும், சிறப்பானதாயும் இருக்கும். எதையும் விட்டுக்கொடுப்போம். இசைந்துபோவோம். கலந்தும் போவோம். கற்பனையில் பிணாத்தும் காலமும் இதுவே ஆனால் அதன் பின்னான காலம்தான் வாழ்க்கையின் பிற்காலங்களை முடிவுசெய்கிறது என்று நான் புரிந்துகொண்டபோது திருமணமாகி இருபது வருடங்களாயும், விவாகரத்தாகி நான்கு வருடங்களாகியும் இருந்தது.

ஆரம்பகாலங்களில் ஒருவர் மீதான ஈர்ப்பு அதிகமாய் இருக்கும். அவருடனேயே இருக்கவேண்டும், பேசவேண்டும் என்று நிலை சற்று சற்றாக மாறத்தொடங்குவது இயற்கையே. இந்த யதார்த்தத்தை பலரும் புரிந்துகொள்வதில்லை. எந்த மனிதனுக்கும் சுயம் என்று ஒன்று உண்டு. அதன்

இருப்பு, விருப்பு, வெறுப்பு என்பன மனிதனுக்கு மனிதன் மாறுபடலாம். அதேபோல் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் ஒவ்வொரு குணம் இருக்கும். இவற்றை உன்னிப்பாக அவதானித்து மற்றையவர் மீதான சுதந்திரத்தை மதித்து, அதே போல் எனது சுதந்திரமும் மதிக்கப்படும்போதுதான் வாழ்க்கை மீதான பலமானதொரு அத்திவாரத்தை கட்டியெழுப்ப முடிகிறது.

எனது தவறுகளில் முக்கியமானது நான் மற்றையவரின் சுயம், தன்மை, எதிர்பார்ப்பு, குணம் ஆகியவற்றில் கவனம் செலுத்தாமையே என்பது எனது கணிப்பு.

எனது சுயம், தன்மை, விருப்பு வெறுப்புக்களை நான் முன்னிறுத்தியபோது என்னையறியாமலே ஒருவித ஆதிக்கத்தன்மை உருவாகும் சந்தர்ப்பம் இருக்கிறதல்லவா? இப்படியான சந்தர்ப்பங்கள் இரு பகுதியினருக்கும் பொருந்தக்கூடியவை.

நான் மற்றையவர்கள் எவ்வாறு நடந்துகொண்டார்கள் என்று பேசுவது நாகரீகமற்றது என்று உணர்வதால் மற்றையவரின் சரி பிழைகள் இங்கு பேசப்படமாட்டாது. அதே வேளை நான் செய்தவை அனைத்தும் பிழை என்றோ அல்லது சரி என்றோ நான் கூறவில்லை என்பதையும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

சேர்ந்து வாழும் ஆரம்பகாலங்களின் கவர்ச்சி வடியும்போது ஒருவர் மீதான கவர்ச்சியும், ஈர்ப்பும் குறையும் என்பதில் எதுவித ஐயப்பாடும் இல்லை. அது இயற்கையே. இக்காலத்தில் மற்றையவர் மீதான மரியாதையை நாம் வளர்த்துக்கொள்வது அவசியம். என்னைப்போல் மற்றையவரையும் மதிப்பதே சுதந்திரம் என்பார்கள். ஆனால் பல குடும்பங்களில் இது சாத்தியமற்ற ஒன்றாகவே இருக்கிறது. மற்றையவரின் சுயம், விருப்பு, வெறுப்புக்கள், குணாதியங்கள், பலம், பலவீனம் ஆகியவற்றை நாம் நன்கு விளங்கி உள்வாங்கிக்கொண்டாலே அன்றி எம்மால் வளமானதொரு உறவை வளர்த்துவிடமுடியாது. நான் தலைகீழாக விழுந்து அடிபட்ட இடமும் இதுவே.

இருமனிதர்கள் சேர்ந்து வாழுதல் என்பது ஒருவித ஒப்பந்தமே. எம்மில் பலருக்கு அந்த ஒப்பந்தத்தின் கீழ் உள்ள கிளை

ஒப்பந்தங்கள் புரிவதில்லை. என்னைப் பொறுத்தவரையில் நிறுவனமயப்படுத்தப்படும் குடும்ப உறவுகளில் கிளை ஒப்பந்தங்களே முக்கியமானவை.

கிளை ஒப்பந்தங்கள் மற்றையவரின் மீது மரியாதை வளரும்போது தானாவே உருவாகிவிடுகின்றன. கோயிலுக்குச் செல்வது ஒருவருக்கு மிக அவசியமானதாயும். மற்றையவர் நாத்திகராகவும் இருக்கும் சந்தர்ப்பத்தில், நாஸ்திகர் அவ்விடத்தில் தனது நாஸ்திகத்தை நிறுவாது, தனது துணைவரைக் கோயிலுக்குச் சென்று வர அனுமதிக்கும்போதுதான் ஒரு கிளைஒப்பந்தம் உருவாகிறது. காலப்போக்கில் இருவருக்கும் இதுபற்றிய பிரக்ஞை ஏற்படுவதும் சாத்தியமாகிறது. இது மேலோட்டமான ஒரு உதாரணமே.

உரையாடலுக்கும் விவாதத்திற்கும் இடையேயுள்ள வேறுபாடுகள் பற்றி நான் அறிந்துகொண்ட போது எனது வாழ்வில் உரையாடல்களை விட அதிகமாக விவாதங்களே நடந்திருக்கின்றன என்பதை உணர்ந்து கொண்டேன். உரையாடலுக்கும் விவாதத்திற்குமான இடைவெளி என்ன? மிக இலகுவாகக் கூறினால் உரையாடலில் இருவரும் வெற்றிபெறுவார்கள். ஆனால் விவாதத்தில் ஒருவரே வெற்றி பெறுவார். குடும்பம் இருவரை அடிப்படையாகக் கொண்டது எனவே உரையாடலே அவசியமாகிறது அங்கு. வாழ்க்கை நாம் கேட்பதை, வரும்புவதைத் தருவதற்கு அது நமது நண்பன் இல்லை என்ற தொனியில் ஒரு பாட்டு 'தங்கமீன்கள்' படத்தில் வருகிறது. அவ் வார்த்தைகள் உண்மையானவை என்பதை நான் வாழ்ந்து அனுபவித்துக்

கடந்திருக்கிறேன்.

வாழ்வு என்பது என்னுடையது. அதன் தரம், விழுமியங்கள், சுயம், விருப்பு, வெறுப்பு பற்றிய பிரக்ஞையுடன் வாழ்வது அவசியம் என்று கருதுபவன் நான். மற்றையவருடனான எனது கிளை ஒப்பந்தங்கள், மனங்களுக்கிடையிலான மென்மையான உணர்வுகள், அன்பு ஆகியவை பெரும்சோதனைக்கு உட்படுத்தப்பட்டபோது பல வருடங்கள் நான் அவற்றுடன் இழுபட்டுக்கொண்டே வாழும் வழிமுறையைக் தெரிவு செய்தேன். அதுவே எனது பாரிய முட்டாள்தனங்களில் முதன்மையானது. என் ஆழ்மனதை நான் அறிந்திருந்தும் அதன் கோரிக்கைகளுக்கு நான் செவிமடுக்கவில்லை. அதன் பயனாகத் தொடர்ந்து பத்து ஆண்டுகள் மனச்சோர்வு என்றும் நோயுடன் வாழ வேண்டியதாயிற்று. அதுமட்டுமல்ல எனது குழந்தைகளுக்குத் தினமும் குடும்பச்சண்டைகள் வேதனையைக் கொடுத்தன, இன்னொரு மனிதருக்கு என்னால் முடிந்தளவு வலியைக் கொடுத்தேன். நான் மனதில் வேதனையுடன், மகிழ்ச்சியற்று ஏனோதானோ என்று வாழ்ந்து தீர்த்தேன்.

குடும்பம், சகோதரர்கள், பெற்றோர், ஊரார், சமூகத்தில் எனது கௌரவம், பெரியமனுசத்தன்மை என்று பலவிடயங்கள் என்னை ஒரு முடிவு எடுக்கமுடியாத நிலைக்குத் தள்ளியிருந்தன.

உண்மையில் இப்போது நினைத்துப் பார்க்கும் போது எமது சமூகக் கட்டமைப்பு மீது பலத்த வெறுப்பு ஏற்படுகிறது. என்னால் தொடர்ந்தும் சேர்ந்து வாழ முடியாதிருக்கிறது நான்

நூல் அறிமுகம் :

ரகசியத்தின் னாக்ருக்கள் (கவிதைகள்) நெற்கொழுதாசன் கருப்புபிரதிகள்

நெற்கொழுதாசனிடம் நுட்பமாக பதிவு செய்யும் புகைப்பட கருவி ஒன்றிருக்கிறது. அதனூடே தனது கவிதைகளை பதிவுசெய்து கொள்கிறார். மரபிலிருந்து தனது கவிதைக்கான மொழியை எடுத்துக் கொள்ளும் அவரின் கவிதைகளில் நிலம் சார்ந்த அவதானிப்புக்கள் மிக நுண்மையாக பதிவாகியிருக்கிறது. விட்டு வந்த நிலம் மீதான ஏக்கங்களும், இழந்த நிலம் மீதான புலம்பல்களும் நிறைந்த புலம்பெயர்கவிதைகளில் இவரின் கவிதைகள் நிலம்மீதிருக்கும் பிடிமானத்தை பதிவு செய்கிறது.

"எப்பவோ துளைத்து
கறள் ஏறிய சன்னங்களுக்கும்
ஏறிகண்ண சிதைத்துச் சிரமப்பு கிளம்மிய
வளைமரங்களையும்
அண்ணாவைத் தொடர்ந்து
எனது கீறல்களையும் சுமந்த
வைரமரக் சதவகளுக்கும்
மஞ்சல் பூக்கொடி மரம் சுற்றிப்படர்ந்து
மீங்கலமாய் நின்று தூண்களையும்
சுமந்த என் வீடு"

இந்த உறவில் இருந்து விலகிக் கொள்ளப்போகிறேன் என்று உதவி கேட்டபோது 'சமாளித்துப் போ' என்னும் பதிலே கிடைத்தது. இந்தப் பதிலை சற்று ஆராய்வோமேயானால் என்னால் உண்மையில் 'மூச்சு எடுக்க முடியாதிருக்கிறது, உதவுங்கள் என்று நான் உதவிகோரும்போது, 'சற்று சமாளித்துக்கொள், மூச்சைக் குறைவாக எடு' என்பது போலவே சமூகத்தின் பதில் இருந்ததாக நான் உணர்கிறேன். என்னிடம் யாரும் திருமணம் பற்றிக் கேட்டால் 'முடிந்த வரையில் தள்ளிப்போடு' என்றே கூறுகிறேன். வாழ்க்கையில் பிரச்சினை! என்ன செய்யலாம் என்றால் முழுமனதுடன் சேர்ந்து வாழ்வதற்கான காரியங்களில் ஈடுபடு, அது வெற்றியளிக்கவில்லை என்றால் நண்பர்களாய் பிரிந்து மகிழ்ச்சியாய் வாழுங்கள் என்பேன்.

நான், எனது வாழ்வில் பிரிவு என்பதே தீர்வு என்று உணர்ந்தவுடனேயே அதை நட்புணர்வுடன் எடுத்துக்கூறி விளக்கி அதற்குரிய நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டிருந்தால் இன்று நாம் கடும் எதிரிகளைப்போல் வாழவேண்டியதில்லை. அதனால் ஏற்படும் வேதனைகளையும் தவிர்த்திருக்கலாம். குழந்தைகளும் பல வேதனையான நாட்களை அனுபவித்திருக்கமாட்டார்கள், நான் கடந்து வந்து பாதை கரடுமுரடு குறைவானதாக இருந்திருக்கும்.

நான் தனியே பிரிந்து செல்வதாக முடிவு செய்தபோது பின்வரும் கேள்விகளே எனக்குப் பெரும் உறுதுணையாய் இருந்தன.

- மற்றையவரில் எனக்கு அன்பு, காதல் இருக்கிறதா?
- எனது வாழ்வில் அமைதி இருக்கிறதா?
- நான் மனதளவில் மகிழ்ச்சியாய் இருக்கிறேனா?
- இன்றிருக்கும் நிலை மேம்படுவதற்கு சந்தர்ப்பம் இருக்கிறதா? அவ்வாறு மேம்படும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறதா? அதை நான் விரும்புகிறேனா?
- குழந்தைகள் மகிழ்ச்சியாய் இருக்கிறார்களா?
- நான் இல்லாது போனால் குழந்தைகளின் நாளாந்த வாழ்வில் என்ன மாற்றம் ஏற்படும் ?
- நான் இல்லாவிட்டால் தினம் தினம் சண்டைகளைக் கண்டு களைத்தவர்களுக்கு சிறிதளவாவது அமைதி கிடைக்கும்ல்லவா?

இப்படிப் பல கேள்விகள் எழுந்தன.

என் குழந்தைகளுக்கு நான் பிரச்சனைகளுக்கு தீர்வு காணுங்கள் என்பதைக் கற்றுக்கொடுக்காது சமாளித்தபடியே தினம் தினம் சண்டைகளுக்கு மத்தியில் வாழுங்கள் என்றல்லவா கற்றுக்கொடுக்கிறேன் என்ற சிந்தனை என்னை பெரிதாய் பற்றிக்கொண்டு அழுத்தத்தொடங்கியபோதே நான் விழித்துக்கொண்டேன். என் குழந்தைகளும் இப்படியானதொரு நிலைக்கு முகம்கொடுக்க வேண்டிய நிலையேற்பட்டால், அவர்கள் என்னையே பின்பற்றினால், எத்தகைய வேதனையை அவர்கள் அனுபவிப்பார்கள் என்ற எண்ணம் எனது முடிவுகளை விரைந்து செயற்படுத்தத் தூண்டுகிறது!

பேசலின்றிக்

கிளிடியான்று

ஊத்தையாய்ப் போனால் சவுக்காரம் போட்டுக்
கழுவலாமாம். ஆனபடியால் இது ஊத்தையாய்ப்
போயிடும் எண்டு நீ பயப்படத் தேவையில்லை.
சரியே?

எழும்பின நேரம் முதல் வீடு ஒரே பரபரப்பாக இருக்கிறது. 'பிளீஸ் அம்மா, பிளீஸ்...நானும் உங்களோடே ஹோஸ்பிற்றலுக்கு வரட்டே?' என்று அம்மாவிடம் கெஞ்சினது பலனளிக்காமல் போய்விட, முகத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு தன்னுடைய பள்ளிக்கூட பஸ்குக்கு ஓடுகிறாள், தங்கைச்சி. அவளைப் பின்தொடர்ந்து போன 'அப்பா,' 'குட்டி, நீ வீட்டை வந்தாப்போலை அக்கான்ரை கையைப் பாக்கலாம் தானே. இப்ப அழாமல் போட்டு வா.... என்ன?' என்று முதுகைத் தடவி, அவளின்ரை நெற்றியிலை கொஞ்சிவிடுகிறார்.

இப்படித்தான் என்றை அம்மாவும்! கட்டிப்பிடித்து, கொஞ்சி, தடவி, எதையாவது சொல்லிச் சமாதானப்படுத்தித்தான் என்னைப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு அனுப்புவா. 'மனம் சந்தோசமாக இருந்தால்தான் பள்ளிக்கூடத்திலை படிப்பிக்கிறது விளங்கும்' என்று அவ அடிக்கடி சொல்வதை நினைத்தபோது என்றை கண்கள் கசிகின்றன. 'சுமிக்குஞ்சு, கவனமாய்ப் போட்டு வாம்மா, பொம்மர் சுத்தத் தொடங்கினால் உடனை பங்கருக்குள்ளை ஓடிப்போயிட வேணும் என்ன? தற்செயலா, அப்பிடி ஓட ஏலாமல் போயிட்டால், உடனை நிலத்திலை விழுந்து படுத்தி ராசாத்தி! ரீச்சர்மார் எத்தனை பேரை எண்டு பாக்கிறது, நீ தான் உன்னிலை கவனமாயிருக்க வேணும், என்ன?', என்றை நாடியை உயத்தி, என்றை கண்களைப் பார்த்து அம்மா எனக்குத் தினம் தினம் சொன்ன வாசகங்கள், இவை.

அண்டைக்கும் அப்படித்தான் சொல்லிப்போட்டு போனவ. போன கையோடே, திரும்பி ஓடி வாறா. 'உந்தா சுத்தத் தொடங்கியிட்டாங்கள். ஒண்டுக்குப் பின்னாலை ஒண்டாக நாலைஞ்சு வருது. இண்டைக்குப் பள்ளிக்கூடம் வேண்டாம்.' என்று என்னையும் தம்பியையும் கையிலை பிடித்துக்கொண்டு வீட்டை நோக்கி ஓடுகிறா

ஸ்ரீரஞ்சனி

'சுமி, ரெடிதானே? வா, அப்பா கீழை காருக்குப் போயிட்டார்.' அம்மாவின் குரல் என் நினைவைக் குழப்புகிறது.

அந்த ஆஸ்பத்திரி வழமை போல வலு சுத்தமாக, எந்தச் சத்தமுமின்றி, இன்றும் மிகவும் அமைதியாக இருக்கிறது.

எங்களைக் கண்டதும் அப்பாவிடம் 'அவர்கள்' ஆங்கிலத்தில் ஏதோ சொல்கிறார்கள். பிறகு அந்தப் பொய்க் கையைக் கொண்டு வந்து எனக்குப் போட்டு விடுகிறார், ஒருவர். என் பெருவிரல் மட்டும் வெளியில் தெரியக்கூடியதாய், மீதி நாலும் பொய் விரல்களுடனும் இருந்த அந்த உறை எனது புதுக்கை ஆகி விடுகின்றது.

என்றை நிறத்திலிருந்து பெரிதும் வேறுபடாமல், எனது உடலின் ஒரு பகுதியாகி விட்ட என்றை அந்த வலக்கையைத் தொட்டுப் பார்த்த 'அப்பா' என்னைப் பார்த்து ஒருவித ஆறுதலுடன் சிரிக்கின்றார்.

'ஹப்பி?' எனக் கேட்ட அவர்களுக்குப் பதிலாக என் தலையைக் கொஞ்சம் மேலும் கீழுமாய் ஆட்டுகிறேன்.

'சிரிச்சுக் கொண்டெல்லோ சொல்லவேணும்! என்ன, பிள்ளை? ஹப்பி தானே?' என்கிறார், 'அம்மா' அந்த உறையைக் கழட்டுறது எப்பிடி? பிறகு திருப்பி என்னெண்டு போடுறது? என்றெல்லாம் 'அவர்கள்' விளங்கப்படுத்துறதை எனக்கு விளங்கக்கூடியதாய் தமிழிலை 'அப்பா' திருப்பிச் சொல்கிறார். 'ஊத்தையாய்ப் போனால் சவுக்காரம் போட்டுக் கழுவலாமாம். ஆனபடியால் இது ஊத்தையாய்ப் போயிடும் என்று நீ பயப்படத் தேவையில்லை. சரியே?' எனச்சொன்ன அப்பாவைப் பார்த்து, 'சரி' எனத் தலையாட்டுகிறேன், நான். 'உனக்கு, கை சும்மாயிருக்காது. இந்தச் செம்பாட்டு மண் முழுக்க உன்னை உடம்பிலைதான். மண்ணிலை விளையாடுறதிலை உனக்கு என்ன தான் புளுகமோ...! சரி, எழும்பு. போய்க் கையைக் கழுவிப்போட்டு, சாப்பிட வா.' அம்மா பக்கத்திலை வந்து நின்று நச்சரிப்பது காதிலை வந்து போகிறது.

'இந்தக் கையாலை, இப்ப கொஞ்சம் சின்னச்சின்ன வேலைகள் செய்து பார்ப்போம், சரியா?, இந்தப் பந்தை உங்கடை இரண்டு கைகளாலையும் வடிவாய்ப் பிடித்து எனக்கு எறியுங்கோ'

'குட்'

'இப்ப, இந்தக் கரண்டியை வலக்கையாலை இறுக்கிப் பிடியுங்கோ, பார்ப்பம்'

அவர்கள் சொன்ன எல்லாத்தையும் தமிழிலை எனக்கு மீளச்சொல்லி, என்னைக் கொண்டு அவற்றைச் செய்வித்த பிறகு, 'என்ன இருந்தாலும் அந்தக் கையாலை கஸ்ரமான வேலைகள் செய்யக்கூடாதாம்' என்று 'அப்பா' எனக்கு எச்சரிக்கையும் செய்கிறார்.

'சுமி, இனி இந்தக் கையை ஒளிக்கத் தேவையில்லை! வெட்கப்படாமல் வடிவாய்க் காட்டாலாம்' என்று 'அம்மா' மகிழ்வுடன் சிரிக்கின்றார்.

'இந்தக் கை, சுமியின்றை கையோடை சேருற இடத்தை மறைக்கிறதுக்கு காப்பு மாதிரி ஏதாவது வாங்கிப் போடலாமாம்.' அம்மாவுக்குச் சொல்லுகிறார், 'அப்பா'.

'ஓம், பிள்ளைக்கு நான் வடிவான காப்பு வாங்கித்தான்.'

'சுமி, என்ன யோசனை? இனிச் சந்தோசமாய் இருக்க வேணும். கை வந்திட்டிடுது தானே. பிறகென்ன? எங்கை, சிரி பார்ப்பம்'

சொன்ன 'அம்மா' என் தலையைக் கோதிவிடுகிறார். 'சரி, சுமி இப்ப, கையைக் கொடுத்து இவைக்கு 'தாங்ஸ்' சொல்லு பாப்பம்... உந்தக் கையாலை இல்லை... மற்றக் கையாலை. உன்னை வலது கையாலை.. கெட்டிக்காரி!' சொன்ன 'அப்பா' தொடர்கிறார், 'இனிப் பிள்ளை சந்தோசமாக இருக்க வேணும், என்ன?' வீட்டுக்குப் போனதும் என்றை

புதுக்கையைப் பார்க்க என்று வந்த பக்கத்து வீட்டு மாமி, 'செயற்கைக் கை எண்டே சொல்லேலாது. அந்த மாதிரி நல்லாயிருக்குது!' என்று அதன் அச்சொட்டான நிறத்தைப் பார்த்து மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டுப் போகிறார்.

'அங்கை நேரத்துக்கு வைத்தியம் செய்திருந்தால் மற்ற விரலுகளையும் பாதுகாத்திருக்கலாம். என்ன செய்யிறது? என்றை சினேகிதன் இன்ஸ்பெக்டர் பெரேரா இருந்ததாலை இப்படியாவது பிள்ளையைக் காப்பாத்த முடிஞ்சுது.' பெருமூச்சுவிட்டுக் கொள்கிறார், 'அப்பா' 'செல் அடிபட்டதாலை, பிஞ்சுபோன துடையையும் 'பிளாஸ்டிக் சேஜரியாலை' திருத்தலாமாம்... அதையும் செய்யவேணும்' என்ற அப்பாவை 'எத்தனை பேர் அங்கை இருந்து கஸ்ரப்படுகர்கள். என்னவோ, சுமியின்றை நல்ல காலம், இங்கை வரக் கூடியதாய் இருந்திட்டிடுது. அதை விட உங்களுக்கு நல்ல மனசிருக்குது... இப்படி எல்லாரும் உதவி செய்யாயினம்!' என வாயாராப் பாராட்டுகிறார், பக்கத்து வீட்டு மாமி.

'கடவுளே, தலைக்கு மேலை பொம்மர் சுத்துது!... சுமி, சுமன் விழுந்து படுங்கோ... படுங்..கோ!' அவசரப்படுத்தின அம்மா நாங்கள் படுக்க முதல், எங்களைக் கீழே விழுத்திப்போட்டு எங்களுக்கு மேலே படுத்துக் கொள்கிறார். நிலத்திலை பரவிக்கிடந்திருந்த கூரான அந்தச் சல்லிக்கர்கள் உடம்பை விறாண்டுகின்றன.

'குஞ்சு, பயப்பிடாதை அப்பன், அம்மா இருக்கிறனெல்லே'. வீரிட்டலறும் தம்பியைச் சமாதானப்படுத்தும் அம்மாவின் குரல் நடுங்குகிறது. அவன் நிலைமையை விளங்காமல் திமிறிக் கொண்டிருக்கிறான். எனக்கு அழுகை அழுகையாய் வருகுது. உடம்பு நடுங்குது. செத்துப் போகப்போறம் மாதிரிப் பயமாகக் கிடக்குது!

வட்டம் போடுற பருந்திட்டையிருந்து குஞ்சுகளைக் காப்பாத்த, தன்னை செட்டைகளை விரித்து, அவற்றை மூடுற ஒரு தாய்க்கோழி மாதிரி... எங்களைத் தன்னால் மூட அம்மா முயற்சிக்கின்றார். ஆனால் அவவிட்டை செட்டை இருந்தால் தானே..

திடீரென்று காது வெடித்துவிடும் போல் பலத்த சத்தம்

கேட்கிறது. என்னில் ஏதோ ஒன்று பட்டுச் சிதறுகிறது. வலக்கையின் நாலு கை விரல்களும் கீழே தொங்க, இரத்தம் பாய்ந்து ஓடுகிறது. அந்த வலி... தாங்கமுடியாத அந்த வலியில், 'அம்மா!' என ஓலமிட்டுக் கத்துகிறேன், நான். நாங்கள் இருந்த இடத்திலிருந்து நான் மிகவும் தூரத்தில் வீசப்பட்டு இருப்பது அந்தக் கரிய புகைக்குள்ளும் மெலிதாகத் தெரிகிறது. கண்ணுக்குத் தெரிந்த இடமெல்லாம் இரத்தம். காது நிறைந்த முனகல்களும், கூக்குரல்களும் வேறு மனதைப் பிளக்கின்றன. மெல்ல எழும்ப முயன்ற போது, தலைக்கு மேலை வந்த இன்னொரு பொம்பர் பிறகும் ஒரு குண்டைப் போட்டு விட்டுச் செல்ல பக்கத்திலிருந்த வேப்ப மரம் பெருந்த ஒலியுடன் சடாரென விழுகிறது. தொடர்ந்து என்னுடைய இரண்டு கால்களுக்கும் இடையில் ஏதோ ஒன்று விழுந்து காலை எரிக்கிறது.

ஆஸ்பத்திரியில் கண் முழித்த போது 'அம்மா வேறை வாட்டிலை, தம்பி வேறை வாட்டிலை இருக்கினம். இப்ப ஒருத்தரும் ஒருத்தரையும் பார்க்கேலாது. சுகம் வரப் பார்க்கலாம்' என்றார்கள்.

தலையிடி, காய்ச்சல் எண்டாலே, 'வைரவரே பிள்ளையைக் காப்பாத்து,' என்று ஒரு பழந்துணியிலை இருபத்தைந்து சதம் காசும், திருநீறும் கொஞ்சம் போட்டுக் கையிலை கட்டிவிட்டு, அடிக்கடி நெத்தியிலை பச்சைத் தண்ணிச்சீலை போட்டு விட்டபடி, பக்கத்திலை இருந்து தடவிக் கொண்டிருக்கிற என்றை அம்மா, இந்த வலியின்போது எனக்குப் பக்கத்தில் இல்லையே என மனசு பலமாக வலிச்சது. எங்களுக்கு மேலே படுத்த அம்மாவின்ரை முதுகிலை செல் விழுந்திருக்குமோ அல்லது அவவின்ரை தலையிலை விழுந்துதோ என்னவோ என்று ஒரே யோசனையாகவும் மிகுந்த பயமாகவும் வேறு இருந்தது.

என்னுடைய வாட் நேர்ஸ் என்னைப் பார்க்க வரும் போதெல்லாம் அழுதா. ஆஸ்பத்திரியில் துண்டு வெட்டி, என்னை முகாமுக்கு அனுப்பின போதுதான் அம்மாவும் தம்பியும் என்னை விட்டுப் போய் விட்டதை நான் அறிகிறேன். எனக்கு கை இல்லாமல் போனதை விட, நான் தனிச்சுப் போட்டன் என்ற இரக்கத்திலை தான் அந்த நேர்ஸ் அப்படி அழுதிருப்பா என்பதும் அப்போதுதான் புரிகிறது. கடைசியிலை, அப்பாவின்ரை அக்கா, எனக்கு அம்மாவாகினதில், இப்ப இப்படி இங்கு வந்து நிற்கிறன், நான்.

பள்ளிக்கூடத்தாலை வந்த 'தங்கைச்சி' என்றை புதுக்கையைப் பார்க்க ஆர்வத்துடன் ஓடி வாறாள்.

'சுமி, என்ன யோசனை? இனிச் சந்தோசமாய் இருக்க வேணும். கை வந்திட்டுது தானே. பிறகென்ன? எங்கை, சிரி பார்ப்பம்!' பக்கத்து வீட்டு மாமி சொல்லுறா.

நான், என்றை இரண்டு கைகளையும் பார்க்கிறன். இது என்றை அதிஸ்ரமா?

சுயதிட்டல் - 1

தோல்வியோடு என் இயலாமையும் முடிவுறாக. முதுகிலிருந்து இறக்கி முன்னே வைக்கின்றேன். இக்கணம் எதனால் தட்டித்தட்டி மனத்தை உருவமைப்பேன் ?

வெற்றிக்கும் நீதிக்கும் இடரற்ற கோணற்கட்டியாய் அறிவு கூட்டி.

பிடரிக்குப் பின்னான நேர்கோட்டில் வரலாறு கோர்த்து ஒரு அடி வைக்க இன்னமும் தெம்பில்லை. கூட்டுமனத்தை யார்யாரோ குறிவைக்க குறுகிப்போன வட்டத்தில் வெல்ல வாயாடிச் செத்துப்போகவிருா!

சுயதிட்டல் - 2

சொல்லின் முனைகளால் நெஞ்சு கிளித்து கொடுங்கனவு நிகழ்ந்த இடம் தேடிப்பார்த்தேன். ஆயிரம் மூளைகள் சேர்ந்து கொழுத்திப்போட்ட இதயம் எரிந்துகொண்டிருந்தது.

இதயம் ஓர் அந்தரங்க மேடையல்லவா? திரித்துவக் கால்கொண்டு ஆடினாளே அந்தத் தேசாந்திரி என்னவானாள்?

முலை திருகி எறிந்தாளாம் பின் மூச்சுக்குழாயால் ஏறியெங்கோ போனாளாம் அவள் கர்ப்பவதி என்பது எனக்கும், அவளுக்குமே தெரியும் சொல்லே இனிமேல் எதைக் கிளிப்பாய்?

ஒரு விரித்த பக்கம்

பெற்றோரும் பாடசாலையிலும் அடிபோட்டு மனனம் செய்யப்பண்ணியது எப்படிச் சரியாக இருக்கும்? எப்போதும் ஒரு புத்தகத்தைத் திறக்க முற்படும்போது அதில் மடித்து வைத்த பக்கம்தான் தானாகவே முதலில் திறந்து கொள்ளும். 'உரையாடல்' முதல் இதழைக் கையில் எடுத்ததும் அதேதான் நடந்தது. மடித்து வைத்த பக்கத்தில் என் கவனத்தை ஈர்த்த வசனம் 'அது உன் அப்பனாகவிருந்தாலும் எவரையும் நம்பாதே'. சொந்த அப்பனையே நம்பாவிட்டால் 'அப்பரை' எப்படி (நான் சொல்லவரும் அப்பர் திருவருட்செல்வர் படத்தில் சிவாஜி கணேசன் நடித்துக் காட்டிய வயதானவர் பாத்திரம்) நம்புவது? 'கல்லிற் கட்டிக் கடலிற் பாய்ச்சினும் நற்றுணையாவது நமச்சிவாயவே' என்று சொன்னவரை நம்பும்படி எமக்குப் சிவாஜி கணேசன், புராணப்படம் என்றதும் ஞாபகம் வருவது திருவிளையாடல் சிவபெருமான். அதுவும் மீசை வைத்த சிவன். சிவன் அழிக்கும் கடவுள். ஆகையால் ருத்ர குணத்தைக் காட்ட மீசை பொருத்தமாக இருக்கும் என்று நினைத்தார்களோ அல்லது மீசையில்லாத சிவாஜிகணேசனைப் பார்க்கச் சகிக்கவில்லையோ அல்லது சிலர் சொல்ல முற்படுவதுபோல அந்த மயிருக்குப் பின்னும் ஏதாவது விஞ்ஞான விளக்கம் இருக்குமோ தெரியவில்லை. இவ்விடத்தில் கலையா, கற்பனையா, விஞ்ஞானமா என்ற கேள்வியும் எதிர்பார்க்கக் கூடியதாக இருக்கிறது.

கலையா கற்பனையா விஞ்ஞானமா என்பது சம்பந்தமாக மடித்து வைத்த பக்கத்தில் நடராஜர் சிலை பற்றி ஒரு கருத்துக் கூறப்பட்டிருந்தது. 'சிலையைக் கலைத்துவத்திற்காக முற்கூடத்தில் வைப்பேனே தவிர நூற்கூடத்தில் அல்ல' என்று ஒரு நண்பர் முகப்பு நூலில் கூறியதாக இருந்தது. அந்தப் பதிவை நானும் பார்த்த ஞாபகம். ஆனால் பக்கம் மடிக்கப்பட்டதில் அந்தப் பதிவின் முக்கிய சாரம்சம் சூழ்நிலைப் பொருத்தம் இன்றிப் (out of context) போய்விட்டதோ என்று தோன்றி அப்பதிவை மீண்டும் வாசித்தேன். இதுதான் அப்பதிவு. 'பல இந்துக் கடவுள்மார்கள் கலை வடிவமாக சிலை, நடனம், இலக்கியமாக இருக்கிறார்கள். நடராஜர் சிலையைப்போன்ற ஒரு கலை வடிவம் எங்கு தேடினாலும் சிடைக்காது. புத்தனின் தியானவடிவம் தரும் அமைதி காண்பது கடினம். ஆனால் இவற்றை நான் வீட்டு வரவேற்பு அறையில் அழகுப் பொருளாக மட்டுமே பாவிப்பேன், அறிவு வளர்க்கும் நூலகத்தில் சேர்க்க மாட்டேன். 'They are good addition to my living room but not to my lab or library.'"

ஆ.வில்லவராயர்

இதில் சொல்ல வந்த விசயம் நித்திய இயக்கத்தை (perpetual motion) சிற்பி அழகாக செதுக்கியிருக்கிறான். ஆனால் பண்டைய இந்துக்கள் நித்திய இயக்கம் பற்றிச் சிந்தித்திருக்கிறார்களே என்று ஆச்சரியப்படுவதைத் தவிர அது பற்றி மேலதிக சரியான அறிவிற்கு நவீன விஞ்ஞானத்தை நாடுவேனே தவிர மத நூலை அல்ல என்பதே. இந்தச் சிலை வடிவின் தாக்கம் பார்ப்பவர்கள் தர/மன நிலைக்கேற்ப மாறுபடுவது யதார்த்தமானதே. பக்தனுக்குச் செக்கென்ன! சிவலிங்கமென்ன! அது வழிபாட்டுப் பொருளே. பக்தனின் தேவை சிறிய வட்டத்தினுள் அடங்கிவிடும். மதவாதி பக்தனல்ல. அவனுக்கு மதத்தை வளர்க்க விளம்பரப்படுத்த வேண்டிய தேவையும் உண்டு. விஞ்ஞான யுகத்தில் மதச் சின்னங்களுக்கு விஞ்ஞான விளக்கம்

கண்டுபிடிப்பதும் அவனது தேவை. நடராஜர் சிலை இந்த நோக்கத்திற்கான நல்ல ஒரு உருவமைப்பு. இதில் பல விஞ்ஞானக் கருத்துக்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளதாக நம்பப்படுகிறது. ஆனால் அவை வெறும் கருதுகோள்களே தவிரச் சோதனைச்சாலைக்குக் கொண்டு போகக்கூடிய கண்டுபிடிப்புகள் அல்ல என்றுதான் முகப்புத்தகத்தின் பதிவிற்கு அர்த்தம் கொள்ளமுடியும்.

எப்போதும் போல எம் கலையின் அருமை வெளிநாட்டவராலோ அல்லது அங்கு கல்வி கற்றவராலோதான் எமக்கும் உணர்த்தப்படுகிறது. இதற்குக் காரணம் முந்நூறு வருட காலனியாதிக்கமா, எம்மிடையே உள்ள சமூக ஏற்றத்தாழ்வா, மதத்தால் கலைகளின் மீதுள்ள ஆக்கிரமிப்பா, மேற்கில் உண்டாகிய மறுமலர்ச்சி (renaissance) இங்கு ஏற்படாததாலா என்பது ஆராயப்படவேண்டிய விடயம். நடராஜர் சிலையில் உள்ள கலை வடிவின் மகத்துவத்தைத் தற்காலத்தவர்க்கு உணர்த்தியவர்களில் முதன்மையானவர்கள் ஆனந்த குமாரசாமியும், சர்வதேசப் புகழ்வாய்ந்த சிற்பி (Auguste Rodin) ஆகஸ்ட் றொடினுவாவார்கள்.

இவ்விடத்தில் இந்தியக் கலைவடிவத்திற்கும், முக்கியமாக மேற்கத்தேய கிரேக்க கலை வடிவத்தில் காணும் யதார்த்தவாதத்திற்கும் (realism) உள்ள அடிப்படை வேறுபாடு பற்றிக் குறிப்பிட வேண்டும். கலை என்பது வெறும் யதார்த்தவாதமானால் ஏன் கலையைப் படைக்க வேண்டும்? கலையானது வெறும் பிரதி (replica) எடுப்பா அல்லது அதற்கு எதிர் மறையானதா. யதார்த்தத்தை வேண்டுமென்றே திரிக்கப்பட்டு, மிகைப்படுத்தி, ரியலிசத்தையும் மீறி பார்ப்பவர் மனதில் மகிழ்ச்சியையும் சிலசமயத்தில் அதிர்ச்சியையும் தரக்கூடியதாக இருக்க வேணும் என்பதே இந்தியக் கலை மரபு. இதனால் தான் இந்தியச் சிற்பங்களில் உடல் அமைப்பு மிகைப்படுத்திக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இதன் தாக்கத்தால்தான் சினிமாவில் கூட மிகைப்படுத்திய நடப்போ, காட்சிகளோ வரவேற்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது.

மறுபடியும் நடராஜர் சிலை பற்றிப் பார்க்க முன் ஆழ்மனத்தில் உருவகங்களின் (metaphor) தாக்கம் பற்றியும் மிகையதார்த்த வாதம் (surrealism) பற்றியும் புரிந்து கொள்ளும் தேவை இருக்கிறது. பொதுவாக நம்பப்படுவது போல மொழியால் வடிவமைக்கப்படும் தத்துவார்த்த பூர்வமான இடது மூளைக்கும் கற்பனாவாத உள்ளுணர்வு சார்ந்த வலது பகுதிக்கும் இடைப்பட்ட தொடர்பாடல் தடையை மீறுவதோ கரைத்து விடுவதோ தான் உன்னதமான கலையாக கருதப்படுகிறது. நடராஜர் சிலையின் பல வடிவங்கள் இருந்தாலும் பெரிதும் கவன ஈர்ப்பை பெற்றது சோழர் காலத்து வெண்கலச்சிலையே.

மேலோட்டமாகப் பார்த்தால் இது பிரபஞ்சத்தைப் படைத்து, காத்து, அழிக்கும் சிவனின் தாண்டவமாகத் தென்படும். ஆழமாகப் பார்த்தால் இது அண்டகோளத்தின் சக்தியின் இயக்கத்தையே உருவகமாகாப் பிரதிபலிப்பதைக் காணலாம். பல கோணங்களில் விரிந்து பரந்து காணப்படும்

அவரது கூந்தலும், கால்களும் பிரபஞ்சத்தின் கிளர்ச்சியையும், பரபரப்பையும், வேகத்தையும் காட்டுகிறது. அதேவேளை இந்த உயிர்களின் உருவாக்கத்தின் கொந்தளிப்பிற்கிடையில் சிவன் தன் படைப்பின் மீது மிக உன்னதமான அமைதியான பார்வையைப் படரவிடுகிறான். ஒருபுறம் சக்தி வாய்ந்த இயக்கத்தையும் மறுபுறம் ஸ்திரமான நிரந்தர அமைதியையும் சிற்பி ஒரே கலை வடிவில் கொண்டு வந்திருக்கிறான். மேலும் இவ்வடிவம் காலத்தின் ஒரு கணத் தோற்றமல்ல, காலத்தின் இயக்கம் (not an instant but the cycle of time). பல கோடி வருடங்களின் நிகழ்வு ஒரு நடன ரூபத்தில் காட்டப்படுகிறது. முகத்தில் காணப்படும் சாந்தமும், சில சிலைகளில் காணப்படும் புன்னகையும் காட்டும் அமைதி காலத்தை வென்ற தன்மையின் வெளிப்பாடு.

நடராஜரின் வலது கையில் காணப்படும் உடுக்கு உயிர் உள்ள ஜீவன்களின் உயிர்த்துடிப்பையும் அதன் ஒலியையும் காட்டுகிறது. அதேசமயம் இடது கையில் உள்ள அக்கினி உலகிற்கு சக்தியை மட்டும் கொடுக்காமல் அழிவையும் காட்டுவதின் மூலம் இயற்கையின் சமனிலையை காட்டுகின்றது. மற்றய கை இந்த முரண்பாடான புதிரான காலத்தின் கோலத்திலிருந்து அபயம் அல்லது காக்கும் முத்திரையை காட்டுகின்றது. சிவனின் காலின் கீழ் நசுக்கப்படும் மனித உரு அஞ்ஞானத்தை குறிக்கும். ஒருவேளை விஞ்ஞானத்தையோ தெரியவில்லை. அஞ்ஞானத்தை மிதித்து மறுகையால் சுட்டிகாட்டும் தூக்கிய பாத்தலில் ஆறுதல் தேடி அடைக்கலமாகி (அடிபணிந்து என்றும் கொள்ளலாம்) இந்த சுழற்ச்சியை வெறும் பார்வையாளராக மட்டும் இருக்கும் படி சொல்கிறது. பின்னால் காணப்படும் அக்கினி வளையம் பிரபஞ்சத்தின் தோற்றமும் அழிவினதினதும் நித்திய சுழற்சித்தன்மையைக் காட்டுகிறது. நெடுத்த சடாமுடியும், பிறையும், கங்கையும் ஒரு கலைஞனின் கற்பனையாகத் தான் தெரிகிறது. உயர்ந்த இமயமலைச் சிகரமும், அதன் பின்னால் மறையும் சந்திரனும் அங்கிருந்து பெருகும் கங்கையும் கோட்டுச் சித்திரமாக வரைந்தால் சிவனின் சிரசைப்போல் தோற்றமளிக்கும். அதனுள் இருந்து வெளிவரும் பாம்பு விவிலியத்தில் சொல்லப்படும் பாம்பை நினைவுறுத்துகிறது. பாம்பை (fertility) இனவிருத்திக்கும் ஒரு உருவகமாகக் காட்டும் வழக்கமுண்டு.

மறுபடியும் முகப்புப் புத்தகத்தில் நண்பரின் பதிவிற்கு வருவோம். பிரபஞ்சத்தின் அழிவிற்கு அக்கினியையே இங்கு உருவகப்படுத்தி இருக்கிறது. சூரியனின் எரிபொருள் தீர்ந்தால் பூமியில் உயிரினம் தம்மை தாமே குண்டு போட்டு அழிக்காவிட்டால் குளிரால்தான் மறையுமே தவிர வெப்பத்தால் அல்ல. நடராஜர் காலில் மிதிபடும் அஞ்ஞானம் என்னும் விஞ்ஞானம் தூக்கிய மறு காலில் அடைக்கலமாக வேண்டியது தானா? இப்போ சொல்லுங்கள் இந்த சிலை அறிவு வளர்க்கும் நூலகத்திலா, ஆராய்ச்சி செய்யும் ஆய்வுக்கூடத்திலா, அழகு சேர்க்கும் முற்கூடத்திலா வைப்பது பொருத்தம் ?

அணங்கென்ப மாய மகளிர்

அதுவரை உலகம் படைக்கப்படாமலிருந்தது. அணுக்கள் சூல் கொள்ளாத வெற்றுக் கருப்பையாக பிரபஞ்சம் தனித்திருந்தது. அந்த கருப்பையை தாங்கியவளாக ஆதியில் யூரிநோம் என்னும் உலகமாதா இருந்தாள். ஆதிக் கொற்றவை தன் இமைகளைத் திறக்காத நித்திய மோனத்தில் இருந்தாள்.

இருளுக்குள் இருள். பேரிருளுள் பேரிருள். இருளல்ல கருமை. கருமைக்குள் இருள். அவளே இருள். அவளே கருமை. அவள் உருவும் உடலும் பிரபஞ்சக் கருமுட்டையை அடைகாத்துக் கொண்டிருந்தது. அவளே யாவுமாகவும் அவள் மட்டுமே இருந்தாள். கருமையில் மென் அசைவோடு கூடிய மெல்லிய நுண் அதிர்வில் யூரிநோம் கண்களை திறந்தாள். தான் மட்டுமே இருத்தல் கண்டு தனிமை அவளுக்குள் சினத்தையும் ஆற்றாமையும் ஏற்படுத்தத் தொடங்கியது. தனிமையின் பிறப்பு யாதொன்றுக்கு முதலாக இருந்தது. தனக்கானதொரு இணையும் தன்னை சேவிக்கவும் ஒருவரும் அல்லாததைக் கண்டு யூரிநோம் விசனமுற்றாள்.

தன் இமைகளை திரும்பமும் மூடி தன் நிலைக்குள் ஆழ்ந்து தனக்குள் மட்டுமே கேட்கும் ஒலியைக் நிதானிக்கத் தொடங்கினாள். இசை தன் முதல் பிறப்பெடுத்தது. தன்னையறியாது தன் உடலும் மனமும் கால்களும் கைகளும் தன் உடலுக்குள்ளாக ஒலிக்கும் இசைக்கேற்ப அசைவதை உணர்ந்தாள். நடனம் தன் முதல் பிறப்பெடுத்தது. மேரி க்வீன் மலர், மேரி செல்ல மலர் என்ற இரு பரிசுத்த அழகிய சகோதிரிகள் முகாமில் இருந்தனர். அவர்களின் இருப்பே முகாமை திவ்விய கன்னிகள் வசிக்கும் சோலை என முகாமை மாற்றிவிடுவாதாகவே அவர்களை காண்பவர் எல்லாம் நிலை மயக்கத்தில் உணர்ந்தனர்.

அந்த இரு நித்திய அழகிகளுக்கும் பொடியன்களிடம் பலத்த போட்டி இருந்தது. அவர்களின் தூய அழகென்பதே காணச் சகியாத பெரு நெருப்பு. பார்ப்பவர் எல்லாம் பார்த்த கணத்தில் வனப்பில் தம்மை உருக்கி தலை குனிவர். இருவரும் வீட்டை விட்டு வெளியே வருவது என்பதே ஆச்சரியம்.

அந்த பத்துக்குப் பத்து கூரை வேய்ந்த அறைக்குள் அவர்கள் பொழுது போக்குவதற்கு என்னதான் இருக்கும்? அவர்கள் இருவரும் எதைப்பற்றி யாரைப்பற்றி கதைத்துக் கொண்டு என்ன வேலை தான் எவ்வளவு நேரம் செய்து கொண்டிருப்பினம்? இப்படியாக முகாமில் பொடியன்களின் ஆர்வம் இரு சகோதிரிகளைப் பற்றின வியப்பில் போய்க் கொண்டிருக்கும். இரண்டு பேரையும் தனித்தனியாக பார்ப்பதும் அபூர்வம்.

லிவின அனுஷியன்

இருவரின் ஆடைகள் என்றும் தூய்மையாக மட்டுமே பார்த்திருக்கிறார்கள். வெள்ளை உடைகளும் ரோஸ் நிற உடைகளும் அவர்களின் வனப்பை உயர்த்திக் காட்டவே படைக்கப் பட்டது போல. பக்கத்தில் இருக்கும் பெட்டிக் கடைக்கு ஒரு மெழுகுவர்த்தி வாங்க கூட இருவரும் ஒன்றாகவே செல்வார்கள். இருவரின் நடையில் தலை நிமிர்த்தும் பாங்கில் எவரும் துச்சம்மெனும் திமிரிருக்கும்.

உண்மையில் அந்த பார்வையின் தரிசனத்தில் மிரள்பவரே அப்படித் திமிரிருக்கும் என்று பரப்புவர். கடைக்கு வருபவர் போகிறவர், ரோட்டைக் கடப்பவர் என நிற்கும் அனைவரும் கண்களின் இரு மணிகளிலும் இருவரின் பிம்பம் தான் அசைந்து கொண்டிருக்கும்.

பார்த்துக் கொண்டிருப்பவர்களின் கண்களில் அசையும் நிழல் களால் அவர்களே அழகாக மாறிவிட்டிருப்பார்கள். இரு சகோதரிகளும் அழகென்றால் அவர்களின் நிழல்களும் அழகு. அவர்களின் நிழல்களும் அழகென்றால் அவர்கள் நிழல்கள் இருக்கும் கண்மணிகளும் அழகு. அந்த கண்மணிகள் இருக்கும் கண்களும் அழகு. அந்த கண்களை வைத்திருப்பவனும் அழகாகவே இருப்பான். இது தான் பொடியன்களின் தர்க்கம். அவர்கள் மறைந்து விட்ட கணத்தில் யதார்த்தத்தின் கொடிய பிடிக்குள் சிக்கிக் கொள்வார்கள் என்றாலும் கொஞ்ச நேரமேனும் அவர்கள் விட்டுச் சென்ற நினைவுகளில் சுகம் கொண்டிருப்பார்கள். பொடியன்களிடம் இருந்த மிகப் பெரிய குழப்பம் அவர்களில் யாரைத் தேர்ந்தெடுத்து லவ் பண்ணுவது. இருவரையும் தராசில் நிறுத்தி அழகை அளந்து பார்த்ததில் தெளிவு பிறந்த பாடில்லை. பொடியன்கள் மாறி மாறிகதைத்துக் கொண்டதில் இருவருமே அழகில் சமம் என்ற முடிவுக்கு வந்தனர். இருவரையும் ஒருவரே அடைவது தான் முறையென்று கூட நினைக்கத் தோன்றும். ஒருத்தியை தேர்ந்தெடுத்துவிட்டால் மற்றவரின் அருகாமையில் இருந்து விடலாம் என்ற நினைப்பில் கொஞ்சம் ஆறுதல் அடைந்தார்கள்

யூரிநோமின் நடனம் சிறிது சிறிதாகச் சோக இசையினால் தனிமையின் அழுத்தம் கூடி ஆட்டம் வேகமெடுக்கத் தொடங்கியது. ஆட்டம் வெறி ஆட்டம். நிலைகொள்ளாத அவள் வேகத்தின் அசைவில் காற்று பிறந்தது. அவள் வேகத்தை கொஞ்சமேனும் குறைத்துக் பார்க்க காற்று அவள் தலைமுடி கோதி தடவிப் பார்த்தது. அடங்காத் தவிப்பில் அவள் ஆடினாள்.

வியர்வை படரப் படரப் நீர் ஊற்றெடுத்தது. சுரந்த நீர் யூரிநோமின் கால்களைச் சுற்றி சமுத்திரத் திரளாக மாறியது. அவள் ஆடும் வெளிகள் எல்லாம் நட்சத்திரத் திரள்களாகவும், கோள்களாகவும் உருவாகத் தொடங்கின. பிரபஞ்சத்தின் கருப்பையில் பூமி உருவாகத் தொடங்கியது.

அவளின் பாதங்கள் வைக்க பிரபஞ்ச வெளிகளில் இடமில்லாமல் போகவே ஆடும் தன் பாதங்கள் பூமியில் அழுத்தி, பூமி முழுவதும் நிறைந்திருந்த நீரினைப் பிரித்துக் கடலையும் வானத்தையும் தரையையும் வேறு வேறாக்கினாள். அவள் கால்கள் படும் இடங்களெல்லாம் நீரினைப் பிளந்து தரைப் பகுதிகளாக மாற்றம் பெறத் தொடங்கின. அவள் ஆட்டத்தின் தொடர்ச்சி மூன்று பகுதிகளைக் கடலாகவும் ஒரு பகுதியை நிலமாகவும் உலகை மாற்றியது.

அக்காள் தங்கை இருவருக்கும் யார் போட்டி என்ற போர்ப் பிரகடனங்களில் நண்பர்களுக்குள் மனஸ்தாபங்கள் எழத்

“காணாமல் போன நான்காம் நாள் திரும்பி வந்தாள். அவள் முகாமிற்கு திரும்பிய அன்றைய நாளில் தான் முதன் முறை க்வீன் மலரை செல்ல மலர் இல்லாமல் தனியாக பார்த்தார்கள்”

தொடங்கியது. பெண்கள் எவரையும் சட்டை செய்யாததால் பின்னாலுள்ள காரணம் அவர்களுடைய வெளிநாட்டு சொந்தங்களே காரணமாக இருக்கலாம் என அவர்கள் மனதுக்குள் சமதானம் செய்து கொள்ள முயன்றனர்.

‘அங்க ஹொட்டல்ல டேபிள் துடைக்கிறவனுக்கும் சமைக்கிறவனுக்கும் கார் கழுவிறவனுக்கும் பொம்பிளை குடுப்பாக’ இப்ப இருக்கிறவர்கள் நல்ல விவரம் வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளை இருக்கிறதால் ஓடு எண்டாலும் ஓடாது’ என்ற புலம்பல்கள் அடி மனதிலிருந்து சர்வசாதாரணமாக கேட்க முடிந்தது.

என்ன இருந்தாலும் முயற்சியைத் தளரவிட ஒருவரும் தயராக இருக்கவில்லை. அவர்கள் வீட்டிற்குள் பொடியன்கள் யாரும் சென்றதில்லை. போவதற்கான சாக்கும் ஏதுவும் இருக்கவில்லை. அந்த வீட்டின் திரைச்சீலையே அந்த வீட்டின் அழகைச் சொல்லிவிடும். அரசாங்கம் நான்கு பேர் கால் நீட்டி மட்டுமே படுக்கக் குடுத்த நான்கு சுவர்களுடன் தார் சீட் போட்டிருந்த அறைக்கு முன்புறம் தென்னங்கீற்று இட்டு ஓய்யார குடிலாக மாற்றியிருந்தார் தந்தை. உள் அறையின் சுவர் ரோலர் போட்ட டிசைனூடன் ஆரஞ்சு நிறத்தில் இருந்தது. ஒரு வீட்டின் அழகிற்கும் வீட்டிற்குள் இருப்பவர்களின் அழகிற்கும் ஒற்றுமை கூட இருக்கும் என்பது அவர்களால் தான் உணர்த்த முடிந்தது. அந்த வீட்டின் சின்னக்குசினியின் வடிவத்தான் முகாமின் அத்தனை பெண்களையும் அவர்கள் வீட்டிற்குள் காலடி எடுத்து வைக்கத் தூண்டியது.

ஆடலில் வேகம் கூடத் தொடங்கியவுடன் அவள் அசைவுகளினால் உண்டான காற்று அவளை சாந்தப்படுத்த இயலாமல் தவித்தது. ஆட்டத்தின் அசைவுகளின் வேகம் இன்னும் கூடியது. காற்றும் தன் பங்குக்கு அவளை மெளனிக்கப் பண்ண முயன்று கொண்டிருந்தது. ருத்ர ஆட்டம் தன்னின் எல்லைகளைக் கடந்து காற்றை புயலாக மாற்றத் தொடங்கியது. அவள் ஆடலின் துய்ப்புடன் காற்றை வருடத் தொடங்கினாள்.

தன் இரு கரங்களிலும் காற்றைப் பிடித்து கட்டித் தழுவினாள். புயல் காற்றும் அவளை அணைத்துக் கொண்டது. இறுகத் தழுவத் தொடங்கிய காற்று சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் ஓபியான் என்னும் பெரும் பாம்பாக மாறத் தொடங்கியது. மாற்றம் கொண்ட பாம்பு அவள் இடைகளிலும் மார்புகளிலும் அந்தரங்க உறுப்புகளிலும் அவளைப் பின்னத் தொடங்கியது.

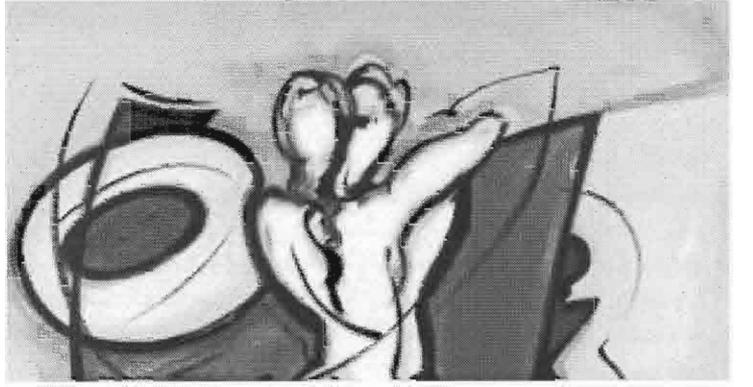
யூரிநோமின் அசைவுகளினால் அவள் உடல் ஓபியானின் மேல் உரச அவனுக்குக் காமமும் பல்கிப் பெருகியது.

தன் உச்சம் கொண்ட காம வேட்கையில் அவளைப் புணரத் தொடங்கினான். உடல் பிசைந்து புணரும் நல்ல பாம்புகளின் தாபமென காமக் களியாட்டம் காலத்தின் நீட்சிகளாகத் தொடர்ந்தது. அவர்களின் உச்ச முனகல்கள் அண்டப் புள்ளிகளில் மேலும் சில வெடிப்புகளை உண்டு பண்ணுவதாக இருந்தது.

க்வீன் மலருக்கு அப்பொழுது பதினேழு வயது. செல்வ மலருக்கு பதினாறு வயது. முகாமில் வேண்டுமென்றே மின்சாரம் நிறுத்தப்படும் இரவுப் பொழுதுகள் ஒரு காதல் ஜோடி தப்பிப் போவதற்கானதொரு சமிக்ஞை. அவ்வாறனதொரு இரவின் பொழுதில் திட்டமிட்ட மின்சாரம் நிறுத்தப்பட, ஏற்கனவே தான் ஆயத்தமாக வைத்திருந்த ஆடைகளுடன் ஈழத்தில் இருந்து சில நாட்கள் முன் வந்திருந்த செபஸ்டியான் என்னும் இருபத்தி ஒன்பது வயதான பொடியனுடன் க்வீன்மலர் காணாமல் போனாள். எப்படி? எங்கே? எவ்வாறு நிகழ்ந்தது இந்தக் காதல் என்ற பல கேள்விகளால் போதையில் குமுறிக் கொண்டிருந்த பொடியன்களின் ஏக்கங்களால் திணறிக் கொண்டிருந்தது அன்றைய மதுபான விடுதி. ஏக்கங்கள், பெருமூச்சுகள், தவிப்புகள், துக்கங்கள், விரக்தி என சோகம் கப்பிய தினமாக மதுபானக் கடையின் ட்யூப் லைட் ஒளி எல்லோர் முகத்தில் பிரகாசித்தது. நிராகரிப்பின் வலியால் கதைகள் ஓய்ந்து தலைகளைக் குனிந்தும் மேலே பார்த்தும் எதிரில் இருந்து குடிப்பவரின் கண்களை பார்ப்பதை முடிந்த வரையில் தவிர்த்தனர். அந்தரமான உணர்வையே போதை அவர்களுக்குள் நிரப்பிற்று.

காணாமல் போன நான்காம் நாள் திரும்பி வந்தாள். அவள் முகாமிற்கு திரும்பிய அன்றைய நாளில் தான் முதன்முறை க்வீன் மலரை செல்ல மலர் இல்லாமல் தனியாக பார்த்தார்கள். க்வீன் மலரின் வீட்டில் எந்த சலனமும் இல்லை. செல்ல மலரும் அக்காளுடன் கதைப்பதை நிறுத்தி விட்டிருந்தாள். அதெப்படி தங்கைக்குக் கூடத் தெரியாமல் காதலித்திருப்பாள். மனசில் நினைச்சவுடன் ஓடி விட்டாளா என்று எல்லாரும் குழப்பிக் கொண்டார்கள். கோயிலில் கைப்பிடிக்க பேசி வைத்த நாட்களுக்கு முன்னராகவே இருவரும் ஒரே வீட்டில் வசிக்கத் தொடங்கி இருந்தனர். முகாமிற்கென்ற இருந்த பெயிண்ட் வேலைக்கே செபஸ்டியானும் போகத் தொடங்கினான்.

இப்பொழுதெல்லாம் க்வீன்மலர் எங்கு சென்றாலும் தனியாகவே சென்றாள். அவள் நடக்கும் போதே தலை தரையைப் பார்த்தபடி இருக்கும். அவளுக்கு உலகை முதன் முதலாக பார்ப்பது போலவும் அயல் அண்டைகள் அவளைப் பார்த்துக் கை நீட்டிக் காட்டிக் அவளைப் பற்றி கதைப்பதைப் போலவே இருந்தது. அவளின் நாணமே அவளை அவ்வாறு நடக்க வைத்தது. அவளைத் அப்படி தனியாகப் பார்ப்பதே அந்தரமாக இருந்தது எல்லோருக்கும். யூரிநாமின் ஆடல் யுகம் யுகமாய் தொடர்ந்தது. காமத்தின் கிளர்ச்சி அவளின் ஆட்டத்தை நிற்காமல் தொடரச் செய்தது. ஓபியானின் பிடி அவளைக் கட்டுப்படுத்துவதாக இல்லை. நடனம் என்ற நிலை மாறி புணர்தல் என்பதற்கான

அசைவாகவே அவள் உடல் இசையத் தொடங்கியது. கூடலில் மட்டுமே திளைத்துக் கொண்டு காற்றுடன் நடனமாடினாள். இரு நிர்வாண உடல்களும் பின்னிய பாம்பாக நெருக்குதலில் இன்பம் காணத் தொடங்கினர். யூரிநோமும் கருவுறுவதற்கான காலமும் கூடிக் கனிந்தது. மணமான நாளன்று பெரிதும் ஆர்ப்பாட்டாமில்லாமல் ஒவ்வொருவரினதும் கனவுக் கன்னியின் திருமணம் நடந்து முடிந்தது. செபஸ்டியனின் சினேகிதப் பொடிகள் மட்டுமே கல்யாணத்தில் கலந்து கொண்டார்கள். மணமான நாட்களுக்குப் பிறகு க்வீன்மலரை அதிகம் தரிசிக்கும் வாய்ப்பு கிடைத்தது.

தண்ணீர்க் குடம் தூக்குவதிலிருந்து நாளாந்தம் பொம்பிளைகள் செய்யும் எல்லா வேலைகளையும் அவள் செய்யத் தொடங்கியிருந்தாள். செபஸ்டியனை வெளிய எடுக்க வெளிநாட்டில் இருந்த அவன் சகோதரர்கள் முயற்சி செய்து கொண்டிருந்தார்கள். நல்லதொரு நாளில் அவனும் மலேசியா வழியாக ஃப்ரான்சுக்கு பயணமானான். அன்றிலிருந்த க்வீன் தனிமைக்காக தேவமணி கிழவியுடன் தங்கிக் கொண்டாள். பொடியன்களின் முயற்சி மறுபடியும் தொடங்கியது. ஆனால் இம்முறை அதில் பலரும் வெற்றி கண்டார்கள்.

காமம் என்பது அணையா நெருப்பு என்பதை க்வீன் உணர்ந்து கொண்டாள். அதனுள் எரிக்க எரிக்க எழும் தீ தன்னை மறுபடியும் அதற்குள் பற்ற வைத்துக் கொண்டிருந்ததை அறிந்தாள். உடலின் ஒவ்வொரு தோற்று வாய்களிலும் காமத்தின் சுரப்பு நிகழ்வதைப் பார்த்தாள். காமம் என்பது முடிவில்லாதது. அதன் தாகம் தீர்க்க முயன்று முயன்று மீண்டும் நீர் காணா பாலையில் சிக்கிக் கொண்டு பதைபதைத்தாள்.

யாரிருக்க முடியும் அவளின் காமத்தை பூர்த்தி செய்ய. இந்த ஆண்கள் எல்லாம் ஒரு நேரத்தில் சோர்ந்து போய் ஒன்றுக்கும் லாய்க்கற்றவர்கள் என்பதை விளங்கிக் கொண்டாள். இன்னும் எத்தனை எத்தனை ஆண்கள் துய்தாலும் அவளின் காமத்தின் பெரும் பசியை நிறைவுசெய்ய எவருமில்ல என்பது போல் மாறிற்று. முதல் நாள் தம்பி வந்தான். மறுநாள் அண்ணன் வந்தான். இருவரும் தாக்குப் பிடிக்க சிறிது நேரம்தான். காலையில் தகப்பன் வந்தான் மாலையில் மகன் வந்தான். இருவருக்கும் மோகம் முழுதாய் உண்டு களிக்கத் திராணியில்லை. அவரவர் முறைக்காக அனைவரும் காத்து

நின்றனர். இம்மையில் தான் எடுத்த பிறப்பின் பயனை அவனை அடைந்ததும் சிலர் உணர்ந்துகொண்டனர். அவளோ தீரா காமத்தால் வெறி கொண்டிருந்தாள்.

நான் உன்னை கல்யாணம் செய்து கொள்கிறேன் என காலையில் ஒருவன் சொன்னால் மாலையில் அவனுடைய முறை என்று அர்த்தம். எல்லோரிடமும் தன்னிடம் யார் யார் வந்தார்கள் யார் என்ன சொன்னார்கள், யாரிடமும் சொல்லிவிடாதே என அவர்கள் சொல்லியவற்றையும் சேர்த்து மறைக்காமல் வெகுளியாய் சொன்னாள். சிறிது நாட்களில் க்வீன் கருவுற்றிருந்தாள்.

கருவுற்றிருந்த யூரிநோம் புறா வடிவாக உருவெடுத்தாள். புறவாக மாறிய யூரிநோம் பூமியில் முட்டையிட்டாள். யூரிநோம் ஓபியானிடம் அந்த முட்டையை பாதுகாக்க பணித்தாள். ஓபியான் தன் உடலால் அம்முட்டையை முழுதும் கவர்ந்து கொண்டான். அந்த முட்டையிலிருந்தே சூரியன், சந்திரன், புற்கள், தாவரங்கள், மரங்கள், பூக்கள், சோலைகள், ஊர்வன, பறப்பன, காட்டுயிர்களும் உருவாயின. இவ்வாறே பிரபஞ்சம் ஆதியில் முழுதாக தோன்றியது. ஆனால் இன்னும் மனிதர்கள் பூமியில் தோன்றியிருக்கவில்லை.

க்யூனின் காமம் முழுதாக தீராமலே அவளின் வயிறு தன் பத்து மாத வீக்கத்தை பெற்றெடுத்தது. வீக்கம் பெரிதாக பெரிதாக போக்குவரத்து குறைந்த அவளது வீடு மீண்டும் வருவோர் போவாரால் நிறையத் தொடங்கியது. காசு என்று அவள் கேட்டு யாரும் பார்த்ததில்லை. தன் குழந்தைக்கு தேவையானவற்றை வாங்கி வர மட்டும் வருபவர்களிடம் சொல்லுவாள். ஒருவன் 'ஓம்' என்பான் பின்னர் கேட்டால் மறந்து விட்டேன் என்பான். அதனால் பலரிடமும் ஒன்றை மட்டும் சொன்னாள். ஒருவன் மாறி ஒருவன் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்தார்கள்.

மோகம் கொண்டவர்களுக்கு அவள் என்றும் சலிப்பாகவில்லை. அழகிய மோகினியிடம் எத்தனை இரவுகளையும் வாழ் நாட்களையும் அவள் காலடியில் கிடத்தலாம். அவள் இன்றும் தூய்மையான ஆடைகளை அணிபவளாகவே இருந்தாள். முன்னை தலை தாழ்த்தும் நாணம் அவளிடம் இப்பொழுது இருக்கவில்லை. அவள் கண்கள் யார் கண்களையும் சந்திக்கத் தயங்கவில்லை. எதிரில் வரும் கண்களே தம்மைத் தாழ்த்தி கீழே குனிந்து கொண்டன.

ஒலிம்பஸ் மலையில் யூரிநோமும் ஓபியானும் வாழத் தொடங்கினர். யூரிநோமே தன்னைப் படைத்தவளாகவும் தன்னை ஆட்டுவிப்பவளாகவும் இருந்ததை கண்ட ஓபியான் புழுங்கத் தொடங்கினான். தான் இல்லாமல் யூரிநோம் ஒன்றும் செய்வதற்கில்லை. தானே இப்பிரபஞ்சத்திற்கு அதிபதி என்று கற்பித்துக் கொண்டான். ஓபியான் மட்டுமே இந்த உலகை அரசாள வேண்டும் என்ற வெறி அவனுக்குள் கிளர்ந்தெழுத்தொடங்கியது.

யூரிநோம் அவனின் ஆசைகளை எளிதாக அடையாளம்

கண்டான். ஓபியான் தன்னை வணங்கும் படியும் சேவிக்கும் படியும் இனிமேல் அடிமையாகவே இருக்க வேண்டும் என யூரிநோமுக்கு கட்டளை பிறப்பித்தான். அவள் சிரித்துக் கொண்டே வேறொங்கோ திரும்பிப்பார்த்தாள். அவன் சொல்லி அவள் கேட்கப் போவதில்லை என்பது அவனுக்கு புரிபடவே அவளை போருக்கு அழைத்தான்.

தன்னை படைத்தவளை போருக்கு அழைக்கும் ஓபியான் மீது கடுஞ்சினம் கொண்டான் யூரிநோம். அவள் கொண்ட சிற்றத்தில் மாபெரும் உடலாக உருவாகி காலை தூக்கி ஓபியான் தலை மீது வைத்து அழுத்தினாள். காயம் பட்டவன் இரத்தம் கொப்பளிக்க தன்னைவிட்டுவிடும்படி இரஞ்சினான். உலகில் நிலத்துக் கடியில் என்பதை உருவாக்கி ஓபியானை அங்கு வாழத் துரத்திவிட்டான். அவனைக் கொல்லாமல் விட்டதற்கு அவளிடம் இருந்த காதல் மட்டுமே காரணமாக இருந்தது.

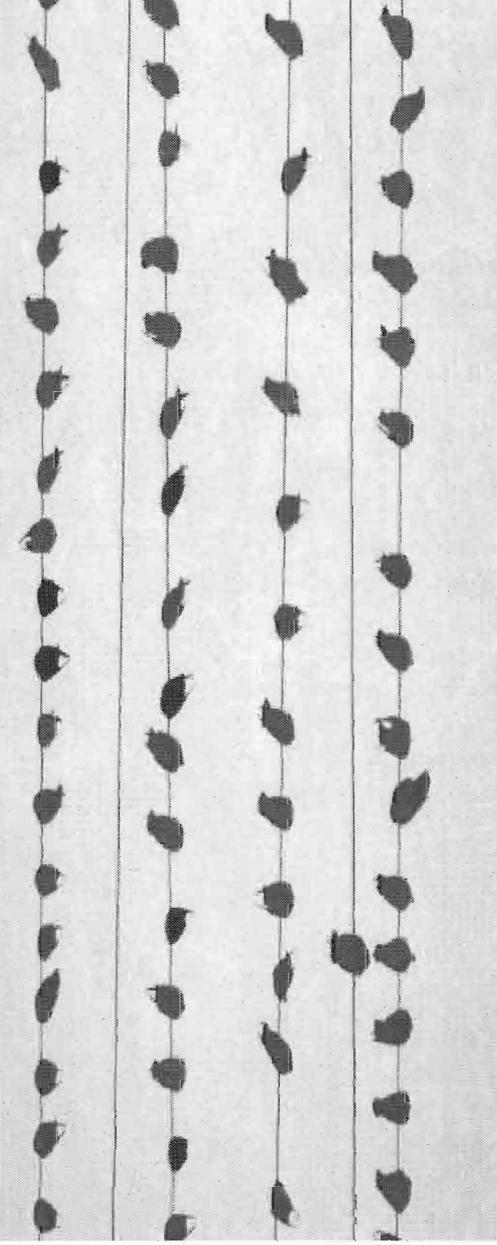
க்வீன் வீட்டிற்கு வருவர்களுக்கு சிலரில் கண்டவனெல்லாம் வந்து விட்டுப் போவதால் அவள் தன் உடமையாக இருந்தலே சரி வருமென்று நினைத்தனர். அவளும் எதற்கும் ஆசைப்பட்டுக் கேட்பவளமல்ல குழந்தைக்கான செலவை மட்டுமே கொஞ்ச நாட்களுக்கு பார்த்தால்போதும் அவள் திகட்டும் வரை அவளை வைத்துக் கொண்டு எளிதாக துரத்தி விடலாம். க்வீனும் ஒன்றும் சொல்லாமல் சென்று விடுவாள் என்பது அனைவரின் நம்பிக்கையாகவும் இருந்தது. அவளை எல்லாரும் அவரவர்களுடன் வரும்படி கெஞ்சினர். அவள் சிரித்துக்கொண்டே திரும்பிக் கொண்டாள். க்வீனின் காலில் விழுந்தனர். ஒன்றும் படிவதாகத் தெரியவில்லை. ஒரு நாளில் க்வீனினதும் அவளுடைய குழந்தையினதுமுடைய உடல் அவளிருந்த வீட்டின் நிலத்தில் புதைக்கப்பட்டிருந்தது.

ஓபியானுக்கு க்வீனை பார்த்ததும் சந்தோசம் பெருக்கெடுத்தது. யுகம் யுகங்களாய் தனிமையில் இருந்தவன் அவனின் காலைப் பிடித்து இரஞ்சினான். யூரிநோம் பெருமூச்சை விட்டுச் சிரித்தவளாக ஓபியான் தனியொருவனில்லை, அவனுடைய புதல்வர்கள் அவனின்சாயலாக பூமியில் இருப்பதைச் சொன்னான். தானின்று படைத்த உலகம் அதுவல்ல என்று வலுவற்று போன கரங்கள் மீது ஏக்கமே உருவாகப் பார்த்தான் யூரிநோம். ஓபியான் முகம் மலரத் தொடங்கினான்.

தான் பொறுத்திருந்து வெற்றி பெற்றதை அறிந்து கொண்டான். இத்தனை காலமாய் தன்னை தனிமைச் சிறையில் அடைத்தவனை தூக்கிக்கொண்டு பூமிக்கு மேலே வந்தான். ஓபியான் க்வீனை அடிமையாக்கி தன்னை சேவிக்க வைத்துக் கொண்டான்.

குறிப்பு: யூரிநோமின் கதை நா.வானமாமலை எழுதிய "தமிழர் பண்பாடும் தத்துவமும்" என்னும் புத்தகத்தில் வரும் பத்தியின் தன்மையில் இருந்து உள்வாங்கிக் கொண்டது.

பறவைகள் பத்து

க.ஆதவன்

(1)

கொக்கு

கொக்கும் கோமாளியும்.
கொக்கு எப்பொழுதுமே ஒற்றைக் காலில் நிற்கும்.
கூரிய அலகால் தன் இறகு கோதும்.
ஒடுமீன் ஓடி உறுமீன் வரும் வரைக்கும்
ஒன்றும் தெரியாதது போல
தன் நீண்ட கழுத்தைத்
தன் பாட்டில் மறைத்துக் கொள்ளும்.

கோமாளி அப்படியல்ல.
எல்லாழுமே வெளிப்படைதான்.
மற்றையோரை மகிழ்விப்பதுதான்
அவன் பணி, வாழ்வு, சம்பளம், எல்லாம்.

கொக்கிற்கு உறுமீன்.
கோமாளிக்குச் சம்பளம்.

எனக்கு...?
நான் கோமாளியா
இல்லைக்
கொக்கா...??

(2)

மயில்

மயிலோடு..!
நீண்ட தோகை.
ஒரு மெல்லிய இழையை
ஐந்தாம் வகுப்பில்
குட்டி போடவென்று புத்தக இடுக்குகளில்..
யாரோ ஒரு தேவதைக்காக வைத்து
இன்றுவரை ஏமாற்றமே..!
மயில் என்ற சொல்லே அழகுதான்.
பெரிய செட்டைகளை வைத்து
எப்படிப் பறக்கிறாய்..பராமரிகிறாய்.

நீண்ட கூந்தல் 'அந்த அவள்' நினவு வருவது
தவிர்க்க முடிவதில்லை.

டார்வின் கூற்றுப்படி
பயனிலாத எதுவும் குறுகிப் போகுமோ..?
உன் நீண்ட தோகையும் குறுகி
சிலிப்பாத் தலையாகி சிட்டுக்குருவியாய் போய்விடுவாயோ..?

மயிலிறகால் வருடுவதே பேராணந்தம்
எனை யார் வருடுதல் கூடும்..??
மயில்.....2.

வானம் முழுவதும் ஆடக்கண்டேன்.
தோகை விரித்தொரு தோள்கள் கண்டேன்.
மழைக்காலம்....
மதி மயங்கியொரு
மனச் சபலங் கண்டேன்.
ஓவ்வொரு முறையும்
சரணடையும் ஆற்றல் கண்டேன்.
என்னால் முடியாததை

உன்னால் முடியுமென்கிற
உன் அழகுடை நளிணம்..நடனம்
யாருக்குக் கூடுதல் கூடும்

ஆதலால்
மயிலே வா.
ஆடு என்முன்னே
தோகை விரித்தொரு
காமப்புரட்சி செய்.

(3)
காகம்.

கறுப்பின் கருவிழி கண்டேனெடி
அடித் தொண்டையிலிருந்து ஓர் அழைப்பு.
வரட்டுக்குரலில் ஓர் பிடிவாதம்.
பிழைப்புவாதம்.

'கா' என்றால் சோலை.
உனது 'கா..கா..' வுக்கோ
பிடிவாதமும், சுற்றமும் உன்னருகே வா
என்ற திமிர்.

பிடிக்கவில்லைச் சனியனே
என்று துரத்தவா முடியும்..?
போகுமிடமெல்லாம் வருகிறாய்.
போகாதே என்றாலும் கேட்க மாட்டாய்.

(4)
புறா.

'புறு புறுத்தல்'
மனசுக்குள்ளே குமுறுதல்
அடக்கி வைத்தல்
அமைதிக்காகத் தூது போதல்..
உயரப் பறத்தல்..
புறாக்கள் நெருங்கி நெருங்கி வருவன.
ஆனால் நம்ப முடியாதவை.

தலையில் வருட மனமுந்துதல்

கையை நீட்டுகையில்
ஏய்த்துக் கொள்ளும். கொல்லும்.
புறாக்கள் பலவகையாயினும்

'நட்புக் கொளல்' எனும் வகைக்கு
அடங்கா அவை.
பார்க்கத்தான் முடியும்.

என் மனதிலும் நீண்டகாலமாய்
ஒரு அமைதிப் புறா
குறுகுறுத்தும் புறுபுறுத்தும்
தன் காரியம் பார்க்கிறது.

(5)
கிளி.

சொல்வதைச் சொல்வாயாக்கும்.
நான் சொல்லாததையும்
சொல்வாயாக்கும்
அந்த அவனைப் போல.

(6)
குயில்

குரலினிது என்பதற்காக
அடுத்தவன் வீட்டில் போய் முட்டையிட்டு
அவஸ்தைப்பட்டு
ஆரோ பொண்டாட்டியிடம்
சுளகால் அடி வேண்டும் அவலம் ஏன் ?
எங்காவது போ...!
தொண்டை கிழியக் கத்து.
சுதந்திரம் என்றாவது கத்தித் தொலை.

(7)
கோழி.

இருபத்தியொரு நாட்கள்
உன் வயிறு
அடித் தொடை..அடி நெஞ்சு.
குளிரென்ன மழையென்ன புயலென்ன
உனதேயான உன் முட்டைகளை
எப்படிச் சூடேற்றுகிறாய்..?

அடைகாத்தல் என்பது
புரட்சிக்காரன் பொறுப்பது போலாகும்

நானோ..என்னவளோ..
என் நண்பர்களோ
அடைகாத்தல் என்பதை
அன்றிலிருந்தே
கற்றுக் கொண்டிருந்திருக்க வேணுமெடி
என் சின்ன ஆனால் பெரிய பெட்டைக் கோழியே..!

(8)

மோவா.

ஒரு சத்தம்.

கேட்டெழுந்தேன்

என் முன்னே அந்தப் பறவை.

அது கத்திக் கொண்டே இருந்தது.

இனம் புரியாத ஒரு அவலக் குரல்

அது தொடந்து கொண்டேயிருந்தது.

நான் தாங்க முடியாமல்

உன் பெயர் என்ன

எனக் கேட்டேன்.

'மோவா' என்றது.

கூகிலில்

'மோவா' என்றால்

'தாய்' என்றொரு அர்த்தம் உண்டென

'விக்கிப்பீடியா' சொல்கிறது

என்றிருந்தது

(9)

கரிக்குருவி.

எங்களுர்க் கரிக்குருவிக்கு

இங்கே - 'சூரியக் கறுப்பு' என்று பெயர்.

கரிக்குருவிகளை நான் சிறு வயதில்

கல்லால் அடித்தும்

கால்களில் நூல் கட்டியும்

சித்திரவதை செய்துள்ளேன்

'சூரியக் கறுப்புக்' குருவி

எனைப் பழிவாங்க வருவதாகவே

நான் உணர்கிறேன்.

உங்களுக்குப் புரியாமலிருக்கலாம்.

அது ஏன் என்னைப் பார்த்துக்

கண்களைச் சிமிட்டியும்

தன் தலையைப் பக்கவாட்டிலும்

அசைக்க வேண்டும்..??

(10)

அன்னம்.

பறவைகளுடன் பேசுதல் கூடுமா..?

என் நண்பனுக்கும் எனக்குமிடையில் சவால்

வா என்றேன் வந்தான்.

வெள்ளைச் சேலை கட்டிய ஒரு விதவை

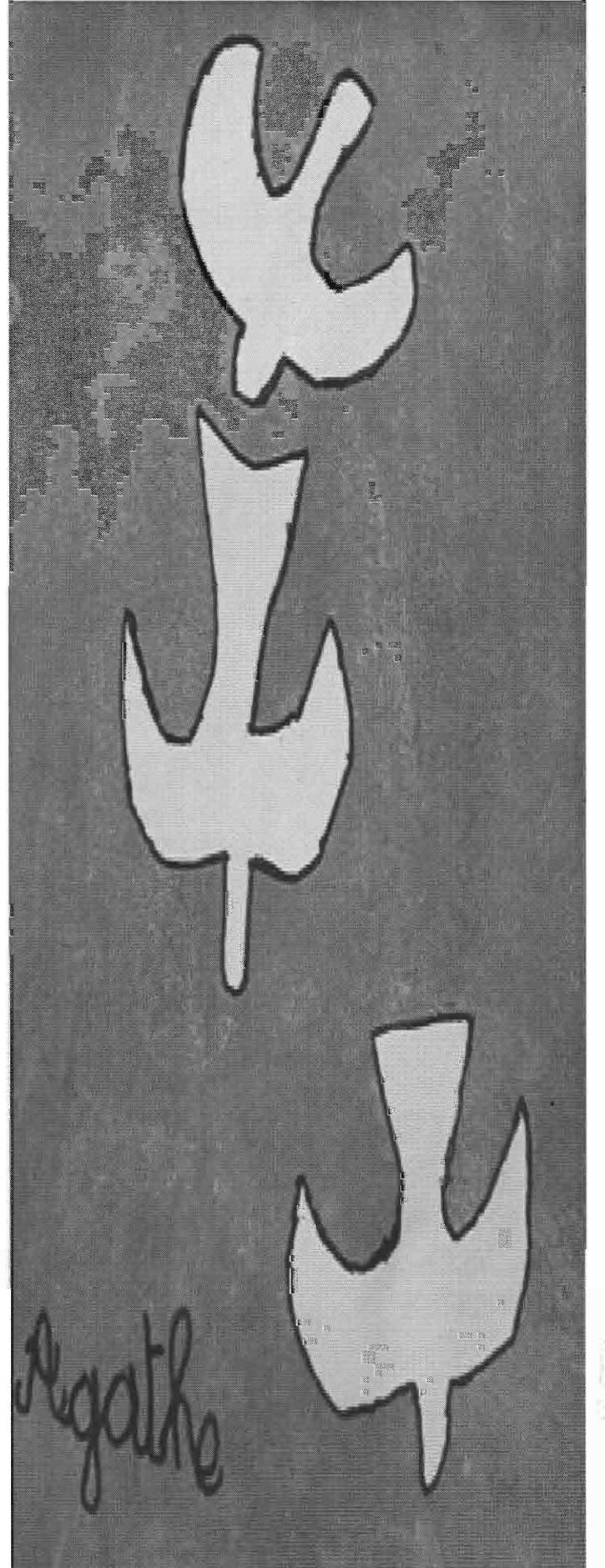
அதோ வருகிறது பார் என்றான்

அது விதவை அல்ல.

டென்மார்க் நாட்டின் தேசியப் பறவை

அன்னம் என்றேன்.

அன்னத்தைப் பார்க்க அழகாக இருந்தது.

மண்ணின் அழைப்பு.

“ துயர ரேகைகள் அவர் முகம் முழுவதிலும்
படர்ந்து கிடக்கின்றன. அதை மறைப்பதற்காகச்
சிரிக்க முயல்கிறார் ”

சென்ற வாரம் இங்கு (டொரோண்டோவில்) ஒரு தமிழரைச் சந்தித்தேன். இன்னும் சில வருடங்களில் ஓய்வெடுக்கவிருப்பதாகவும் பின்னர் இலங்கை சென்று தனது ஊரில் ஒரு கொட்டிலைப் போட்டுக் கொண்டு சந்தோசமாக இருக்கப் போவதாகவும் சொன்னார். அவருக்கு வயது வந்த பிள்ளைகளும் இங்கு இருக்கிறார்கள்.

"அப்போ பிள்ளைகள்?" என்றேன்.

"நல்ல ஐடியா அப்பா. நீங்க அங்க ஒரு வீட்டைக் கட்டுங்கோ. அங்க நாங்கள் விடுமுறைக்கு வந்து தங்கிப் போகலாம் என்று சொல்கிறார்கள். அவர்களுக்கும் நான் அங்கு போவது விருப்பமாயிருக்கு" சிரித்தபடியே சொன்னார். அரைச் சிரிப்பு அவரது துயரத்தை அளந்து காட்டியது. மண்ணைப் பிரிவதன் துயரம் எல்லா மனிதருக்குமே பொதுவானதுதான். ஆனால் இவருக்கு இரட்டைப் பிரிவு. இந்த மண்ணையும் பிள்ளைகளையும் விட்டுப் பிரிவது இரண்டாவது பிரிவு.

சிவதாசன்

முதலாவது தடவை பிறந்த மண்ணைப் பிரியும்போது தூர தேசத்துக் கனவுகள் விட்டுப் போகும் மண் பற்றிய , உறவுகள், நண்பர்கள் பற்றிய நினைவுகளைத் திரையிட்டிருந்திருக்கலாம். இந்த இரண்டாவது பிரிவு கனவுகளை முன்வைத்துச் செல்லவில்லை. துயரங்களை மட்டுமே சுமந்து கொண்டு போகிறது. அந்த மண்ணின் அழைப்பு அல்ல இந்த மண்ணின் மீதான வெறுப்பே அவரது முடிவுக்குக் காரணம். அவரது குடும்பத்தை எனக்குப் பலகாலமாகத் தெரியும். புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் வெற்றிகரமாகத் தம்மை வேருன்றச் சேர்ந்த பல்லாயிரக் கணக்கான குடும்பங்களில் அவரதுவும் ஒன்று. அதே போல புலம் பெயர்ந்த சமூகங்களில் காணப்படும் சமூகப் பிரச்சினைகளால் குத்திக் குதறப்பட்டுச் சீரழிந்த பல நூற்றுக் கணக்கான (?) குடும்பங்களில் அவரதுவும் ஒன்று.

இப்போது அவர் குடும்பத்தைப் பிரிந்து தனியே வாழ்கிறார். பிள்ளைகள் அம்மாவுடன். ஒரு அன்னியர் வீட்டில் ஒரு அறையை வாடகைக்கு எடுத்துக்கொண்டு தனிக் குடித்தனம் நடத்துகிறார்.

எதிர்காலத்துக்கான இரை தேடலில் தமது வாழ்க்கையைத் தொலைத்துவரும் சமூகம். வரைபடங்களுக்கும் வரையறைகளுக்கும் பழக்கப்படாத வாழ்க்கைமுறையிலிருந்து தம்மை விடுவித்துக்கொள்வதற்கே ஒரு தலைமுறை தேவையானபோது புதிய வாழ்வுமுறை என்ற அளவு கோலில் வைத்து அவர்களை மதிப்பிட முடியாது.

இந்த நகரத்து வாழ்வு படு வேகமானது. விழுந்தவரை மிதித்துக் கொண்டு அப்பாற் போய் அவரது இடத்தையே பிடித்துக் கொள்ளும் மனிதர்களின் சமூகம் தான் இன் நகரத்தை ஆக்கிரமிக்கிறது. இங்கு மனிதத்துக்கு இடமில்லை. சட்டங்களுக்கே பாரபட்சத்தைக் கற்றுக்கொடுக்கும் சமூகம் இது. இங்கே நீதியை எதிர்பார்க்க முடியாது. எனவே இதிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ள எண்ணும் ஒருவரது மனநிலையைப் புரிந்துகொள்ளத்தான் வேண்டும்.

சமீபத்தில் ஒரு குறுங்கதை எனது ஈ மெயிலில் வந்திருந்தது. அதில்: முதிய வயதுத் தந்தையை அவரது மகன் சில்லு வண்டியில் வைத்துப் பூங்காவிற்கு அழைத்துப் போவார். அப்போது இருவருக்கும் நடைபெற்ற உரையாடலின்போது தந்தையார் மகனிடம் குழந்தை போல ஒரே விடயத்தைப் பல தடவைகள் கேட்டது மகனுக்கு எரிச்சலை ஊட்டியிருக்க வேண்டும். பூங்காவைப் பார்த்தது போதும் எனச் சொல்லி வண்டியைத் திருப்பிக்கொண்டு வீட்டுக்குவந்து கொண்டிருந்தார். அப்போது தந்தையார் மகனிடம் கூறினார் "மகனே நீ சின்னப் பிள்ளையாய் இருக்கும்போது உன்னைக் குழந்தை வண்டியில் வைத்து தினமும் இதே பூங்காவிற்குக் கொண்டுவருவேன். அப்போதும் ஒரே கேள்வியை நீ அடிக்கடி கேட்பாய். அப்போதெல்லாம் நான் கோபப்படாமல் உனக்குப் பதில் சொல்லிக்கொண்டே இருப்பேன்"

துயர ரேகைகள் அவர் முகம் முழுவதிலும் படர்ந்து கிடக்கின்றன. அதை மறைப்பதற்காகச் சிரிக்க முயல்கிறார்.

பிள்ளைகள் சிறுவர்களாக இருந்தபோது அவரது வீட்டிற்குப் பல தடவைகள் போயிருக்கிறேன். இப்போ அவர்கள் பெரியவர்களாகிவிட்டார்கள். மிகவும் சந்தோஷமாக இருந்த குடும்பம். பிரிவிற்கு காரணம் என்னவென்று தெரியாது. இவரைப் போன்று பல தந்தையர்கள் தனிக் குடித்தனம் நடத்துகிறார்கள். இரண்டு வெவ்வேறு வாழ்க்கை முறைகளிடையே ஏற்படும் மோதலுக்குப் பலியானவர்களில் பலர் இவர்கள்.

ஒப்பீட்டளவில் தமிழர் சமூகம் கல்வி, வணிகம், அரசியல் என்று பல துறைகளிலும் பெரும் துணையற்றுத் தம்மைத் தாமே வளர்த்துக்கொண்ட சமூகம். தம் குழந்தைகளின்

ஊருக்குப் போகவேண்டுமென்று அந்தத் தமிழர் எடுத்த முடிவு நல்லது எனவே நினைக்கிறேன். "நீங்க அங்க ஒரு வீட்டைக் கட்டுங்கோ. அங்க நாங்கள் விடுமுறைக்கு வந்து தங்கிப் போகலாம்". அப்பா இங்கே தனியாயிருந்தாலென்ன எங்கே தனியாயிருந்தாலென்ன. அதுபற்றிய அக்கறை ஏதுமில்லாது தாம் விடுமுறையை அனுபவிப்பதற்கும் அப்பா வீடு கட்டி வைத்திருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கும் பிள்ளைகளை எந்த மண் உருவாக்கியது? அவர் இருந்த மன நிலையில் ஊரில் வீடு கட்டி, முற்றத்தில் வேம்பு வளர்த்து அதில் ஊஞ்சலும் கட்டிப் பிள்ளைகளை வைத்து ஆட்டி மகிழ்வார் போலிருந்தது.

அவரது பரிதாபத்தைப் பார்த்து அந்த மண் விடுத்த அழைப்புக்கான பதிலே அவரது முடிவாக இருக்கலாம்

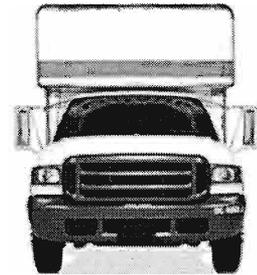
SPECIALIZE IN

Moving

Storage

Cross Docking

Pallets

89 Thourmount Drive Unit #11&12
Scarborough, ON
M1B 5V4

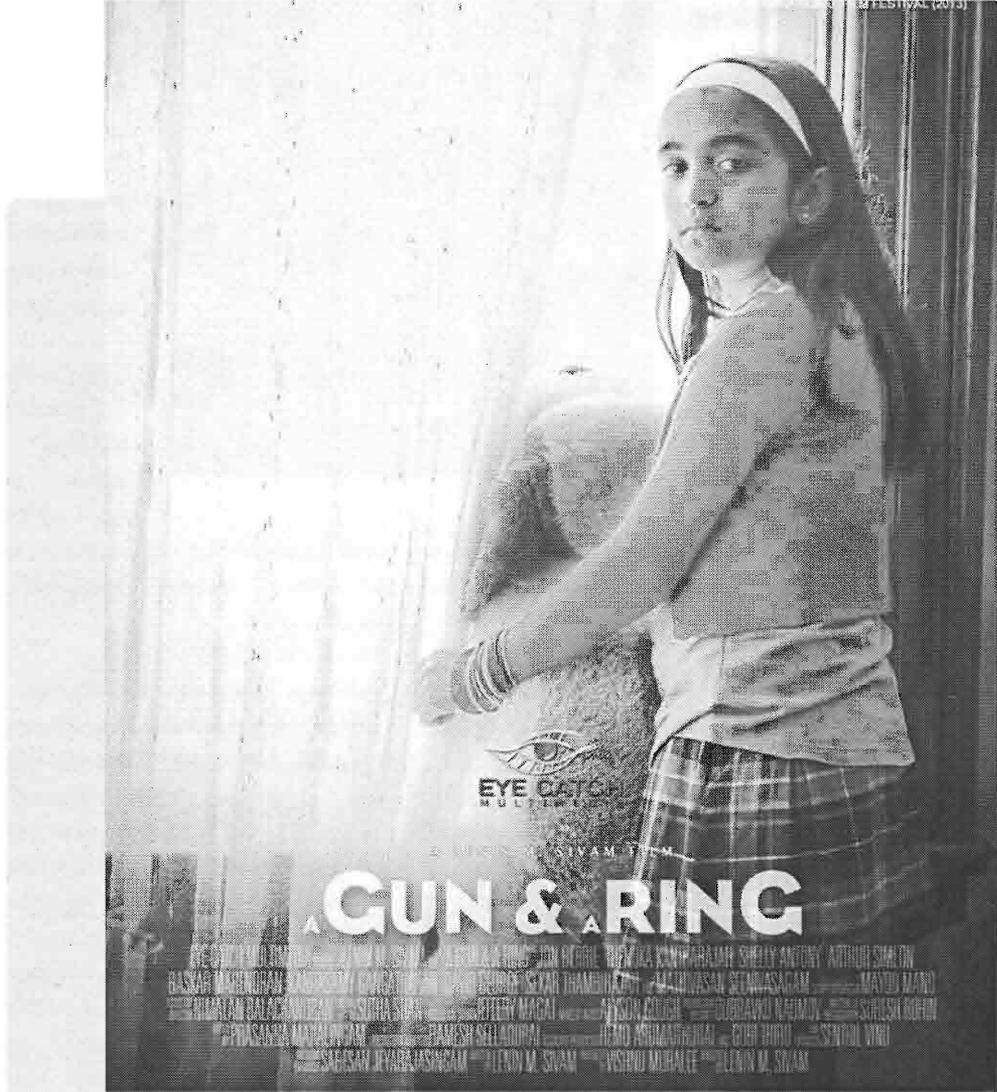
Phone: 416-569-4065

Fax: 416-724-8417

emk4u@hotmail.com

24

வது சங்கீதம்: கணையாழி,சுடுகலன், கொட்டன் தடி ,
அமைதி, மற்றும் ஃபிராய்டு

முன்னுரை

ஒரு திரைப்படத்திற்கு, அது 2 மணிநேரம் ஓடுமாயிருந்தால் அதன் 20 முதல் 30 ஆவது நிமிடங்களில் மொத்தப்படமும் எதற்காக... என்பதற்கான ஓர் தேடல் அல்லது புதிர் அல்லது ஆர்வத்தூண்டல் முன்வைக்கப்படும். அவ்வாறு அமையும் படங்களே அவை எந்தமொழியாயினும் எந்த வகையினப் படங்களாயினும் எத்துணை பெரிய நடிகர்கள் நடித்ததாயினும் வெற்றியும் பெயரும் பெற்றன. பெறுபவை. பெறும்.

ஒரிரு திரைப்படத்திற்குச் சென்றுவிட்டு, வெளியே எழுந்து, அது தொடங்கு முன்னரோ பாதியிலோ அதன்முன்னரோ பின்னரோ - கனடாவில் - புலம்பெயர்நாடுகளில் வந்துவிட

ரஃபேல்

முடியாது. ஆனால் ஓர் நாவலை நான் பணம் கொடுத்து வாங்கினால், படிக்கத் தொடங்குகையில் பிடிக்க வில்லையானால் மூடி வைத்து விட்டுப்போவதற்கான அனைத்து முடிவும் என்கையில் உள்ளது. ஓர் இதழை நான் பணம் கொடுத்து வாங்கினால் அதில் உள்ள சிறுகதை பிடிக்காவிடில் மூடிவிட்டுப் போகும் முடிவு என்கையில் முழுமையாக உள்ளது. ஆனால் திரைப்படத்திற்கு?, நாடத்திற்கு?, ஓர் 'பின்னைப்' போடுவார்கள். "முழுசாகப் பார்க்காமல் எப்படி?" 'முயல்பிடிக்கும் நாயை மூஞ்சியைப்பார்த்தா தெரியும்' என்பதும் 'ஒரு பாணை சேத்துக்கு...' என்பதும் இன்னும் பலவும் பழமொழிகள் இருக்க, இதற்கு மட்டும் என்ன விதிவிலக்கு.

ஆனால், திரைப்படத்தின் அடிப் படையான பொறுமையிழக்கச் செய்யும் வழிமுறைகள் அனைத்தையும் கொண்ட ஒன்றை, காட்சிகளாய்க் கோர்த்து வைத்து அதை, திரைப்படம் என்ற பெயரில் இருப்பதை, கட்டாயப்படுத்திப் பார்க்கச் செய்வவர்கள் நண்பர்களாயினும் நரசுத்திற்குச் செல்க!

முன்னர் ஓர் நண்பர், என்னிடம் கடாவின் தமிழ்த்திரைப்படம் ஒன்றைப் பார்க்கும் சிக்கல் ஏற்பட்டபோது குற்றம் சுமத்தினார்... 'படத்தைப்பார்க்காமல் எப்படி முடிவெடுப்பது?' என்பதாக... இடைவேளை வரையில் உயிரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு பார்த்ததே போதும் என்று வெளியே தப்பி ஓடி வந்திருந்தேன். அவர்கேட்ட கேள்விக்கு என்ன பதில் சொல்ல? படம் பார்த்தோ பார்க்காமலோ அது பற்றிய கருத்தைச் சொல்ல எனது உயிர் வேண்டுமல்லவா? எனது உயிரைப் பணயம் வைத்தா ஓர் திரைப்படத்தை, அது நம்மவர் படம் என்பதற்காகப் பார்த்துத் தொலைப்பது?... உயிர்தப்பி வெளியே வரும் ஒருவரை, நியாயமற்ற விமரிசகர் என்று குற்றம்சாட்டுவது எந்தவகையிலும் பொருத்தமில்லாதது என்பது என் தரப்பு வாதம்.

*****

திறனாய்வு வகைகளில் அண்மைக்காலத்தில் புலம்பெயர் மக்களிடம் விஞ்சி நிற்பது உயர்வு நவீனசி, நம்பிள்ளைகளைத் தூக்கிவிடுதல், நம்மவர் முயற்சி என்பதான வகையினம்தான். கோட்பாடு, சிந்தனை, தரம், ஒப்பீடு, உயர்வு நோக்கல், நுட்பம் என்று எந்த மண்ணும் இப்போதைய காலகட்டத்தில் காட்சிக்குக் கிட்டாததாய் இருக்கின்றன. இது ஏறக்குறைய புலிகள் காலத்தில் இருந்த அரசியல் கருத்துமாதிரித்தான். 'ஏதோ நடக்கிறது நடக்கட்டும்... சரியோ பிழையோ எங்கட பெடியங்கள் ஒரு கரைக்கு வந்து சேரட்டும்' என்ற

ஓர் 'அரசியல்' நிலை இருந்தது. கடைசியில் அது நந்திக் கரைக்கு வந்து சேர்ந்தது வேறு கதை. அந்தத் தொடர்ச்சியாகவே 'இன்றைய தட்டிக்கொடுக்கும் புலம்பெயர் திறனாய்வுப் போக்கினைக் காண்கிறேன்.

ஓர் நூல்பற்றித் திறனாய்வு செய்யவேண்டி இருந்தது. ஏறக்குறைய முப்பது நிமிடம் வரை பேசினேன். அந்நூலைப்பற்றிப் பேசவேண்டியிருந்தது. அது அவ்வாறான நல்ல முயற்சிதான். பேசிமுடிக்கையில் பலத்த கை தட்டலும் பலர் தனிப்படவும் நன்று எனக் கைகொடுத்து நல்ல பேச்சு எனப் பாராட்டினார்கள். அந்நூலில் ஓர் ஆய்வுத்தவறு அல்லது தன்னிலைசார் நெருக்கம் பேசுபொருள் குறித்து ஆசிரியரிடம் இருந்ததைச் சுட்டிக்காட்டி யிருந்தேன். அன்றி லிருந்து, குறிப்பிட்ட ஆசிரி யரின், எழுத்தாளரின் ஓர் பிரிய த்துக்குரியவனாகக் கருதப்பட்ட

நான் (அதனால்தான் அந்தப் புத்தகத்தைப்பற்றிப் பேசும் வாய்ப்பை எனக்கு நல்கினர்) வேண்டப்படாதவனாகி விட்டேன்.

இவ்வாறு உள்ளாள் வெளியாள், தன் ஆள் பிற ஆள் என்று பார்த்து நூற்களையும், அரசியலையும், படைப்புக்களையும் சீர்தூக்கிப்பார்க்கும் நிலையினால்தான் சீரழியும் போக்கில் தொடர்ந்து அதலபாதாளத்துக்கு தமிழ் உலகு...குறிப்பாகப் புலம்பெயர்தமிழர்கள், இவர்களை நம்பியிருக்கும் நம் தமிழர்கள் சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள். அரசியல் காக்காய், இலக்கியக் காக்காய், இன்னோரன்ன காக்காய்களைப் பிடித்தாவது (தமிழ்நாட்டின் புரிதலுக்காக... சொம்பு தூக்கியாவது) தங்கள் காரியங்களை முன்னேற்றுவதும் தங்களை முன்னேற்றுவதும் மறைமுக இலக்காகக் கொண்டு திறனாய்வும் இன்னபிறவும் படைப்பு தொடர்பாகவும், அரசியல் தொடர்பாகவும் பிற சமூகச்செயற்பாடுகள் தொடர்பாகவும் நடைபெறுகிறது.

ஓர் திரைப்படத்தைப் பார்த்துவிட்டு ஏதாவது எழுதலாம் என்று யோசித்து அதைப்பற்றி நண்பர்களிடம் பேசிக்கொண்டிருக்க...ஏறக்குறைய என் கருத்துநிலை என்ன என்பது குறித்து தொலை பேசியவர்கள் அறிந்திருக்க... இரண்டு நாள் முன்னர் (2014 செப். 6)என் மு.பு பக்கத்தில் சுவரில், என்பார்வைக்கு அந்தப்படம் பற்றி இதுவரை வந்த கட்டுரைகள் ஓர் முகவரி இலியால் தொகுக்கப்பட்டுத் தரப்பட்டிருந்தது... அப்படியானால் அதன் நோக்கம் என்னவாக இருக்கும்? என்னை ஆற்றுப்படுத்துவதாக இருக்கும்? அந்த முகமலியின் முகவரியிலியின் போக்கோடு

“ அதில் மிகவும் மோசமான சித்தரிப்பு என்னவென்றால்...கடைசிக்காட்சியில் இரும்பன் என்ற பெயரில் மனைவியையும் தன்னைக் கொல்ல வந்த முன்னாள் போராளியையும் அடித்துக்கொன்றவர் கொடுக்கும் துப்பாக்கியை வாங்கிக்கொண்டு தனது தந்தையைக் கொல்லப் போகிறார். ஆக, கனடாவில் ஒருபால் சேர்க்கையாளர் முட்டாள்கள் என்கிறதா படம்”

ஒத்தோடும் வகையிலான அழைப்பாக, அல்லது பார் எவ்வளவு பெரிசுகள், சாம்பவான்கள் இவ்வளவு செய்திருக்க... இதைவிட நீ என்ன செய்யப்போகிறாய் என்கிற வகை மறைமுக மிரட்டலாக இருக்கும்...எனலாம். ஆனால் 'மிரட்டுவதைச்' செல்லும் இடம் சேரிடம் அறிந்ததே செய்யவேண்டும் என்பது குறிப்பிடப்பட வேண்டியதும் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டியதும், அவர்கள்!.

நான் பார்த்த ஆணை, அதற்கு ஆறுகால்:

தனது குறியைத்தேடி தானேயலையும் ஒரு முழுமையடையாப் பேதையாகிய அய்யமுடைய ஆண், தனது ஆண் தனத்தின் வலிமை அதீதமானது என நம்பும் ஓர் கொடூரத்தில் சுகம்காணும் (Masochist) ஆண், தனக்கிருக்கும் ஆண்குறியின்மீது நம்பிக்கையில்லா ஆண், ஆண்குறியின் அனைத்துப் பரிமாணங்களையும் தேடத்துடிக்கும் ஒரு ஆண், தமிழ்ச் சமூகத்தின் பொறாமைக்குரிய ஓர் ஆண் எனக் குறித்தேலிலும் ஆண் குறித்தனத்தின் மேலதிக விளக்கமளிப்புக்களையும் காவிச்செல்லும் கதாபாத்திரங்கள் திரைப்படத்தின் கதையாசிரியரின் கையகப்படுத்தலுக்கு அப்பால் ஊடாடுகின்றன. மறைமுகமாகப் படத்தில் பெண் குறியாகவும் கதை நகர்வின் பெண் பாத்திரமாகவும் ஒரே பெண் அமைவது தற்செயலானதும் அல்ல.

துப்பாக்கி என்னும் ஆண் குறிச்சின்னம் ஒன்று படம் முழுக்கவும் மேற்குறித்த ஆண் அடையாளத் தேடலுடன் சேர்ந்து அலைந்து திரிகின்றது. அதே காலகட்டத்தில் மோதிரம் என்னும் பெண் குறிச்சின்னம் ஒன்று தனது அடையாளத்தை நிலைப்படுத்திக்கொள்கிறது.

தடுமாற்றம் காணும் ஆண் குறிச்சின்னத்திற்கான அடையாளங்கள், அல்லது தமிழ் ஆண் அடையாளங்கள், அல்லது தமிழ் ஆண்கள் பற்றிய பாத்திர அமைப்பு, அல்லது தமிழ் ஆண்களின் உளம், கதையில் நிலைகொள்ளத்தவிக்கிறது. அதனை நிலையாக்க கதாசிரியர் முயற்சிக்கவில்லை. அது அவர்களின் நோக்கம், தேவையும் அல்ல.

மோதிரம் அல்லது பெண் குறிச்சின்னம், அல்லது பெண் கதாபாத்திரம், அல்லது பெண் உளம் என தமிழ்ச் சமூகம் நினைப்பது. அது ஆணின் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப,

புலம்பெயர் கனடாத் தமிழ் சமூகத்தின் புரிதலுக்கு ஏற்ப, தன்னைக் கதையில் தெளிவாக்கிக் கொள்கிறது. புலம்பெயர் சமூகத்தில் பெண்நிலை எவ்வாறு ஆண் மனத்தால் வரையறுக்கப்படுகிறதோ அவ்வாறே சமூகமாக படத்தில் பெண்ணின் பாத்திரமும் உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஆக, நிலையாகக் கட்டமைக்கப்படாத ஆண்களும் ஆண் உளங்களும் மிகவும் தெளிவாக உருவாகிவிட்ட பெண்களும் அல்லது பெண் உளங்களும் உள்ளதாகத் தமிழ்ச் சமூகம் புதிதாய்க் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது, அதாவது புலம்பெயர் கனடாத் தமிழ் சமூகத்தில் எனலாம். அதை இத்திரைப்படம் ஏற்றுக்கொண்டு வெளிக்காட்டுகிறது.

இந்தப் பால்சார் குறியீடுகளில் இருந்து இந்தத் திரைப்படத்தின் கதையை ஏன் பார்க்கத் தேவையிருக்கிறது என்பதை அந்தக் கதையேதான் தீர்மானிக்கிறது. கதையின் முதல் அத்தியாயத்தில் அல்லது நான்கு கதைகளில் முதலாவதில் (கதையைப்பற்றிப் பின்னர் பேசிக்கொள்ளலாம்) அல்லது அய்ந்தாவது கதையில் அது அப்படித்தான் வருகிறது.

வேதாளம் சொன்னது:

படத்தில் முதலில் வரும் காட்சித் தொகுப்புகள் ஈழத்தின் போராட்டத்தின் தொடக்ககாலத்தில் இருந்த ஓர் போராட்டப் பயிற்சிப் பாசறையின் சிறு நிகழ்வைக் காட்டுகின்றன.

அதில் பயிற்சிக்கு வந்த இளைஞர் விசாரிக்கப்படுகிறார். அவர்கள் பாசறையில் இருந்து தப்பியோடுவதற்கு முயற்சித்ததாகவும் அதற்கான பின்னணிகுறித்த விசாரணை காட்டப்படுகின்றது. அந்தக் காட்சித் தொடர், தவறிழைத்தவர்கள் அடித்தே கொல்லப்பட்டார்கள் என்கிறது. தொடக்ககால ஈழப்போராட்ட இயக்கங்கள் பற்றிய வரலாற்று எழுத்துக்களின் ஊடாக இந்தக் காட்சி புளட் அமைப்பினர் இந்தியாவில் செய்த உட்கட்சிக் கொலைகளைக் காட்டுகிறது என இடைவேளையில் வெளியில் வந்திருந்த, படம்பார்க்க வந்தவர்களில் இரண்டுபேர் பேசிக்கொண்டது நினைவில் வருகிறது. படம் ஈழப் போராட்ட இயக்கங்களில் இருந்த உட்கட்சிக் கொலைகளைச் சுட்டுகிறது எனலாம்.

மாபெரும் ஆண் குறிச்சின்னத்தைக் கைப்பற்ற நினைக்கும் அல்லது தனக்கு அது உரியது என்று சுடுகலன்கள் மூலமாக நிரூபிக்கமுயற்சிக்கும் அமரிக்காவின் 'சுடுகுழல்' குறிச்சின்னம் பற்றி இங்கே தொடர்புபடுத்த வேண்டுமா? ஆக, ஓர் துப்பாக்கியை அல்லது சுடுகலனை மிகவும், அந்தக் காலகட்டத்தில் மிக அதியுயர் ஆண் குறிச்சின்னமாகப் பொருள்கொண்டு இந்தக் காட்சியின் பின்னணி நகர்கிறது எனலாமா?

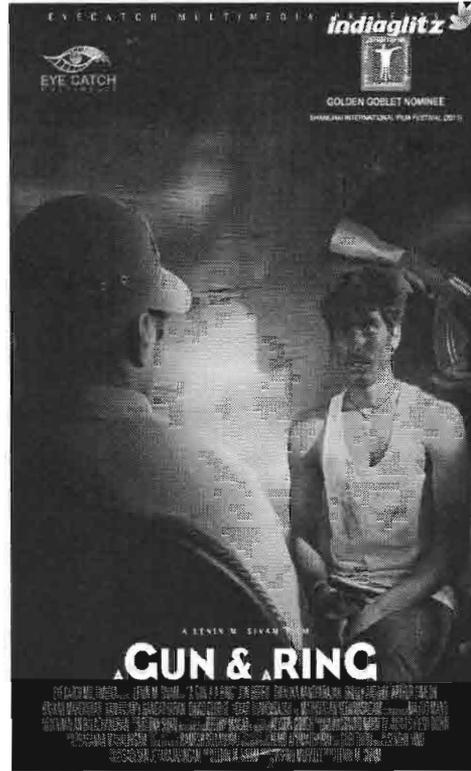
அந்தக் காட்சியின், அடித்துப் போராளிகளைக் கொல்வதன் பொறுப்பாளியான பாத்திரம் குறிச்சின்னத் தேடலில் துப்பாக்கியின் உள்நாட்டுப் பதிலியான (சவுக்குக்கட்டைக்கு ஈடான, உருட்டுக் கட்டைக்கு ஈடான) கொட்டன் தடியால் உடன் போராளிகளை அடித்துக் கொல்கிறது. இந்தக் கொலையின் தொடர்ச்சியாகப் படம் நகர்கிறது. அதில் தகவல் சொல்லிக் காட்டிக் கொடுத்ததற்காக, விடுவிக்கப்படும் இளைஞன் கதையில் துப்பாக்கி தேடும் நாயகன் ஆகிறார். ஆண் குறிச்சின்னத்தேடலில் அவரே ஆளுமை.

விசாரிக்கப்பட்டு விடுவிக்கப்பட்ட இளைஞன் ஓர் நம்பிக்கையிழந்த மனிதன். அவர் ஓர் துப்பாக்கி வேண்டும் என்று தேடத் தொடங்குகிறார். அவருக்குத் துப்பாக்கி எதற்குத் தேவை என்பதற்கு அப்பால், அவர் பற்றிய பின்னணி தேவையாகிறது.

அவரது மனைவி அவரை விட்டுவிட்டு வேறு ஓர் ஆளுடன் அல்லது ஆணுடன் சேர்ந்து வாழ்கிறார். அந்தப் பெண்ணை இவர் தொடர்ந்தும் தனது 'காதலின்' நிமித்தம் அணுகுகிறார். அந்தப் பெண்ணோ...இத்தோடு நீ வேண்டாம். இனிமேலும் இங்கு வராதே என்று திட்டிவிட்டு கையிலிருக்கும் திருமண - மோதிரத்தைக் கழற்றி எறிகிறார். அதாவது இனியும் இந்த பெண் குறிச்சின்னத்தின் விருப்பு திசை தெரியாததாக இல்லை. அது தனது திசையைத் தானே தீர்மானித்துக்கொண்டது என்று மோதிரம், பெண் குறிச்சின்னம் தூக்கி எறியப்படுகிறது.

மோதிரத்தோடு புறப்பட்ட இளைஞன் தனது அண்ணன்(?) ஐச் சந்திக்கிறார். வீட்டு வாசலில் வைத்துக் கதைத்துக் கொள்கிறார்கள். அப்போது பக்கத்துவீட்டில் இருப்பவர் முன்னாள் பயிற்சிமுகாம் பொறுப்பாளி என்று கண்டுபிடிக்கிறார். அதனால் அவரைக் கொல்ல ஓர் துப்பாக்கி தேடுகிறார்.

துப்பாக்கி தருவதாக ஏமாற்றிய சிலர் அவரை அடித்து இது மோதிரத்தின் கதை!

ஏரிக்கரையில் போட, அந்த இடத்தை நோக்கி ஓர் குற்றவாளி வீசும் துப்பாக்கி வந்து விழுகிறது.

ஓர் இளைஞனின் தற்கொலை படத்தின் கதையின் மற்றொரு பகுதி. அதில் மர்மம் நிரம்பியிருப்பதான வெளிப் படையாகப் பேசத் திடனில்லாது சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கும் ஓர்பாற் சேர்க்கையாளர் பற்றிய கதை. தற்கொலை செய்ததாகச் சொல்லப்பட்ட இளைஞன் கொன்று தூக்கிவிடப்பட்டான். அப்படிச் செய்தது தன் தந்தைதான் என்று மகனான ஓரினச் சேர்க்கையாளர் தந்தையைக் கொல்ல முடிவெடுக்கிறார். தந்தைதான் கொன்றார் என்று சொல்ல இறந்த பையனின் வீட்டுக்குச் செல்கிறார்.

தற்கொலை - கொலையில் இறந்த இளைஞனின் தந்தைதான் முன்னாள் போராட்டப் பயிற்சிமுகாம்

கொலையாளி. அங்கு துப்பாக்கியுடன் வரும் கதையின் நாயகன் எதிர்பார்க்கப்பட்டது போலவே அடிக்கடி பிரேமுக்குள் காட்டப்படும் பேஸ்பால் தடியால் அடித்துக் கொல்லப்படுகிறார். அதற்கு முன்பாக அவரது மனைவியும் கொல்லப்படுகிறார். அந்த நேரம் உள்ளே நுழையும் ஓரினச் சேர்க்கை இளைஞன் தற்கொலை - கொலையில் இறந்துபோன இளைஞன் கொல்லப்பட்டான். அவனைக் கொன்ற என் தந்தையைக் கொல்லவேண்டும் என்கிறான். அவனுக்கு துப்பாக்கியைக் கொடுக்கிறார் போராளிப் பயிற்சி முகாம் கொலையாளி. அவர் செய்த கொலைகளைப் பார்த்தும் கண்டுகொள்ளாமல் துப்பாக்கியோடு போகிறார் அவர்.

இது துப்பாக்கியின் கதை!

இதில் மற்றொரு 'இடைச்'சொருகல் கதை மோதிரத்துக்காக உண்டு. விமான நிலையத்தில் வந்து இறங்கும் முன்னாள் போராளிப் பெண் அல்லது ஈழத்தில் பாதிக்கப்பட்ட இலங்கைப் பெண், வரவழைத்த ஆணினால் கைவிடப்படுகிறார். அவர் போக்கிடம் இல்லாமல் ஏதிலிகள் தங்குமிடத்தில் தங்க வைக்கப் படுகிறார்.

அப்பெண் ஒருமுறை சந்திக்கும்போது, விமான நிலையத்துக்கு வராத அந்த ஆணைப் புறக்கணிக்கிறார். தங்கும் விடுதியில் இருக்கும் ஆப்பிரிக்க நாடொன்றில் இனக் கலவரத்திற்குக் குடும்பத்தை இழந்த ஓர் கறுப்பின ஆணை துணையாக்கிக் கொள்கிறார்.

“கனடாவில் யாராவது முதிர் வயதினர் தனியாகப் பூங்காவில் விளையாடும் பெண் குழந்தையிடம், ஏன், ஆண் குழந்தையிடம் சென்று பேசி விட முடியுமா? அதுவும் தொடர்ந்து சில முறை பேசினாலே தவறு. அதில் பலமுறை பேசினால்”

இது தவிரவும் துப்பாக்கியையும் மோதிரத்தையும் இடையில் கை மாற்றித்தர ஓர் கனடா 'டச்சாக' வெள்ளையினத்தவர்தொடர்புபடுத்தப்பட்டுள்ளார்கள். சிறார்களைச் சீரழிக்கும் ஓர் வெள்ளையினத்தவரை துப்பறியும் காவல்காரர் இருவரும் அவர்களில் ஒருவர் மோதிரத்தை ஏரியில் வீசுவராகவும் குற்றவாளி அல்லது சிறார்களைச் சீரழிப்பவர் துப்பாக்கியை தூக்கி வீசுவராகவும் வருகின்றார்.

இது கதையின் கதை!

புலம்பெயர் தமிழ்ச் சமூகத்தின் சிக்கலாக இருக்கும் அனைத்து தரப்புப் பரிமாணங்களும் படத்தினால் தொட முயற்சி செய்யப் பட்டிருக்கிறது. இயக்கப் படுகொலை, பெண்கள் மீதான அடக்குமுறை, சிறார்கள் புறக்கணிக்கப்படும் புலம்பெயர் வாழ்வு, ஓரினச்சேர்க்கை(LGBT) பற்றிய புரிதலின்மை முதலியன இதில் வருகின்றன. ஆனால் ஆதியிலிருந்தே நம் தமிழரின் அடிப்படைச் சிக்கலான சாதி தமிழ்ச் சமூகத்திலிருந்து இப்படத்தின் மூலமாக முற்றிலும் காணாமல் போயிருக்கிறது.

இது அமைதியின் கதை!

விக்கிரமதித்தனின் விளக்கமளிப்பு என்ன?

போராளிகள் முகாம் உட்கட்சிப் படுகொலை மூலமாக வரும் காட்சியைமைப்பு, அரசியலில், ஆண் குறிச்சின்ன உச்சமற்ற தமிழ் ஆண்கள் - போராட்டம் என்பதாகப் படம் சாட்டுகிறது. ஆண் குறிச்சின்னம் அற்றவர்கள், காட்டிக்கொடுப்பவர்கள் போன்ற இருவரும் கதையை நகர்த்தும் ஆட்களாகின்றதைப் பார்க்கவேண்டும்.

மனைவி விட்டுப்போனவரை இலங்கைத் தமிழ்ச்சமூகம், (இலங்கைத் தமிழ்ச்சமூகம் என்ற ஒன்று இருக்கிறதா?) இந்தப் படத்தை உருவாக்கியவர்களின் பின்னணியில் வைத்துப் பார்த்தால் யாழ் தமிழ்ச் சமூகம் எப்படிப் பார்க்கும்? அனைத்துப் பிரச்சினைகளையும் தூர விட்டுவிட்டு 'பொண்ணையன்' என்கும். இந்த ஆள்தான் மிகத் தீவிரமாகத் தனது பழிதீர்க்கத் துப்பாக்கி தேடுபவராக படத்தில் அமைவது சமூகத்தின் நினைவினாலா அல்லது படத்தின் போக்கினாலா என்பதைவிடவும் நகைமுரண் ஏதும் இல்லை.

ஓர், ஒரு பால் சேர்க்கையாளரை தமிழ்ச் சமூகம் ஆண்குறியின் இழப்பின்பெயராலேயே அழைக்கிறது. அழைத்து வந்திருக்கிறது. தற்போதிருக்கும் அறிவார்

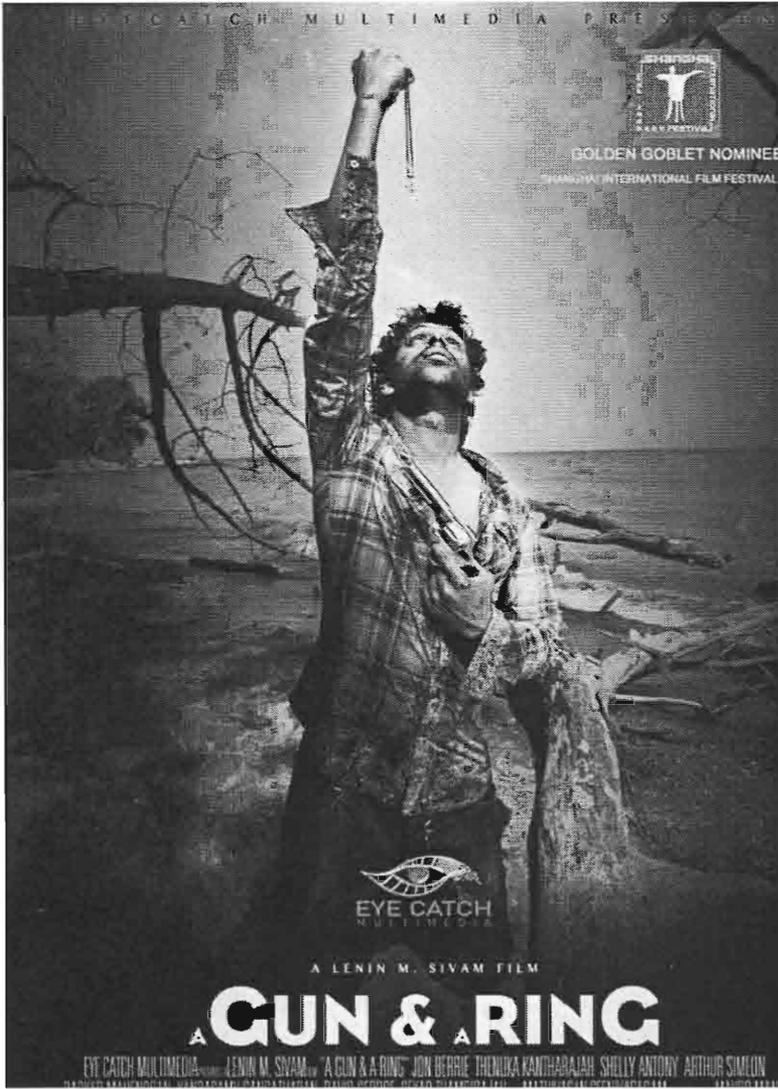
சமூகம் மிகவும் தெளிந்த சிந்தனையுடன் ஒருபால் சேர்க்கையையும்(LGBT) அவை தொடர்புபட்ட பிற அனைத்து நடவடிக்கைகளையும் பார்க்கிறது என்பது ஒருபுறம். ஒருபால் திருமணங்களே சட்டவகையில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட கனடாவில் இருந்து வரும் ஓர் திரைப்படம் உலகளாவிய தமிழர்களுக்காக என்றுசொல்லி 'வேட்டையாடு விளையாடு' படத்தில் கமல்காசன் என்கின்ற ஆளுமையின் விளக்கமளிப்பில் உருவான வில்லன்களை விட மோசமாகச் சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஒருபால் சேர்க்கை காரணமாக அதில் ஒரு இணையர் திட்டமிட்டுக் கொலை செய்யப்படுகிறார். அந்தச் செய்தி அறிவிக்கப்படுபோது 'நீரோ மன்னன் பிடில் வாசித்தான்' என்பார்களே அதைப்போல பியானோ வாசித்துக்கொண்டிருக்கிறது மற்ற இணை! என்ன வகைச் சிந்தனைத் தெளிவு என்பதுதான் தெரியவில்லை. திரை மொழியில் இவ்வாறான காட்சியமைப்புக்கள் தருவது ஓர் கொடூர மனநிலையைத்தான். அந்த இணையில் மற்றவர் ஓர் இளைஞன், தனது இணை கொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்பதை ஊகித்தும் கூட கனடாபோன்ற சட்டத்தின் செயற்பாடுகளில் திறனான நாட்டில் காவல் துறையிடம் முறைப்படாது அமைதி காக்கிறார்.

பின்னர் தொடர்ந்தும் படக்குழுவினரின் புத்திக்கேற்றபடி நடந்து கொள்கிறார்.

அதில் மிகவும் மோசமான சித்தரிப்பு என்னவென்றால்... கடைசிக்காட்சியில் இரும்பன் என்ற பெயரில், மனைவியையும் தன்னைக் கொல்ல வந்த முன்னாள் போராளியையும் அடித்துக்கொன்றவர் கொடுக்கும் துப்பாக்கியை வாங்கிக் கொண்டு தனது தந்தையைக் கொல்லப் போகிறார். ஆக, கனடாவில் ஒருபால் சேர்க்கையாளர் ஒட்டுமொத்த முட்டாள்கள் என்கிறதா படம்!

தனது இணை கொல்லப்பட்டதைக் காவல்துறையிடம் முறையிடாதது... தனது தந்தை கொலை செய்திருப்பார் என்று அறிந்திருந்தும் தகவலை காவல் துறைக்கு தெரியப்படுத்தாதது, அத்துடன் இன்னும், தான் கொலை செய்யலாம். அதை யாரும் கண்டு கொள்ளமாட்டார்கள் என்று நினைப்பது, அடித்துக் கொலை செய்யப்பட்டு இரண்டு உடல்கள் இருக்கையில் அதைப்பற்றிக் கவலை கொள்ளாமல் கடைசிக் காட்சியில் துப்பாக்கியை வாங்கிக் கொண்டு வெளியே போவது... கொலையையும், அதற்கான சாட்சிகளையும் மறைப்பது, தடைசெய்யப்பட்ட துப்பாக்கியை மிகவும் தயக்கமற்று ஓர் கொலை நோக்கோடு

கொண்டு போவது... இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டே போகலாம்.

இதை விடவும், ஓரினச் சேர்க்கையினரை தமிழ் மனத்துடன் சித்தரித்து. ஓரினச் சேர்க்கையாளர் காவல்துறையில் நம்பிக்கையற்றவர்கள், அத்துடன் கொலைவெறியும் கொண்டவர்கள்... என்கிறது அப்படியா? தமிழ் நாட்டுக் காவல் துறையை முன்வைத்து சிந்தித்தால் கூட இந்தப் படத்தில் சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கும் ஓர் பால் சேர்க்கையாளர் பாத்திரத்தின் காவல் துறை குறித்த அணுகுமுறை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதது. இந்நிலையில், இந்தப் படம் கனடாவில் இருந்து வெளிவந்திருக்கும் நிலையில்...மிகவும் சிறுபிள்ளைத்தனமானது என்பதைத்தவிர வேறு எதுவும் சொல்ல முடியாது.

திரைப்படமாக:

எனது நண்பர்தான் என்னை ஊக்கமளித்து வண்டியில் அழைத்துச் சென்றிருந்தார். படம்முடியவும் தனது வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று சாப்பிடச் சொன்னார்.

சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தோம். நாங்கள் இருவரும் உரையாடிக்கொண்டிருந்தோம். 'அந்தக் குழந்தையிடம் ஓர் முதிர்ந்த ஆண் விளையாட்டுத்திடலில் வந்து தனியாகப் பேச முடியுமா, இது கனடாவில் நடக்குமா?' - இது நண்பர்.

'உடனேயே யாராவது பொலிசுக்கு அடிச்சச் சொல்லிவிடுவினம்' - இது நான்.

'அப்ப கடைசில் அவன் அந்தப் பிள்ளையைச் சாக்கொண்டிட்டான் போல' - இது எங்கள் உரையாடலைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த நண்பரின் துணைவியார். அவர் வாழ்க்கையில் திரைப்படம் பார்ப்பதையே விரும்பாதவர். நாங்கள் பேசிய இரு வாக்கியங்களில் இருந்து மீதியை அவரால் ஊக்க முடிந்தது. இதற்கொரு படம்! எடுப்பது என்பதை என்னவென்பது?

குழந்தையைப் பொறியா ஆக்கி குற்றவாளியைப் பிடிக்கும் உத்தியை எந்த முட்டாள் காவல் அதிகாரி செய்வான்? எனது அறிவுக்கே நான் அந்த சிறுவர்களைச் சீரழிப்பவன் வண்டியில் எப்போதோ 'பக்' வைத்திருப்பேன். ('bug மக்கா bug ஓட்டி விடுகிற மைக். உளவறிவதற்குப் பயன்படுவது!')

கதைக்கு வானத்தில் இருந்து துப்பாக்கி விழவேண்டும் என்றால் வேறு ஏதாவது இழுவையோசிக்க வேண்டியதுதானே!

எந்தப் பூங்காவில்தான் பெரியோரின் பாதுகாவலரின் துணையற்று கனடாவில் ஓர் குழுந்தை விளையாடுகிறது. இப்படி ஓர் குழுந்தை தனித்து விளையாடுமானால் முதலில் பெற்றோரிடமல்லவா காவல்துறை விசாரிக்கும்! கனடாவின் காவல் துறையையும் சட்டமும் தெரியாத அறியாதவர்களுக்கு இதெல்லாம் சரிப்படும்.... மற்றவர்களுக்கு கனடாவின் காவல்துறையையும் சட்டத்தையும் இவ்வளவு மட்டமாக காட்டியது இந்தப்படம்தான் என்பேன். (நகைச்சுவைப் படங்கள் தவிர்த்து!)

எனது நண்பர் நினைவூட்டியது போல பாலச்சந்தரின் 'மர்மதேசம்' தொடர் நாடகத்தில் வரும் லிங்கம் போல மோதிரம் எப்போது வேண்டுமோ அப்போது அங்காங்கே தோன்றுகிறது.

இறுதிக்காட்சியில் விமான நிலையத்தில் கைவிடப்பட்ட பெண், நாமிருவரும் சந்திப்பதற்கும் சேர்ந்திருக்கவும்தான் இது நிகழ்ந்திருக்கிறது என்கிறார். அந்த நேரம் அவர்கள் ஓர் நீர்ச் சுனையின் கரையில் இருக்கிறார்கள். அப்போது அந்தக் கறுப்பினத்தவர் 'பொறு' என்றுவிட்டு தண்ணீருக்குள் நடக்கிறார். நண்பரிடம் நான் சொன்னேன் 'பாருங்கள் தண்ணீருக்குள் இருந்து மோதிரம் எடுக்கப்போகிறார்' என்று. அந்த மோதிரத்தை எடுத்ததாவது 'பரவா நகி'. அதன்பிறகு

தமிழ்ப் பெண்ணும் கறுப்பின ஆணும் அந்த மோதிரத்தைக் கொடிபிடிப்பதுபோல் ஏந்திக்கொண்டு வேதம்புதிது படத்தில் அமலாவும் ராசாவும் தூணைத் தொட்டுக்கொண்டு நிற்பது போல் நிற்க...அதே வேதம் புதிது பாணியில் ... சற்று நவீனசியுடன் சொன்னால் பாலச்சந்தர் பாணியில் கமாரா அவர்களிலிருந்து ஜிவ்வென்று சுழன்று கிளம்பி மேலே மேலே செல்கிறது... சிரிப்பு பாஸ்! சிரிப்பு!

சங்கிலி என்ற இரும்பன் முதற்காட்சியில் நடிக்கும் போது எப்படி இருந்தாரோ அதே அளவில் தலைமுடியும் காதில் சிரைத்த முடியும் கழுத்தில் சதைப்பிடிப்புக்களும் கொண்டிருப்பதும் வயதுத் தோற்றம் காட்டுவதும் மிகவும் சர்ரியலிஸ்டிக்கான சுவை! ஒரு 35 ஆண்டுகள் முற்பட்ட பகுதிக்கும் உடல் அமைப்புக்கும் முடிவைத்திருக்கும் பாணிக்கும் உடலின் முதிர்ச்சிக்கும் சிறிதாவது வேறுபாடு காட்டவேண்டாமா?

போராளி முகாமில் விசாரணை நடக்கும் போது பையன் - இளைஞன் போட்டிருக்கும் வெள்ளை 'பனியன்' அழுக்கு கறை கொண்டிருப்பது சரிதான். சிறிது தேயிலைச் சாயத்தில் நனைத்துப் பிழிந்தாலே பழமை 'லுக்' வந்துவிடும் என்றுகூடத் தெரியாத...சே! சுத்த மோசம் பாஸ்!

கனடாவில் எந்த ஏதிலித் தங்குமிடந்தான் (Shelter) இப்படி ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்திருப்பதற்கு அருகருகே அறை வைத்துக் கொடுத்திருக்கிறது. இது கொஞ்சம் அதிகம் பாஸ்!

இப்படிப் பல சொல்ல இருக்கின்றன. இதை அமெரிக்கப் படங்களில் எளிதாக Girls என்பார்கள். இந்த 'கூவ்ஸ்' சொல்வது எனது வேலையல்ல. படம் முழுவதும் அது நிறைந்திருக்கின்றன என்பதுதான் உண்மை.

திரையுடம் வேதாளத்திற்குச் சொன்னதென்ன:

அ. ஆண் குறிச்சின்ன இழப்பும் அது குறித்த தேடலுமான பகுதிகளாக படத்தில் நாம் கொள்ளத் தக்கவை. இந்தக் கதைப்பகுதியினர் தொடர்ந்தும் துப்பாக்கியை அல்லது ஆண் குறிச்சின்னத்தின் சமகால உச்ச சின்னத்தைத் தேடுகின்றனர்.

ஆ. படத்தில் தமிழ்ப் பெண்களின் படிமமாக, அதன் வழியாக, பெண் குறிச்சின்னமாகக் காட்டப்படுவது விமான நிலையத்தில் கணவனால் கைவிடப்பட்ட பெண்தான். அவர்தான் மோதிரம். பெண் குறிச்சின்னம்.

புலம்பெயர் நாடுகளில் குறிப்பாக கனடாவில் பெண்களின் நிலை தமிழ்ச் சமூக ஆணாதிக்க நிலையில் இருந்து விடுபட்டுப் போனதையும் தமிழ்ச் சமூகக் கட்டுப்பாட்டிலும் ஆண்குறிச்சின்னத்தின் துணை அடையாளமாய் இருத்தலையும் அது விட்டுவிட்டுப் போனதையும் இந்தப்படம் கருத்தில் எடுத்துக் கொள்கிறது.

மிக எளிதாக, தமிழ்ச் சமூகத்தின், ஆண் குறிச்சின்னத்தின்

பகுதியாக அல்லாமல், தானே ஓர் முழுமை என்கிற வகையில் பெண் குறிச்சின்னம், என்கிற பெண்பாத்திரம் இந்தப் படத்தில் தன்னை அடையாளப்படுத்திக் கொள்கிறது. இது கனடியச் சூழல் பெண்களுக்கு வழங்கியிருக்கும் வாய்ப்புக்களில் இருந்து பிறக்கிறது.

தமிழ்ச் சமூகத்தின் ஆண் குறிச்சின்னத் தேடலில் இருந்து தன்னைத் தனிமைப்படுத்தி தனது தனிப்பட்ட தேடலின் முடிவுகளில் இயங்குவதாக அது தன்னை நிலை நிறுத்திக் கொள்கிறது. இதுவே இன்றைய கனடாவில் தமிழ்ப் பெண்களின் நிலை. தமிழ்ப் பெண்கள் இன்று ஆண் ஆதிக்க தமிழ்ச் சமூகத்துக் கட்டுப்பட்டவர்களாகக் கனடாவில் இல்லை என்பதன் உண்மையை படம் ஏற்கிறது.

இ. தமிழ்ச் சமூகத்தின் மன நிலை புதியவைகளிலும் "தனது அல்லாத" பிறவற்றிலும் மிகவும் எதிர்ப்புணர்வுடனேயே இருக்கிறது. இதுவே ஓரினச் சேர்க்கையாளர்பற்றி இந்தப் படம் காட்டும் வெளிப்பாடு சொல்லும் உண்மையாக அமைகிறது. இது தமிழ்ச் சமூகத்தின் உண்மை ஆழ் மனநிலைதான்.

ஈ. முகத்தில் எந்த உணர்வும் காட்டா இறுக்கம். அற்புதமான நடப்பு. படத்தின் சாதி பற்றிய அமைதி!

'தட்டிப்பாத்தேன் கொட்டாங்குச்சி...தாளமில்லை தங்கச்சி'

மன்னன் சாலமன் என்ன சொன்னான்?:

அண்மைய உண்மை மொழி: 'நேர்மையாக, உண்மையாக, நம் அடையாத்தில் பற்றுக் கொண்டவர்களாக' - இந்திய - தமிழக ஆட்சிப் பணியர் சகாயம் தமிழரிடை ஆற்றிய உரையில் சொன்னது.

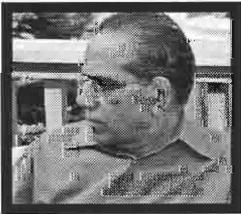
குறியீடு:

1. எனக்கு முன்னர் 23 பேர் கருத்து சொல்லியிருப்பதால் எனது கட்டுரையை 24 ஆவதாக வைத்துக்கொண்டதில் பெரிய தவறு இல்லை எனவே நினைக்கிறேன். பலரும் சொன்ன கருத்துக்கு மீறி நான் என்ன சொல்லிவிட முடியும். எனினும் காலம், பக்கம் கருதி சிறிதாக நிறைவாக்கியிருக்கிறேன். இதற்கு முன்னர் வந்த 23 கட்டுரைகளும் இந்த இணைப்பில் உள்ளன. [https://www.facebook.com/video.php?v=595815530526927&ref=nl\(19-09-2014\)](https://www.facebook.com/video.php?v=595815530526927&ref=nl(19-09-2014)) கிடைக்கவில்லையானால் எனது மு.புவிற்கு செய்தி அனுப்பினால் தந்துதவுவேன்.(<https://www.facebook.com/raphelcv>). நானும் இனித்தான் அவற்றைப் படிச்சு மனசிலாக்கணும்!

2. இந்தக் கட்டுரையில் முதற் பகுதியில் தந்திருக்கவேண்டிய ஃபிராய்டிய சொற்கள் பலவற்றை தரவில்லை. அவை நிறைய உள்ளன. அவற்றை எழுதி ஓர் 'இன்டர் டெக்ஸவல்' { ;) } நிலைக்கு என்னை ஆளாக்க விரும்பவில்லை.

ஆர்ஸேயின் அந்தாதி

மூலம்: ஸ்கொட் எட்வர்ட் அன்டர்ஸன்

மொழிபெயர்ப்பு : அ.முத்துலிங்கம்

உலகம் தலைகீழ் ஆனதை நினைக்கவும்,
சேற்றிலே படகு கடலை நகல்செய்தது.
சரையை அடிக்கும் அலைகள் செம்மண் நிறம்.
இரண்டு லட்சம் மக்களை கடல் விழுங்கியது.

சேற்றிலே படகு கடலை நகல்செய்தது;
குழந்தையின் பொம்மை வெள்ளத்தில் மேலெழுவதை நினைக்கவும்.
இரண்டு லட்சம் மக்களை கடல் விழுங்கியது.
இன்னும் நிற்கும் மசூதியை சேறு மறைக்கிறது.

குழந்தையின் பொம்மை வெள்ளத்தில் மேலெழுவது நினைவிருக்கா?
சுருணையினால் தப்பி நிற்கும் வீடுகளை நினைக்கவும்;
இன்னும் நிற்கும் மசூதியின் சேறு அகன்றுவிட்டது.
கடலில் நனைந்த நீ என்றென்றும் மறுபடி உலரமுடியுமா?

சுருணையினால் தப்பி நிற்கும் வீடுகளை நினைக்கவும்;
நிலத்திலிருந்து மேலெழும் இன்னும் சிறப்பான கட்டடம்.
கடலில் நனைந்த நீ என்றென்றும் மறுபடி உலரமுடியுமா?
மூழ்கி மாறிய நிலத்தை மீளத் திருத்துவது.

நிலத்திலிருந்து மேலெழும் இன்னும் சிறப்பான கட்டடம்.
சரையை அடிக்கும் அலைகள் செம்மண் நிறம்.
மூழ்கி மாறிய நிலத்தை மீளத் திருத்துவது;
உலகம் தலைகீழ் ஆனதை நினைக்கவும்.

A Pantoum for Aceh என்ற கவிதையின் மொழிபெயர்ப்பு .

கவிதை பற்றிய குறிப்பு.

ஆற்றே என்பது இந்தோனேசியாவின் வடக்கு நுனுவில் உள்ள மாகாணம். அந்தமான், நிக்கோபார் தீவுகளுக்கு சமீபத்தில் உள்ளது. 2004ம் ஆண்டு சுனாமியின்போது 2 லட்சம் மக்கள் ஒரு கண நேரத்தில் கடலில் மூழ்கி இறந்தனர்.

இந்தக் கவிதை Pantoum வகையில் எழுதப்பட்டது. 500 வருடங்களுக்கு முன்னர் மலேசியாவில் உண்டான பாடல் வகை இது. இந்த வகையில் வரிகள் திரும்பத் திரும்ப வரும். எங்கள் அந்தாதிபோல என்றுகூட சொல்லலாம். அந்தாதியில் இறுதி வார்த்தை அடுத்ததில் முதலாவது வார்த்தையாக வரும். புறநானூறில் ஒரு பாடல் இந்த மாதிரி இருக்கிறது:

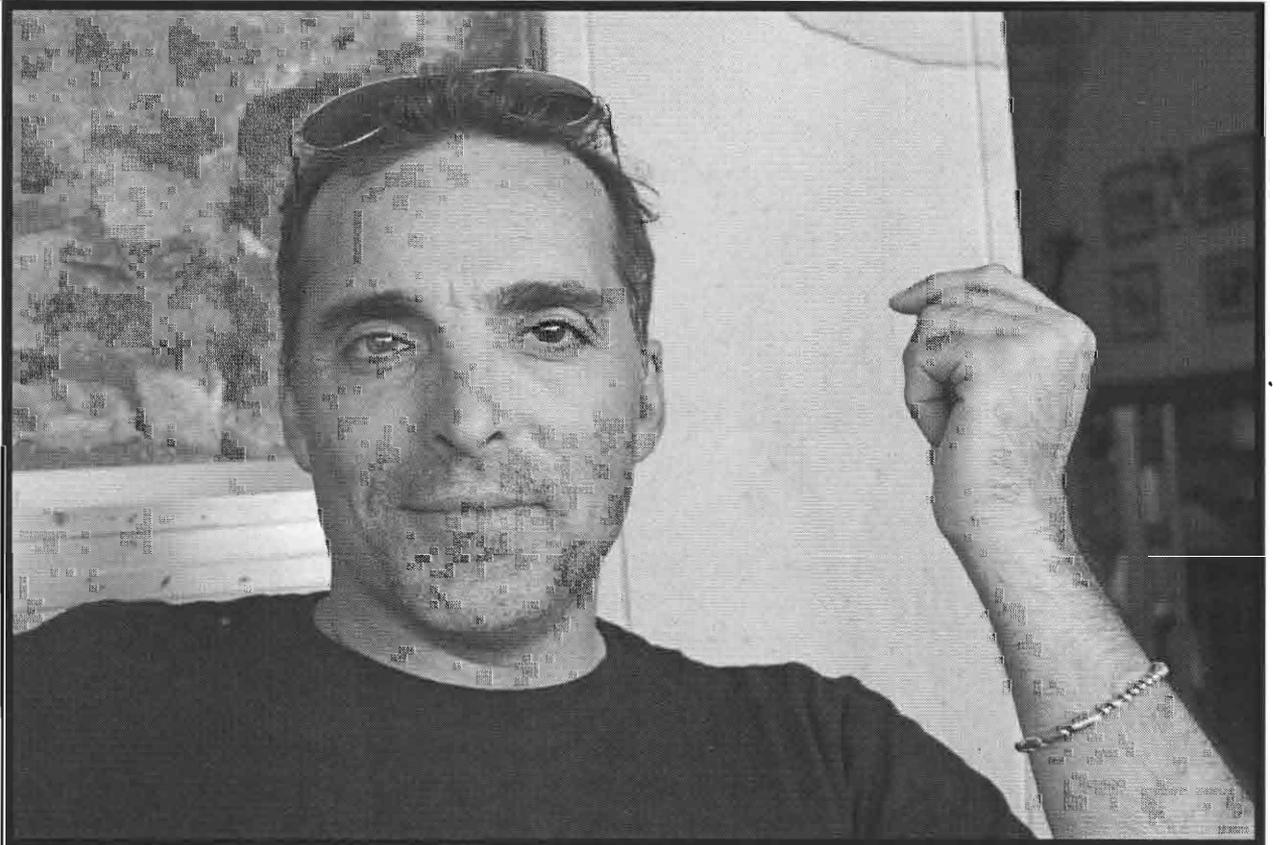
மண் திணிந்த நிலனும்
நிலம் ஏந்திய விசம்பும்
விசம்பு தைவரு வளியும்
வளித் தலைஇய தீயும்
தீ முரணிய நீரும், என்றாங்கு.

இந்த வகையில் கூட ஓர் அழகு இருக்கிறது. எளிய வார்த்தைகளில் ஒரு சம்பவத்தை திரும்பத் திரும்ப கூறும்போது மனதில் ஒரு தாக்கம் ஏற்படுகிறது. சுருதி கூட்டும் போது மேளத்தை மெல்ல மெல்ல தட்டுவதுபோல

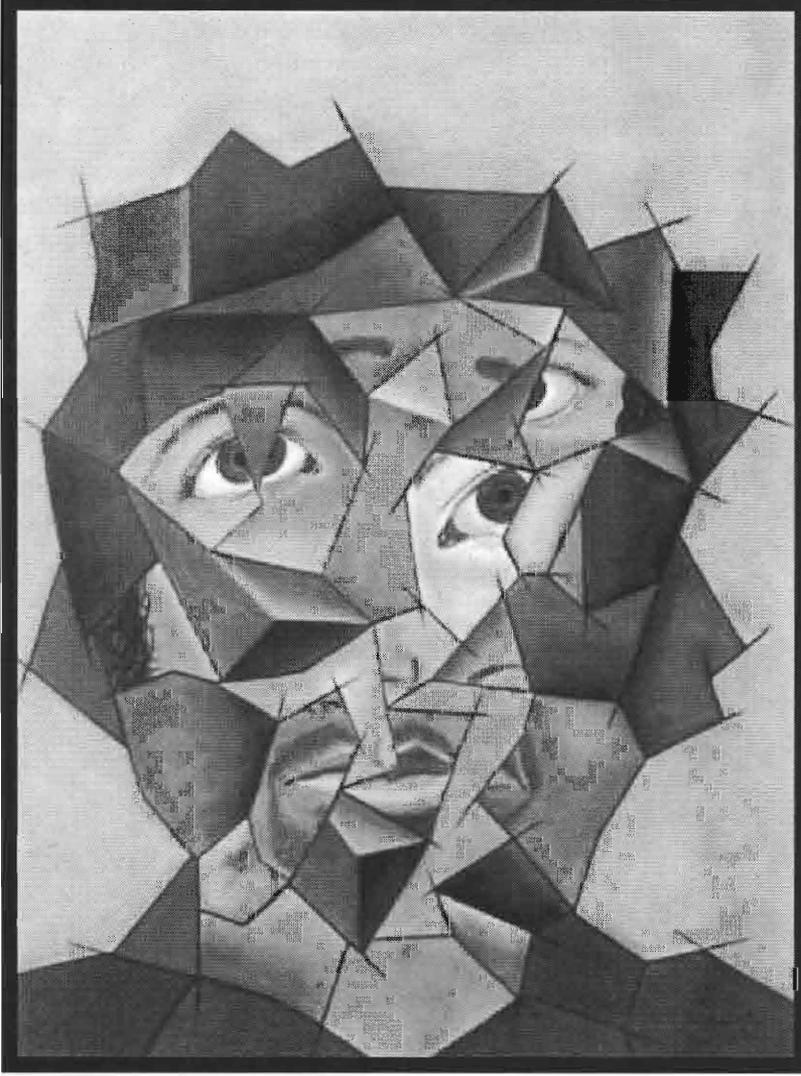
அகம் திறந்து கொள்கிறது. கவி சொல்ல விளைந்தது பரிணாம மாற்றம் பெற்று எம்மை அடைகிறது.

Scott Edward Anderson என்பவர் Fallow Field என்ற கவிதை தொகுப்பின் ஆசிரியர். இவருடைய கவிதை நூலுக்கு Aldrich Emerging Poets Award, Nebraska Review Award ஆகிய விருதுகள் கிடைத்திருக்கின்றன. இவர் கவிதைகள் பல கவிதை மாத இதழ்களிலும், இலக்கிய சஞ்சிகைகளிலும் வெளிவந்திருக்கின்றன. இவர் Walks in Nature's Empire என்ற நூலையும் எழுதியிருக்கிறார். இவர் இயற்கை ஆராதகர்.

இவருடைய கவிதையை மொழிபெயர்க்க முடிவுசெய்த பின்னர் இவரைத் தொடர்புகொண்டு இவரிடம் ஒரு கேள்வி கேட்டேன். 'இந்தக் கவிதையை இயற்றுவதற்கு அவர் Pantoum வகையை தேர்வு செய்தது ஏன்?' அவர் சொன்னார். 'Pantoum வகை திரும்ப ஒன்று எழுவதை சித்தரிப்பதற்கு ஏற்றது. இரண்டு லட்சம் மக்கள் சுனாமியில் மறைந்த பின்னர் இந்தோனேசிய மக்கள் ஓய்ந்துவிடவில்லை. திரும்ப நிலத்தை செப்பணிட்டு கட்டடங்கள் எழுப்பினர். வாழ்க்கையை மீளத் தொடங்கினர். அவர்களுடைய போர்க்குணத்தையும், விடாமுயற்சியையும், மீட்டெழுச்சி வேகத்தையும் சொல்வதற்கு இந்த வகைப்பாடு உதவியாக இருந்தது. அதுவே காரணம்.' கவிதையை மீளப் படித்தபோது அந்தத் தெரிவில் ஒரு நியாயம் இருந்ததை உணரமுடிந்தது.

கற்குறாவுக்கும் விசர்...

கற்குறா

1.

தலைக்கு ஒரு தலையணை போல் ஆளுக்கொரு தொகுப்பைக் கவிதையாய்க் கொண்டலையும் ஒரு கிரகத்தில் உன்னை வாழ நிர்ப்பந்தித்தால் நீ உன் மொழியைத் தொலைப்பாய் முதலில். மெல்ல அது நழுவி உன் உடலெங்கும் பரந்து ஒரு வியாதிபோல் துரத்தித் துரத்தி உன் நினைவை அழிக்கும்.

2.

அப்பனிமருந்து 'மகனுக்கு பரிமாறப்படும் ஒரு பரம்பரைத் தொழிலைச் செய்வது போல் கவிதை தனது கவிதையை இழந்து கவிதையாகி நிற்கும். அப்போதுதான் கவிஞன் என்பவன்(ள்) ஒரு தமிழ் "வாச்சர்" ஆகவோ அல்லது ஒரு சங்கக்கடை மனேச்சராகவோ வந்து நிற்கும் நிலை உருவாகிறது. இங்கிருந்துதான் கவிதைக்கு

மங்குசனி உருவாகிறது.

3.

நீரிலிருந்து தொடங்கிய உனது வார்த்தை என்னில் கசிந்த பொழுது எனது நா வழுவுமுத்தது. சொல்லற்றுப்போன போது கண்களால் வார்த்தைகளை உனக்குள் சாற்றினேன். நீ என்னை மன்னித்தாயா என் சின்ன மலரே...? ஒரு பூவின் சருகோடு சருட்டியபடி குருசும் கொஞ்சம் மஞ்சளும் இன்னும் என் கையில் மீதம் இருக்கிறது. உனக்குத் தெரியுமா அதன் பாரம்? இருபத்தியெட்டுவருசமாக அதனைக் காவித்திரியும் எனக்கு சலித்துவிட்டது. எதாவதொரு தடவை என்னை அது காக்கும் என்ற உனது நம்பிக்கையைத் தொலைத்துவிட இன்னும் என்னால் முடியவில்லை. கனத்தையும் பாராது காவித்திரிகிறேன். ஆனால் என் சின்னமலரே எனக்குச் சலித்து விட்டது. எங்கேனும் ஒரு கடலில் எங்கேனும் ஒரு சமாதியில் உன்னைக் கைவிட்டது போல் அதனையும் நான் கைவிடவிவேண்டும். வழிமாறாதிருக்க காட்டை முறித்து அடையாளமிட்டது போல் வந்த வழியெங்கும் அடையாளமிட முடியவில்லை. நீரை முறித்து சருகவைக்க முடியாது இலைகளைப்போல். நீர் நனைத்த தெருக்களில் வார்த்தைகள் எப்போதும் இளவாளித்துக் கொண்டேயிருக்கிறது.

கண்கூடு மொய்த்த என் பிஞ்சுடலைப் பிரித்தெடுத்து ஒரு கொடுத்தாயாய் ஏன் தத்துக் கொடுத்தாய்? உடலின் மொச்சைகளில் தானே வாழ்வின் ருசி அதிகம். என்னை விட்டெறிந்த வழிகளில் முறித்துமடித்த காடாய் தாய்களின் கால்கள். நான் நடக்கும் புதியதெருக்கள் எங்கும் என் சின மலரே உனது அம்மாக்களின் கால்கள் முளைத்து நிற்கின்றன. கால்களின் கீழே கண்ணாடி நீர்ப் படிகம். கண்ணாடியில் உடைந்து நீரில் நனைகிறது அவர்களது கால்கள். என் சின்னமலரே உன் கால்கள் எங்கே நனைகின்றன. பற்றிப்பிடித்து கேட்க ஆயிரத்தெட்டுக் கேள்விகள் என்னைகளில் இருக்கிறது.

4.

தெறிப்பில் சிதறிய
கண்ணாடிச் சில்லுக்குள்
குலைந்த உரு.
மனக் கண்ணாடி
சிதறாது.
குலையா மனதிற்குள்
தெறியா - துரு.

5.

இருளில் கைவைத்து
சுவரைப்பிடித்தேன்.
கையில் நிழல்.

பின்னால்

மனதிற்குள் நிலைகுத்தி நின்றது சுவர்.

இருளுக்கும் நிழலுக்கும் கருமை வேறு.
கண்ணாடி வெளியே நான்
உள்ளே இருள்.

6.

கண்ணாடிக்குள்ளிருந்து
திறந்தது கண்.

வில்லையில்
படரும் கனவை விதைத்து
குவித்த விம்பம்

கண்ணைப் பற்றியது.

உருமாற உருமாற
ஒவியம்

அழியாக்கல்லாய்
உடலை நினைத்து
நனைத்தது.

7.

மழைநீர் ஊறித்தெறித்து
வழிந்தது.
கண்ணாடியில்
மறுபுறமும் உட்புறமும்
எதிர்ச்சுவாலை.

சுவாசம் முழுவதும்
கண்ணாடிச் சில்லு.

8.

கடவுள் கைவிட்டார்
நான் கைவிட்டேன்.
விட்ட கைவழி
நகர்ந்து கல்லைப் பற்றி
கடவுள் எழுதினார்,
கடவுள் கைவிட்டார்.
கடவுளை
கடவுளின் பின்னிருந்த கருங்கல்லை - க்
கடவுளாய்க் கண்ட கருங்கல்லை
நான் விட்டேன்
கடவுள் கைவிட்டார்.

கையெழுத்து

இன்னோர் உலகிற்கு என்னை ஒப்புக்கொடுத்த கதைகளைச் சொல்வதில் சலியாதிருக்கிறேன். 70களின் பிற்கூறு, 80களின் முற்கூறுகளான வளர்பிறைக்காலம் அவை. இன்னும் முழுநிலவாக முற்றாவிடினும் அவற்றைச் சொல்வதில் ஒரு திருப்தி எனக்கு. கையெழுத்து இட்டு அவற்றைச் சொல்லி விடுகிறேன்.

குயிற் கூட்டின் மேலால் ஒரு பறப்பு

இருள் படர்ந்த வானம். தூரத்தே மலைக்குன்றுகள். இருட்டும் அல்லாத வெளிச்சமும் அல்லாத விடிகாலை அது. அந்தப்பொழுதினிடையே இரண்டு ஒளிப்பொட்டுக்கள் தெரிகின்றன. அவ்வொளிப்பொட்டுக்கள் மெல்ல நெருங்கி வருகையில் தெரிகிறது அது ஓர் அம்புலன்ஸ் போன்ற வாகனம். தூர இருள் படர்ந்த வானத்தைக்காட்டுகையில் ஓர் இசை மேலெழத்தொடங்குகிறது. அவ்விசை திரையரங்கு முழுவதையும் மெல்ல மெல்ல பரவி நிறைக்கிறது. அதனுள் மூழ்கிக்கிடந்தேன் நான். கண்கள் இமையாமல் திரையில் பதிகின்றன. பண்ணைக்காற்று வந்து அரங்கினுக்குள்ளும் பரவுகின்ற நீகல் திரையரங்கு அது. ஜாக் நிக்கல்சன் நடத்த 'குயிற் கூட்டிற்கு மேலால் ஒரு பறப்பு' One flew over the cuckoos nest என்ற திரைப்படத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

அ.இரவி

இடையில் இரண்டு தகவல்களைச் சொல்லிவிட்டு அப்பால் போகவா..? ஒன்று... One flew over the cuckoos nest என்ற ஆங்கிலத்தலைப்பிற்கு ஏ.ஜே கனகரத்தினா அவர்கள் மல்லிகையில் ஒரு கட்டுரை எழுதியபோது 'குயிற் கூட்டின் மேலால் பறந்த ஒன்று' என்று தலைப்பிட்டிருந்தார்.

இத்திரைப்படம் பற்றி 'சரிநிகர்' இல்(1993) நான் கட்டுரை எழுதியபோது 'குயிற்கூட்டின் மேலால் ஒரு பறப்பு' என்று சேரன் அதனைத் திருத்தியிருந்தார். இதில் எது சரி என்பதை நீங்கள் விவாதித்துக் கொள்ளுங்கள்.

இரண்டு... ரிச்சேர்ட் பேர்ட்டன், மார்லன் பிரான்டோ, லீவான்கிளில், யூல் பிறைனர், சீன் கொனரி, ஹரிசன் வோர்ட், ஓமர் செரீப், சாள்ஸ் பிறவுன்சன், அன்ரனி குயின் என்ற நடிகர்களை வெறும் பெயர்களாக நான் தெரிந்து வைத்திருக்கவில்லை. அன்ரனி குயின், ஓமர் செரீப் ஆகியோரை அற்புதமான நடிகர்களாகவும் அறிந்தேன். சாள்ஸ் பிரவுன்சனின் கட்டுடல் மீதும் இடுங்கிய கண்களின் மீதும் எனக்குக் காதல். ஆனால் யாவரையும் சொல்லாமற் கொள்ளாமல் என்னுள்ளிருந்து தூக்கி எறிந்தார் ஜாக் நிக்கல்சன். நான் என்ன செய்தேன் என்றால், பிறகு ஜாக் நிக்கல்சன் நடத்த திரைப்படங்களை ஓடி யோடிப் பார்த்தேன். ஒன்றிரண்டு திரைப்படங்களைப் பார்த்ததும் 'சைனா ரவுண்' என்ற திரைப்படத்தை ஏன்தான் பார்த்தேன் என்றாகிவிட்டது. ஜாக் நிக்கல்சன் மூன்று முறை சிறந்த நடிகருக்கான ஓஸ்கார் விருதைப் பெற்றிருந்தார். அப்படி வேறு ஒருவர் பெற்றதாக நான் அறிந்தவரை தகவல் இல்லை.

மீண்டும் வருகிறேன்..

என்னுள் ஓர் மாயம் நிகழ்த்திய முதல்திரைப்படம் அது. 'குயிற் கூட்டின் மேலால் ஒரு பறப்பு.' நான் திளைத்துப்போய்க்கிடந்தேன். அது செய்த மாயம் இதுதான். ஒரு திரைப்படம் எப்படி இருக்கவேண்டும் என்று எனக்கு உணர்த்தியது. அத்திரைப்படம் சொன்ன ஒரு சொல்லையும் நான் புரிந்தேனல்லன். ஆனால் அக்காட்சிகள் உணர்த்திய உணர்வுகள் யாவும் என் நெஞ்சுள் இறங்கிற்று அத்திரைப்படத்தின் கதை இங்கு எதற்கு?. இறுதிக்காட்சியைச் சொல்கிறேன். அது ஒரு மனநோயாளர் விடுதி. அக்கதையின் நாயகனை - ஜாக் நிக்கல்சன் - இவ்வுலகிலிருந்து விடுதலை செய்யும் பொருட்டு மனநோயாளி ஒருவர் அவனைக் கொலை செய்துவிட்டு யன்னலால் குதித்துத் தப்பி ஓடுகிறார். இப்பொழுதும் அது இருட்டும் அல்லாத வெளிச்சமும் அல்லாத மாலைப்பொழுது. இருள் படர்ந்த வானம். தூரத்தே மலைக்குன்றுகள். இசையும் அதேதான். ஆனால் உச்ச ஸ்தாயியில்.. இருந்து தேய்ந்து இறங்குகிறது. மெல்ல மெல்ல பரவுகிறது.

திரையரங்கை விட்டு யாவரும் எழுகிறார்கள். எனக்கு எழும்ப மனமில்லை. எழும்பி வெளியில் போய் என்ன செய்வது? வெய்யிலும் புழுக்கமும் என்னை அவிக்கக் காத்திருக்கின்றன. பஸ், கார் ஹோரன் சத்தங்களையும் இரைச்சல்களையும் என் காதுகளினால் தாங்க முடியாது. பண்ணைக் காற்று ஒன்றுதான் என்னை ஆசுவாசப்படுத்தியது. நான் இரண்டு காரியங்கள் செய்தேன். திரைப்படம் பார்த்தவுடன் உடனே யாழ் பொதுசன நூலகத்திற்குச் சென்றேன். - அப்போது அது எரிபட்டிருக்கவில்லை - அடுத்தநாள் என் நண்பனையும் கூட்டிவந்து அதே திரைப்படத்தை மீண்டும் பார்த்தேன்.

இப்பொழுதுதான் திரைப்படம் என்றால் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று எனக்குப் புரியத்தொடங்கியது. அறியாப்பருவத்தில் நான் செய்த பிழைகளைப் பொறுத்தருள்க ஆண்டவனே என்று தமிழ்த் திரைப்படங்களைப் பார்ப்பதை அறவே வெறுத்து ஒதுக்கினேன். அல்ல, அது பிழை என்று அப்போது எனக்கு அபயமளித்தவர்கள் பாரதிராஜா, மகேந்திரன், பாலுமகேந்திரா என்ற மூவர.

எதனிலும் நான் தீவிரவழிப்பட்டவன். எனது ஈடுபாடும் அத்தகையதே. படிப்பு ஒன்றைத்தவிர மிகப்பலவற்றில் தீவிர ஈடுபாடு இருந்தது. புத்தகம் வாசித்தல், விளையாடுதல், நாடகம் திரைப்படம் பார்த்தல், கடலில் குளித்தல், சுவையான தீன் உண்ணல் என்பன அவற்றில் சில. இப்பொழுது என்ன நிகழ்ந்தது என்றால் திரைப்படம் பார்ப்பதில் தீவிரம் காட்டிய நான் 'தீவிர' திரைப்படம் பார்ப்பதில் தீவிரம் காட்டத்தொடங்கினேன். எண்பதுகளின் ஆரம்பத்தில் அதற்கு வழி சமைத்தவர் அலை ஆசிரியர் அ.யேசுராசா அவர்கள்.

யாழ் திரைப்பட வட்டம் என்பது அந்த அமைப்பின் பெயர். 79இலிருந்து 81 வரை சுமார் மூன்று ஆண்டுகள் அவ்வமைப்பு இயங்கியது. அம்மூன்று ஆண்டுகளில் 25 திரைப்படங்களை அவ்வமைப்பு காட்சிப்படுத்தியது. அவற்றில் பத்துத் திரைப்படங்களுக்கு மேல் நான் பார்த்திருந்தேன்.

அ.யேசுராசா அவர்கள் அவ்வமைப்பின் உந்து சக்தியாக விளங்கினாலும் திரைப்படங்களைத் தருவிப்பதில் ஏ.ஜே கனகரத்தினா அவர்களின் பங்கு கணிசமாக இருந்தது. மற்றும் கோ.கேதாரநாதன். சசி கிருஸ்ணமூர்த்தி ஆகியோரின் பங்களிப்பையும் இங்கு குறிப்பிட்டாக வேண்டும். அனேகமான திரைப்படங்களின் திரையிடல்கள் யாழ் நிம்மர் மண்டபத்தில் இடம்பெற்றன. மாதத்திற்கு ஒரு திரைப்படம் என்று காட்சிப்படுத்தவே பெரும்பாலும் சந்தர்ப்பம் வாய்த்தது. சுமார் 30 பேர் அக்காட்சிப்படுத்தலைக் கண்டு களித்தனர். அவர்களில் நானும் ஒருவனாக இருந்தேன்.

யாழ் திரைப்பட வட்டத்தின் அங்கத்துவப்பணமாக பதினைந்து ரூபா பெறப்பட்டது. ஓர் அங்கத்தினர் அதில் ஆறு திரைப்படங்களைப் பார்த்துவிட முடியும். அவ்வாறு அங்கத்தினராக முடியாதவர்கள் ஒரு திரைப்படம் பார்ப்பதற்கு ஐந்து ரூபாவினைக்கட்டி ஒரு விண்ணப்பப்படிவத்தினைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டும். ஏனெனில் தூதரகங்கள் பார்வையாளர்களுக்கு இலவசமாகக் காட்சிப்படுத்துவதற்கே திரைப்படச் சுருள்களைக் கொடுத்து விடுகின்றன. எனவே பார்வையாளர்களிடமிருந்து ஒரு சதமேனும் பெற்று காட்சிப்படுத்தக்கூடாது என்பது தூதரகங்களின் கட்டளை. ஆனால் திரையிடலுக்கான செலவுகள் அதிகம். திரைப்படச் சுருளை கொழும்பிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் கொண்டு வருதல், படம் காட்டும் சுருவியை வாடகைக்கு அமர்த்தல், மண்டப வாடகை என இன்னபல செலவுகள் உள்ளன.

1981 மே 31 நள்ளிரவு யாழ் பொதுசன நூலகம் எரிபடுகிறது. ஈழத்துத் தமிழ்ப் பண்பாட்டு மூளையில் சிங்கள இனவாத

அனுமார்கள் நெருப்பு வைத்த நாள். இலங்கையில் உள்ள அனைத்து நாட்டுத்தூதரகங்களும் யாழ்ப்பாணம் இனி பாதுகாப்பிற்கு உகந்த பிரதேசம் அல்ல என்று பதினாறு மில்லிமீற்றரிலான திரைப்படச் சுருள்களை கையளிப்பதனை மறுத்து விட்டன.

இலக்கணச்சுத்தமான, செறிவான, தெளிவான ஆங்கில மொழியில் ஏ.ஜே கனகரத்தினா தூதரகங்களுக்கு கடிதங்களை அனுப்பிக்கொண்டிருந்தார். ஆனால் ஒரு தபால்காரர் கூட ஏ.ஜே கனகரத்தினாவின் வீட்டு வாசலில் விசில் ஊதவில்லை. முன்னரென்றால் எழுதுகின்ற ஒரு கடிதத்துக்குத் தூதரகங்களிலிருந்து பத்துப் பிரகரங்களாவது வந்து விடுகின்றன. அவை நோனியோ பண்ணியவையாக, அச்சடித்தவையாக, அழைப்பிதழ் வடிவில் உள்ளவையாக நான்கைந்து வடிவங்களில் வந்தன. அவற்றிலிருந்து திரையிடலுக்கு ஏற்ற திரைப்படங்களைத் தெரிவு செய்து மீண்டும் கடிதம் அனுப்பினார் ஏ.ஜே கனகரத்தினா.

'வந்து எடுத்துப் போங்கள்' என்று வந்த கடிதத்திற்கு யேசுராசா, தபால் புகையிரதம் ஏறினார் கொழும்பிற்கு. அடுத்தநாள் புறப்பட்ட தபால் புகையிரத்தில் 'காலத்தால் கரைத்து விட முடியாத' அக்காவியத்திரைப்படச் சுருளை காவி வந்தார். கொழும்பில் யேசுராசா பணிபுரிந்த வேளை மூன்றுநாள் விடுப்பு எடுத்து திரைப்படச்சுருளை

யாழ்ப்பாணத்தில் கொண்டுவந்து காட்சிப்படுத்திவிட்டு கையோடு எடுத்துச் சென்று தூதரகங்களில் கையளித்தார். அவ்வாறு நான் பார்த்த திரைப்படங்களை இனி இதில் நான் பதிவேன். அத்திரைப்படங்கள் குறித்து சேரன் 'புதுசு' வில் - சஞ்சயன் பக்கங்கள் - எழுதிய குறிப்புக்களையே என் பக்கத்துணையாக வைத்துள்ளேன். யாவும் பதிவு செய்யப்படவேண்டும் என்பதல்லாமல் இதற்கு வேறு நோக்கங்கள் கிடையாது.

உலகத்தரமான முதற் பத்துத் திரைப்படங்களில் மூன்று நான்கு திரைப்படங்களைப் பார்க்கும் வாய்ப்பினை நான் தவற விடவில்லை. உழைப்பற்ற அப்பருவத்தில் எனது கல்விக்கென்று தரப்பட்ட அப்பாவின் நிதியிலிருந்து சிறுகச் சிறுகச் சேமித்து பதினைந்து ரூபாவினைக்கட்டி அங்கத்துவன் ஆனேன். ஆறு திரைப்படங்கள் அதற்குப் போக மீதித்திரைப்படங்களுக்கு சேரன் காசு தந்ததும் அப்பாவின் பொக்கற்றுக்குள் களவெடுத்ததும் என்று சிறு ரூபகம். அது பாதகமில்லை. ஏனெனில் நான் பார்த்தவை காவியங்கள்.

'போர்க்கப்பல் பொடம்கின்' என்ற ரஷ்யத்திரைப்படம் பொடம்கின் என்ற போர்க்கப்பலில் தொழிலாளர்களின் போராட்டமும் அதற்கு வெளியிலிருந்த மக்களின் ஆதரவும் என்று கதை நகர்கிறது. அதனைப்பார்த்து 30 வருடங்கள்

முடிவடைந்து விட்ட நிலையில் யாவற்றையும் நினைவில் கொள்ள முடியவில்லை. என்றாலும் அத்திரைப்படத்தை இன்றுவரை திரைப்படத்தின் இலக்கணமாகக் கொள்வோர் உள்ளனர்.

என்னை அசைத்துப்போட்ட ஒன்று என்றால், அது 'பைசிக்கிள் தீவ்ஸ்' என்ற இத்தாலியத் திரைப்படம் தான். ஒரு சைக்கிள் கிடைத்தால் உழைக்கலாம் என்று நம்பிய தந்தை, ஒரு சைக்கிள் கிடைத்து அதைக்களவு கொடுத்து நகரத்தில் மகனுடன் அந்தச் சைக்கிளைத் தேடி அலைவதுதான் அத்திரைப்படத்தின் கதை.

'பைசிக்கிள் தீவ்ஸ்' திரைப்படம் தந்த அவலச்சுவை என் வாழ்நாளில் மறக்கவொண்ணாதது. கண்ணீர் இல்லாமல் அக்காவியத்தை என்னால் எழுதி விடவும் முடியாது. தந்தையும் மகனும் தெருத்தெருவாக அச்சைக்கிளுக்காக தேடி அலைவது, அந்த அங்கலாய்ப்பு, அந்த அவலத்திற்குமிடையில் தந்தைக்கும் மகனுக்குமான உறவு - அத்திரைப்படம் ஒரு உணர்ச்சிக்குவியல்.

அன்று அப்பாவின் பொக்கற்றுக்குள்ளிருந்து காசைக்களவெடுத்து வந்து அப்படத்தை பார்த்தேனோ என்னவோ இரவிரவாக எனக்கு நித்திரை வரவில்லை. நானும் அப்பாவுமாக அந்தச் சைக்கிளைத் தேடி உலைவதுபோல துடித்துப்போனேன் நான்.

ஒரு திரைப்படம் உச்சபட்ச உணர்வைத் தரமுடியும் என்று நிரூபித்த திரைப்படம் பைசிக்கிள் தீவ்ஸ். இன்றளவும் உலகின் முதற்பத்துத் திரைப்படங்களில் ஒன்றாக உள்ளது அத்திரைப்படம். வெற்றிமாறன் இயக்கி தனுஷ் திறம்பட நடத்திருந்த 'பொல்லாதவன்' திரைப்படம் பைசிக்கிள் தீவ்ஸின் பாதிப்பில் எழுந்த திரைப்படமே.

மந்தாரம் சூழ்ந்த மாலைப்பொழுதொன்றில் சஞ்சலமுற்ற மனநிலையில் இருந்தே இதனை எழுதுகிறேன். பைசிக்கிள் தீவ்ஸ் பற்றிய எனது மீள் நினைவூட்டல் அதன் காரணம் என்று நம்புகின்றேன். எனவே என் எழுத்து சட்டென வெட்டி அடுத்த கட்டத்திற்குச் சென்று விடும்.

யூலிஸ் யூசிக் இன் 'தூக்குமேடைக் குறிப்புக்கள்' என்ற நாட்குறிப்புக்களும் திரைப்படமாக்கப்பட்டிருந்தது. யூலிஸ் யூசிக் ஒரு கொம்மியூனிஸ்ட் போராளி. அவருக்கு மரணதண்டனை என்று தீர்ப்பளிக்கப்படுகிறது. மரணதண்டனையை எதிர்த்தோக்கிய அவர் சிறையில் கழிக்கிற ஒவ்வொரு நாள் பற்றிய உண்மையான நாட்குறிப்புக்களே அவை.

திரைப்படம் நிறைவுறுகிற போது ஊடகவியலாளர் யூலிஸ் யூசிக் தூக்குத்தண்டனையை எதிர்த்தோக்கிக் காத்திருக்கிறார். கமெரா தன் பார்வையை சிறையை விட்டு வெளியே துழாவிச் செல்கிறது. சிறுவர்கள் வெள்ளையாகச் சிரிக்கிறார்கள். காதலர்கள் முத்தமிடுகிறார்கள்.

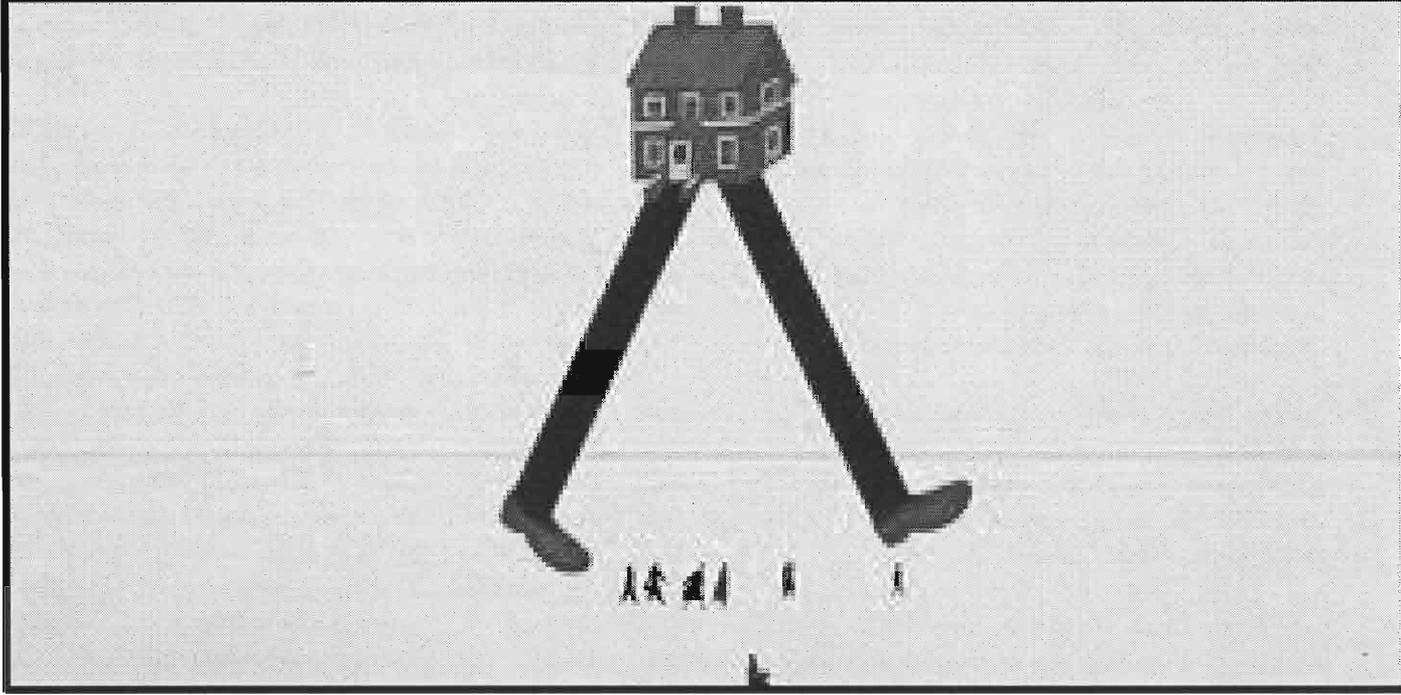
திரைப்படம் முடித்து வெளிவரும்போது என்மீது ஏக்கம் ஏறி

அழுத்திக் கவ்வியது.

'மக்ஸிமின் இளமைக்காலம்' - Youth of Maxim - என்பது இன்னொரு திரைப்படம். ரஷ்யப்புரட்சியின் சூழலில் ஓர் இளைஞன் - மக்ஸிம் - எவ்வாறு மெல்லப்புரட்சியில் இயக்கத்திற்குள் ஈர்க்கப்பட்டு அத்துடன் ஒன்றிப்போகின்றான் என்பதனைக் கலாபூர்வமாகக் காட்டிய திரைப்படம். ஒரு தொழிற்சாலையில் தொழிலாளர்களின் அடுத்தடுத்த மரணம், தொடர்ந்த தொழிற்சங்கப்போராட்டம், மக்ஸிமின் இளமைக்காலத்தை அவை பாதித்த விதம், இத்திரைப்படத்தில் அழகுற எடுத்தாளப்படுகின்றது.

1980இல் பார்த்த இத்திரைப்படம் அப்பொழுதே போராட்டக்குழுவில் என்னை இணையத் தூண்டியது என்று இப்பொழுது சம்சயப்படுகிறேன். மக்ஸிமின் இளமைக்காலம் திரைப்படம் கலாபூர்வமாகவும் பிரச்சாரரீதியாகவும் என்னுள் ஏறி என்னை உலுப்பியெடுத்தது. நன்கு அறியப்பட்ட நாவல் மக்ஸிம் கோர்க்கியின் தாய். அதனையும் திரைப்பட வடிவத்தில் பார்க்கக் கிடைத்தது. போல்சிக்கிள் கட்சியில் இணைந்து போராடும் இளைஞன் பாவெல் அவனது தாய் பாவெலின் போராட்டத்தோழர்கள் இவர்களைச் சுற்றிப்பின்னப்பட்ட கதை. இராணுவம் தேடவும் பாவெல் ஒளிந்து கொள்ள பாவெலின் கடமைகளைத் தன்மேல் ஏற்றுக்கொள் பாவெலின் தாய். என் கண்முன்னே இப்பொழுதும் விரிகிற காட்சி இதுதான். அடங்கிக்கிடந்த தாய் துணிந்து ஒரு தொழிற்சாலையில் நுழைந்து துண்டுப்பிரகரங்களை விநியோகிக்கிற காட்சி. இப்பொழுதுதான் யோசிக்கிறேன். அத்தாயை மகத்தானவளாக அப்பொழுது நாம் கண்டோமே.. அவளை விட மகத்தானவளாக நமக்கு அன்னை யூபதி இருந்தாரே. நம்மிடம் எவ்வளவு மகத்தான திரைப்படங்கள் உருவாகியிருக்க முடியும் என்று இப்பொழுது தோன்றுகிறது. 'இறவா நாள்' - the day which dose not die - என்பது இன்னொரு திரைப்படம். அப்போது ஒன்றிணைந்திருந்த செக்கோஸ்லாவாக்கியா என்ற நாட்டின் திரைப்படம் அது. இரத்தம் மரணம் போன்றவற்றில் அதிருப்தியும் பயமும் உற்று போராட்டத்திலிருந்து தப்பி ஓட விரும்பும் ஒரு இளைஞன் எவ்வாறு தவிர்க்க இயலாதபடி போராட்டத்துள் இழுக்கப்படுகிறான் என்று அறியப்பட்ட கதை இது. மக்களுக்கான இராணுவம் மக்களுடன் இணைந்து எவ்வாறு வேலை செய்யலாம் என்பதும் மக்களும் இராணுவமும் எவ்வாறு கருத்துக்களுடன் ஒன்று படுகிறார்கள், ஒத்துப்போகிறார்கள் என்பதுவும் கலாபூர்வமாகச் சித்திரிக்கப்பட்டிருந்தது இத்திரைப்படத்தில்..

எமது அரசியல் நிலைப்பாட்டில் இவை எவ்வளவு தூரம் பாதிப்புச் செலுத்தியிருந்தன என்று இப்பொழுது நான் உணர்ந்தேன். அதனால்தான் மக்களுக்கான அரசியலில் இருந்து விலகிப்போக முடியாதபடி தவிக்கிறோமோ என்ற ஐமிச்சம் எனக்கு எழுகிறது. சினிமா என்பது மிக மிகப்பலம் வாய்ந்த கலை. அதுவே உண்மை.

என் பதின்ம வயதில் யாழ்ப்பாணத்துப் பகல்கள் அச்சமுட்டுபவையாக இருக்கவில்லை. விட்டு விட்டு முழங்கி மௌனிக்கும் பல்சூழல் சத்தங்களை எண்ணுவதில் நண்பர்களுடன் போட்டி போட்டிருக்கிறேன். இரவுகள்தான் புதிரானதாக இருந்திருக்கிறது. ஒருவித அமானுஷ்ய அச்சம் காற்றில் அலைந்தபடியே இருந்தது. இருளின் கரும்போர்வைக்குள் சுருண்டு கிடக்கும் உடல்களை துர்மரணங்களின் இரத்தவாடை சூழ்ந்திருந்தது. இரவுச்சாப்பட்டின் பின்னர் எல்லோருக்கும் இயல்பானதொரு வேலையிருந்தது, அம்மா மிச்சமிருந்த நகைகளை பழந்துணியில் குண்டாக கட்டி தலாகணிக்கடியில் புதைத்து வைத்து அதன்மேல் படுப்பாள். அப்பா கொஞ்ச உடுப்பையும், கூடவே அரிசி, பருப்பில் கொஞ்சத்தையும் 'சொப்பிங் பையில்' கட்டி இன்னும் சில சாமான்களையும் உரப்பையில் ஒன்றாக போட்டு மூடையாக கட்டி தன் அகல 'கரியல் சைக்கிளில்' வைப்பார். அப்பாவிடம் இருப்பதை போன்ற அகல 'கரியல் சைக்கிள்' என் நண்பர்களின் அப்பாக்களிடமும் இருந்தது. நானும், அக்காவும் புத்தக பையில் பாடக் கொப்பிகளுடன் கொஞ்சம் உடுப்புக்களையும் - அக்கா கூடவே ஒரு முருகன் படத்தையும் - திணித்து வைப்போம். ஐயாவிற்கு இந்த வழமைகளில் ஆர்வமில்லை. அப்பாவை பார்த்து உது விசர் வேலை என்பார் . அப்பா அந்த விசர் வேலையை தினமும் செய்தே வந்தார். பின்னிர்வு தாண்டியும் தூரத்தே 'சட்..பட்..சட்..' என வெடித்துச் சிதறும் வேட்டுச்சத்தங்கள் தாலாட்டின் பகுதியாகி நித்திரையோடு பிணைந்திருக்கும்.

தர்மு பிரசாத்

இந்த இயல்பான 'ஆயத்த' வேலைக்கு ஒரு காரணமும் இருக்கிறது. எங்களுரின் கூப்பிடு தூரத்திற்கு கொஞ்சம் தூரமாகத் தான் பலாலி ஆமிக் காம்ப் இருக்கிறது. ஆவரங்காலின் மேற்கில் இராசவீதி தாண்டினால் நவக்கிரி. நவக்கிரி மஸ்கன் சீற் கொம்பனி இடிந்த சுவரில் ஏறி நின்று பார்த்தால் பலாலி துல்லியமாகத் தெரியும். அல்லது இங்கால் பக்கம் இடைக்காடு

**எதிர்த்த வீட்டு லச்சமிப் பாட்டியின் மண்ணிற
"யமுனாப்பாரி" ஆட்டை மட்டும் காணவில்லை. அம்மன்
கோயில் உண்டியல் அப்படியேயிருந்தது. உண்டியல்
கதவிலிருந்த பூட்டை மட்டும் யாரோ உடைத்துப்
போயிருந்தார்கள். ஒரு சில வாரங்களுக்கு திருட்டு போன
சாமனங்களின் பட்டியல் அனுமார் வாலாகியது.**

ம.மாகாவித்தியாலைய இரண்டாம் மாடியில் நின்று பார்தாலும் காம்ப் தெளிவாக தெரியும். அங்கு ஆமிக்காரர் குருவி சுட்டாலும், மண்மூட்டைக்கு சுட்டாலும் வேட்டுச் சத்தங்கள் எங்களுக்கு துல்லியமாக கேட்கும். இந்த பெரிய காம்ப்லிலிருந்து ஆமிக்காரர்கள் காலாற எங்கள் ஊரை நோக்கி அல்லது அகண்ட ஓடுங்கிய யாழ்குடாவை நோக்கி அப்போ அப்போ நடைப் பயிற்சி செய்வது வழக்கம். அவர்கள் பத்தடி தூரம் முன்னோக்கி நடந்தால், நாங்கள் பத்து கி.மீ ஓடவேண்டும். அப்போதுதான் அவர்களின் தாக்குதல் வீச்சிலிருந்து தப்பிக்க முடியும்.

நினைவுதெரிந்து முதல் ஓடியபோது எனக்கு ஒன்பது வயது இருக்கும். ஊரின் பிராதான வீதி தாண்டினால் தரவை வெளி. சின்ன சின்ன திட்டுக்களாக தெரியும் பூவரச மரங்களும் சவுக்கம் மரங்களும் பற்றைகளும் அடர்ந்த தரவை. மாரி காலத்தில் கடல் போல வெள்ளமும், கோடையில் ஈச்சம் பற்றைகள் சொரிந்து தெரியும் தரவைவெளி. தூக்கணாம் குருவிகள் அதன் கூடுகள் நிறைந்த சதுப்பு நிலத்தரவை. வெய்யிலுக்கு கூட ஒதுங்க முடியாத குட்டையான சுருட்டை மரங்கள் ஆமி வாறான் என்றால் இந்த தரவையை ஊடறுத்து தான் ஓடவேண்டும். ஒவ்வொரு முறையும் ஒவ்வொரு விதமாக ஓட வேண்டும். கையில் அகப்படுவதை, ஆயத்தப்படுத்தி வைத்திருப்பவற்றை அள்ளிக் கொண்டு ஓடவேண்டும். ஆமி வாறன் என்றால் எனக்கு கொண்டாட்டம் பள்ளிக்கூடம் போக தேவையில்லை. ஓட்டம் முடிந்து வரும் போது நிறைய தூக்கணாம் குருவி கூடுகளை பிடுங்கிக் கொண்டுவரலாம். அதிக தூக்கணம் குருவி கூடுகளை சேர்ப்பதில் எனக்கும் பட்டாக்கும் போட்டி. தரவையை ஊடறுத்து கைத்தடி பக்கமாக ஓடினால் தான் அதிக கூடுகளை பிடுங்க முடியும். அப்பாவை கைத்தடிப்பக்கமாக ஓடும்படி நிலத்தில் அழுது புரண்டிருக்கிறேன். ஓடும் பாதையை தீர்மானிப்பது அப்பா அல்ல முன்னால் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் சனங்கள் தான் என்பது என் சிற்றறிவிற்கு எட்டவில்லை.

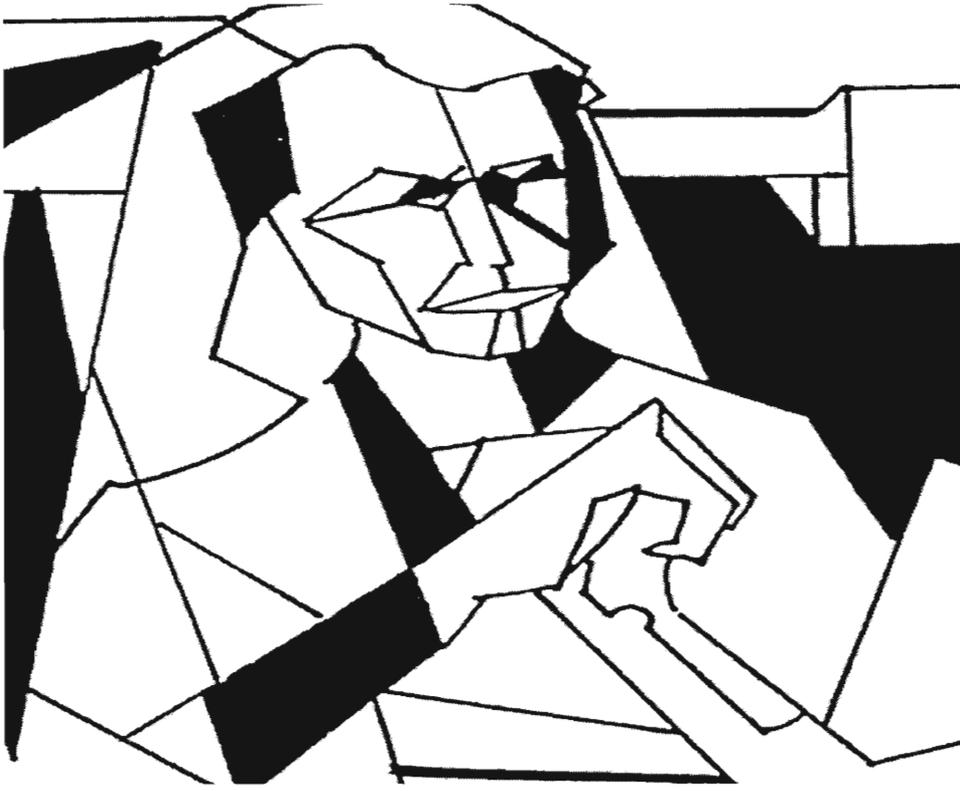
கொஞ்சத்தூரம் ஓடியதும் வேட்டுச் சத்தங்களும், செல் சத்த அமளிகளும் தூரத்தில் ஓடுங்கியிருந்தது. தரவை முடிவிலிருந்த ஆழமர நிழலில் கும்பல் கும்பலாக சனங்கள் மூட்டை முடிச்சுகளுடன் அயர்ந்திருந்தார்கள். 'ரத்னா பேக்கரி' ராக அண்ணன் பாண்பெட்டியுடன் ஓடி வந்திருந்தார். ஆளுக்கு ஆள் கடன் சொல்லி பாண் வாங்கி குட்டுடனே சப்பிட்டார்கள். அம்மா கொஞ்சம் வாழைப்பழம் கொண்டுந்திருந்தார். அக்காவும் தம்பியும் பாணும் வாழைப்பழமும் சாப்பிட்டார்கள். அப்பா ஓரமாக குந்தியிருந்து பீடி குடித்துக் கொண்டிருந்தார். நான் பாண் சாப்பிடவேயில்லை. கொம்பு பணிசிற்கு அடம் பிடித்தேன். சீனி தூவிய கொம்பு பணிஸ் என்றால் எனக்கு உயிர்.

கடைசியாக அப்பையாவிடம் தான் என் அடம்பிடிப்பு எடுபட்டது. சாறத்தின் தலைப்பில் முடிந்து வைத்திருந்த சில்லறையை கொடுத்து இரண்டு கொம்புபணிஸ் வாங்கித்தந்தார். நான் அக்காவிற்கு காட்டிக் காட்டி தின்றேன். அதில் பாதி கூட யாருக்கும் கொடுக்கவில்லை.

பின்னேரம் சனம் மெல்ல மெல்ல ஊர் திரும்ப தொடங்கியது. முன்னால் அப்பையா போக பின்னால் சைக்கிளை உருட்டியபடி அப்பாவும் வந்தார். அப்பா பாலத்தடி தோட்டத்திற்கு தண்ணிர் இறைக்க வேண்டுமென்று அப்பையாவிற்கு சொல்லியபடி வந்தார். வீடு வந்து சேர்ந்த போது அப்பையாவின் கோவணம் வேலியில் காய்ந்து கொண்டிருந்தது. எதிர்த்த வீட்டு லச்சமிப் பாட்டியின் மண்ணிற "யமுனாப்பாரி" ஆட்டை மட்டும் காணவில்லை. அம்மன் கோயில் உண்டியல் அப்படியேயிருந்தது. உண்டியல் கதவிலிருந்த பூட்டை மட்டும் யாரோ உடைத்துப் போயிருந்தார்கள். ஒரு சில வாரங்களுக்கு திருட்டு போன சாமனங்களின் பட்டியல் அனுமார் வாலாகியது.

ஒரு சனிக்கிழமை அதிகாலை. குட்டியபுல தோட்டத்தில் கட்டியிருந்த மாட்டுப்பட்டியில் பால் எடுக்க சென்ற ரவி அண்ணர் தான் ஆமிவாறான் ஆமி வாறன் என்று அரக்க பரக்க ஓடி வந்தார். பின்னால் சில சனங்களும் மூட்டை முடிச்சுகளுடன் வந்து கொண்டிருந்தனர். வேட்டுச் சத்தங்கள் எதுகும் கேட்கவில்லை. படுக்கையில் சுருண்டு கிடந்த என்னையும் தம்பியையும் அம்மா அடித்து எழுப்பினார். நான் புத்தகப் பையையும் அம்மா தனது நகைப் பொதியையும் தூக்கிக் கொண்டோம். அப்பா ஆறுதலாக முக்கிய சாமான்களை கரியலில் கட்டிக் கொண்டிருந்தார். அக்கா முருகன் படத்துடன் ஆயத்தமாகியிருந்தாள். நாங்கள் பாதி நித்திரையிலேயே ஓட்டத்துக்கு ரெடியாகினோம். அப்பா பின்னால் சைக்கிளில் வருவதாக சொன்னார். நான் கொல்லையிலிருந்த ஆட்டுக் கொட்டடியில் போய் கிடாய் ஆட்டை ஒருக்கால் பார்த்து விட்டு வந்தேன். அம்மா முன்னால் நடக்க, பின்னால் நானும் அக்காவும் தம்பியும் மிதப்பாக கிரவல் வீதியில் நடக்க தொடங்கினோம்.

மதியம் தாண்டியும் நடந்து நடந்து ஓடிக் கொண்டிருந்தோம். வேட்டுச் சத்தங்களும், செல்களும் உக்கிரமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன. வீடு திரும்ப இரண்டு நாள் ஆகும் என்றாள் முன்னால் நடந்து கொண்டிருந்த பெரிய அன்றி. அவாவின் அனுமானங்கள்/திட்டுக்கள் என்றும் பலித்ததே யில்லை. என்னை எத்தனை தடவை திட்டியிருக்கிறாள். 'குறுக்காலை போவனே' என்று. இதுவரை நான் குறுக்கால் போகவேயில்லை. எனக்கு என்னமோ இன்று பின்னேரமே வீடு திரும்பலாம் என்றிருந்தது. நேற்றுப் பாதியில் விட்ட கிட்டிப்புல்லை இன்று பின்னேரம் எப்படியும் தொடரலாம் என்று யூகித்தேன். அப்பா வேறு இன்னும் வந்தபாடில்லை. ஒரு லொறி எங்களை கடந்து பறந்தது. அதில் கையை தூக்கியபடி சாத்திரியார் நின்றுருந்தார். நெஞ்சை சுற்றி சறத்தால் கட்டியிருந்தார்கள். கையிலிருந்து ரத்தம் வழிந்து கொண்டிருந்தது. பச்சை சறம் ரத்தத்தில் தொப்பலாகி பழுப்பு நிறத்திலிருந்தது. ரத்தினா பேக்கரி பாண் பெட்டியை

கெந்தித் தட்டு விளையாடினார்கள். வரணியில் எங்கு பார்த்தாலும் மணலாகவிருந்தது. ரோட்டும் மணல் , வீடும் மணல். சேற்றில் நடப்பது போல தாண்டி தாண்டி குச்சொழுங்கைகளில் நடந்தோம். குளத்தில் குளித்துவிட்டு காற்சட்டையை வீட்டுக் கூரையில் எறிந்தால் அடுத்த நாள் காலையில் உதறிவிடு திரும்ப போடலாம் அவ்வளவு குருமணல்.

கண்டபோதுதான் அப்பையாவின் நினைப்பு எனக்கு வந்தது.

பனஞ்சிலாகை போலிருந்த அப்பையா இரண்டு கிழமையாக முழங்காலில் அடிபட்டு நடக்க முடியாமல் படுக்கையில் கிடந்தார். முந்தநாள் ஓட்டகப்புலத்தாரிடம் "புக்கை" கட்டியதால் காலை அவரால் அசைக்கவே முடியவில்லை. பிலா மரநிழலில் ரோட்டைப் பார்த்தபடி "ஈஸிச் சேரில்" கிடந்தார். காலமை பழைய சோற்றுக் கஞ்சியும் ஒரு பீடியும் கொடுக்க வேண்டும்.ே வப்பம் குச்சியால் பல்லுத்தீட்டி விட்டுக் காத்திருப்பார். பீடிக்கு நான் தான் பொச்சில் நெருப்புக் கொண்டுபோய் கொடுப்பேன். கஞ்சியும் குடித்து பீடியும் பத்தினால்தான் விடிஞ்சது மாதிரி இருக்கும் என்பார்.

நாங்கள் கரவெட்டி போய் சேர்ந்த பின்னர்தான் அப்பா எங்களிடம் வந்தார். 'அப்பையா எங்கே' என்றேன். 'பின்னேரம் வீட்டுக்கு போய்லாம் போலிருக்கு' என்றார். கரவெட்டியில் தூரத்திலும் தூரத்து சொந்தகாரர் வீட்டின் கொல்லையில் இரண்டு நாட்கள் கழிந்தது. இரவில் அவர்களின் வீட்டு விறாந்தையில் படுத்தோம். பின்னர் வரணிக்கு போனோம். அப்பா முன்கரியலில் என்னையும் தம்பியையும் ஏற்றி சைக்கிளை உருட்டிய படி போனார். அக்காவும், அம்மாவும் நடந்து வந்தனர். ஒரு பேக்கரியை கடக்கும் போது "அப்பா அப்பையாவுக்கு ஆரு பொச்சில் நொருப்பு கொடுப்பினம்" என்றேன். அப்பா விதியில் போகும் சனத்தை வேடிக்கை பார்த்தபடி வந்தார். வரணியில் அம்மாம்மாவின் சகோதரிகள் மூவரின் குடும்பத்துடன் மொத்தமாக இருபது பேர் ஒரு மண்வீட்டை அப்பமாக்கி பங்கிட்டோம். விறாந்தையை நான்காக பிரித்து கரியால் கோடுபோட்டோம். ஒவ்வொரு பெட்டியும் ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கு. பகலில் அந்த கரிக் கோட்டில் சித்திமார்

கல்யாணமாகி பிரான்ஸ் விசாவிற்கு காத்திருந்த சித்தியும், அய்யாவும் கொழும்பு வெளிக்கிட்டபோது நானும் வரணி மணலில் அழுது புரண்டு அவர்களுடன் கொழும்பு சென்றேன். கிளாலியில் பத்துப் படகுகளில் ஒன்றில் எங்களையும் கட்டி இழுத்துச் சென்றார்கள். மறு கரையில் இடுப்பளவு தண்ணீரில் இறங்கிய போது உடம்பு முழுவதும் உப்பு பூத்திருந்தது. உதடுகள் வெடித்திருந்தது. அங்கிருந்து எப்படி வவுனியா வந்தேன் என்று நினைவில்லை. வவுனியா மாமாவீட்டில் கட்டிலில் படுத்தபோது அப்பையாவின் 'ஈஸி சேர்' நினைவில் வந்தது.

கொழும்பு கொச்சிக்கடையில் கிருஸ்ணா லொச்சில் தங்கியிருந்தோம். ஒரு வெள்ளிக்கிழமை இரவு சித்தப்பா டெனிம் ஜீன்ஸ் , ரிசேட்டுடன் வந்தார். ஒரு கிழமை கொழும்பைச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு சித்தியை கூட்டிச் சென்றார். அப்போது அவருக்கு பன்னிரண்டு வயதான என்னையும் வெளிநாட்டுக்கு எடுத்து விட ஆசை வந்தது. அய்யாவையும் என்னையும் இரண்டு மாதங்களுக்கு கொழும்பிலே இருக்கச் சொன்னார் . அப்படியே ஓட்டி தேவனிடம் காசையும் கொடுத்து சவிகுக்கு 'ஸ்பொன்சர்' செய்து அதன் வழியே பிரான்சுக்கு எடுத்தார். வீட்டுக்கொருத்தர் நாடுக்காக போய்க்கொண்டிருந்த போது நான் வீட்டுக்காக பிரான்ஸ் வந்தேன். வெளிநாடுக் கனவெயில்லாமலிருந்த நான் வெறும் ஆறு மாதத்தில் பிரான்ஸ் வந்து சேர்ந்தது கனவு போலிருக்கிறது இன்றும். இங்கே பதினெட்டு வயதில் அகதி விசாவும், இருபதி நாலுவயதில் இந்நாட்டு குடியுரிமையும் கிடைத்தது. அப்பையா ஈஸிச்சேரில் படுத்திருந்த வீட்டிற்கு திரும்ப எனக்கு பன்னிரண்டு வருடம் எடுத்தது.

◦ இந்த ஆண்டு (2014) ரொறொன்ரோவில் இடம்பெற்ற பேராசிரியர் சிவத்தம்பி நினைவு நாளில் திருமதி பார்வதி கந்தசாமி ஆற்றிய உரை

அனைவருக்கும் என் இனிய மாலை வணக்கங்கள்!
 "உருவாய் அருவாய் உளதாய் இலதாய்
 மருவாய் மலராய் மணியாய் ஒளியாய்
 கருவாய் உயிராய் கதியாய் விதியாய்
 குருவாய் வருவாய் அருள்வாய்..."

என அருணகிரிநாதர் குகனைப் பாடியது பேராசிரியர் சிவத்தம்பிக்கு மிகவும் பொருந்தும். சன்னதியான் அவர் அருகில்தானே. சிவத்தம்பியின் உருவம் எங்கள் மனக்கண்ணிலிருந்து மறையப் போவதில்லை. அவரது பத்துறை அனுபவம் சார்ந்த புலமையில் துறை போன அறிஞர்களது உறவுகளும் ஊடாடல்களும் மார்க்சீய தத்துவ ஈடுபாடும் மார்க்சீயப் பார்வை கொண்ட புலமை நெறியைப் பேராசிரியர் தொம்சனிடம் பெற்றுக் கொண்டமையும் மார்க்சீயவாதிகளுடனான தொடர்புகளும் அவரைப் புதிய பார்வை கொண்டவராக ஆக்கின. பேராசிரியர் நா.சுப்பிரமணியன் 'பேராசிரியர் சிவத்தம்பிக்கும் கைலாசபதிக்கும் நிகராகத் தமிழகத்தில் மட்டுமல்ல இலங்கையிலும் இன்னமும் ஒருவரும் உருவாகவில்லை எனக் கூறுகிறார். இது ஒப்பாசாரத்துக்குக் கூறிய கூற்றல்ல. ஈழத்து அரசியலில் தமிழ் குழுக்களின் சிக்கல்கள் காரணமாக ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தில் சிவத்தம்பியின் வாழ்விட வாழ்வியல் நிர்ப்பந்தங்களால் அவரை அச்சத்துடன் சிலரும் பார்த்ததை பலரும் அறிவர். சிவத்தம்பி முதன் முதலில் கனடா வந்த போது (1994 என நினைக்கின்றேன்) யாரும் அவரை அணுகவோ அவருடனான சந்திப்புகளை ஏற்படுத்தவோ முன்வரவில்லை.

அவரை அவரது மனைவி விமலாக்கா உறவினர் முத்துராசா வீட்டில் சந்தித்து எனது நட்புக்குரிய குறமகள் வள்ளிநாயகி உதவியால் தமிழ் கூட்டுறவு இல்லத்தில் ஒரு சந்திப்பை ஏற்படுத்தினேன். அக் கூட்டத்துக்கு முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் பெரும்பாலானோர் சமூகம் தந்திருந்தனர். அவரை அணுகுவோ அழைக்கவோ மறுத்தவர்கள் அவரது அடுத்த வருகையில் பெரும் பங்கு கொண்டது குறிப்பிடத்தக்கது. அரசியல் போக்கும் சமூக மாற்றங்களும் சமூக தனிமனிதனது புரிந்துணர்வில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்துவன என்பதை சிவத்தம்பி என்ற தனிமனிதரை வரவேற்றமை வரவேற்காமையில் காணலாம். இதனைத் தமிழகத்துக்கு உலகத்தமிழ் மாநாட்டிற்காகச் சென்ற போது விமான நிலையத்தில் வைத்துத் திருப்பி அனுப்பப்பட்டமை நிகழ்வும் பின்னர் சிவத்தம்பிக்கு பல்லக்கு அனுப்பி வரவேற்பு நிகழ்த்தயமையும் நிரூபிக்கின்றன.

'போரசிரியர் பற்றி எழுத முயன்ற போது பல முகங்களைக் கொண்ட பெரியாரின் எத்துறை பற்றி எழுதுவது என்ற பிரச்சினை தோன்றிற்று' என்பார் முன்னாள் தினகரன் ஏடு ஆசிரியர் ஆர்.சிவகுருநாதன்.

பேராசிரியர் பேசாப் பொருளைப் பேசத் துணிந்தார். றொபேட் நொக்ஸ் ஒரு வெளிநாட்டவர். அவர் தொட்டார் யாழ்ப்பாணச் சாதி மரபு பற்றி. அவருக்கு யாழ்ப்பாணத்துக் கதியால்களின் நெழிவு சுழிவுகள் தெரியாது. அவரால் சாதியைப் படம் பிடிக்க முடியவில்லை. வேர் போன திசையைக் காணும் ஆற்றல் அவருக்கு இருக்கவில்லை. அவர் வேரிலிருந்து வந்தவரில்லையே? கைலாசபதி தமிழ் விமர்சனத்துறையில் பெரும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியவர். சமூகப்பிரக்ஞை கொண்ட சிறுகதைகளை ஆக்க ஒரு கூட்டத்தை உருவாக்கியவர்.

சிவத்தம்பி கைலாசபதியின் மார்க்சீயத் தோழர்தான். ஆனால் கைலாசபதி தொட முயலாத சமூகத்தில் புரையோடியிருக்கும் சாதீயத்தை ஆய்வில் முன்னிறுத்தி ஆராய்ந்தவர். பெருமைக்குரிய சமூக அடித்தளத்திலே பல்வேறு கோணங்களில் நின்றியங்கிய இந்தச் சாதிச்சகதியை ஆய்வுப் பின்புலமாகக் கொண்டு வந்த சமூகவியல்வாதியாகச் சிவத்தம்பி துலங்குவதுதான் சிவத்தம்பியை புலமையாளர் ஏணியின் உச்சியில் வைத்துப் போற்றுவதற்கான அடிப்படையாகும்.

சூழலியல் பொருளாதாரம் அரசின் தோற்றம்- அமைப்பு முடி பிரபுத்துவம் சமூகம் என்பன சிவத்தம்பியின் ஆய்வு நிலைக்களன்கள். சமூகவியற் போக்குள்ள ஆய்வுமுறையைக் காட்டி ஆய்வு மாணவருக்கு ஊக்கம் ஊட்டிய பேராசானாகக் காண்கிறோம். அவர் ஈழத்து ஆய்வுப் பாரம்பரியத்திற்கும் மேலாகத் தமிழகத்து ஆய்வுத்துறையில் உயிர்துடிப்பை ஏற்படுத்திய பெருமைக்குரியவர்.

பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை சிவத்தம்பியின் ஆசான். அவர் சாதி பற்றிய ஆய்வுக்குள் செல்லவில்லை. அவரது புலன் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ் கற்கை

முறையைப் பெரிதும் நிர்ணயிப்பதில் செவ்வழிந்தது என அவரது புலமைப் பாரம்பரியம் பற்றிய கொழும்பு தமிழ்சங்க நினைவுப் பேருரையில் கூறுகிறார் சிவத்தம்பி.

ஆனால் சிவத்தம்பி எந்த விடயம் எனினும் அதனைச் சமூகவியற் கண்ணோட்டத்தில் அணுகுவதை நோக்கமாகக் கொண்டவர். மதமாக இருந்தாலென்ன நிலமாக இருந்தாலென்ன பெண்ணியமாக இருந்தாலென்ன சகல துறைகளிலும் புலமைத்துவத்தைக் காட்டியவர். துணிந்து கால் பதித்தவர். 'செல்வி' என்ற அவரது நாடகத்துறை மாணவியின் தொலைப்பு அவரை மிகுந்த கவலைக்குள்ளாக்கியது. பதிப்பாசிரியராக இருந்து நான் வெளியிட்ட 'இன்னொரு ஜாதி' என்ற காரைநகரை சீனோர் நிறுவனத் தொழிலாள திமில சமூகப் பெண்களை மையமாக ஜோன் ஷோன்பேர்க் செய்த ஆய்வுநூலின் ஒரு அத்தியாயத்தை மொழி பெயர்த்தவர் செல்வி என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பேராசிரியர் யாழ்ப்பாணம் - சமூகம் பண்பாடு கருத்துநிலை என்ற நூலிலும் Studies in ancient Tamil society என்ற நூலிலும் சாதிப்பிரிவுகள் பற்றிய சமூக மானுடவியற் கண்ணோட்டத்தைக் காண முடிகிறது. பேராசிரியர் தொம்சன் கைலாசபதி ஊடாக உள்வாங்கிய பண்டைத்தமிழ் விழுமியங்களை சிவத்தம்பி ஊடாக ஆய்வுப்பரப்பை விசாலிக்கச் செய்தமை பண்டைத்தமிழ் ஆய்வுவழி வெளிப்படுகிறது. சிவத்தம்பியின் ஆளுமை தொடர்பாடல்களை முக்கியமாகக் கொண்டிருந்த புலமையாளர்களாலும் செல்வாக்குக்கு உட்பட்டிருக்கலாம். கணபதிப்பிள்ளை வித்தியானந்தன் செல்வநாயகம் கைலாசபதி தில்லைநாதன் இந்திரபாலா தினகரன் சிவகுருநாதன் சண்முகதாஸ் யோகர் சவாமிகள் அண்ணாவிகள் பேராசிரியன் கணநாத் ஓபயசேகரா றொமிலா தோப்பர் போன்ற பலரின் தொடர்புகளும் சிவத்தம்பியின் ஆளுமைக்குப் பலம் கொடுத்தன.

குடிமுறையில் நிலத்திற்கேற்ற தொழிலைச் செய்து வாழ்ந்த சமூகத்தில் சாதிப் பாகுபாடு இருந்திருக்கவில்லை. அது வடக்கிலிருந்து வந்த இந்த ஒரு முறை விட்டு விடுபெற்றதாகக் கூறும் சிவத்தம்பி தமிழ் திணை மரபில் 'குடி' வகுத்து வந்த பங்கினை ஆதாரங்களுடன் விளக்குகிறார்.

தமிழின் பெருமைக்கும் செவ்வியல் இயல்புக்கும் சிகரம் வைத்தது போல பக்தி இலக்கியத்தை முழு இந்தியாவுக்குமே தமிழ் தந்த செழுமையாகப் போற்றுகிறார்.

தமிழ் நாட்டுக்கு சமூகவியல் நோக்கில் தமிழிலக்கிய ஆய்வுகளை முனைப்புறச் செய்ய பேராசிரியர் சிவத்தம்பி பல்வேறு பங்களிப்புகளைச் செய்துள்ளார்.

இன்று தமிழ்நாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்களில் கைலாசபதி சிவத்தம்பியின் நூல்கள் பாடநூல்களாக ஆக்கப்பட்டிருப்பதே அவர்கள் இருவரும் எவ்வளவு தூரம் வேண்டப்படுகின்றனர் என்பதையும் அவர்களது புலமைசார் நெறிகளைத் தமிழக அறிஞர்கள் உள்வாங்கியுள்ளனர் என்பதையும் காட்டுகின்றது. 2002இல் தமிழ்நாடு கலை இலக்கியப்

பெருமன்றம் கோவையில் தனது 40வது ஆண்டு நிறைவு விழாவைக் கொண்டாடிய பொழுது ஆற்றிய தொடக்க உரை ரகுநாதன் வாழ்வும் பணியும் நூல் வெளியீட்டுத் தலைமை உரை ஆகியவற்றைப் பொன்னீலன் நம்மை எதிர்நோக்கியுள்ள சவால்கள் என்ற சிறுநூலாக வெளியிட்டு அதன் பதிப்பாசிரியர் குறிப்பில் குறிப்பிட்டிருப்பது ஈழத்தவர் பேராசான் சிவத்தம்பியைப் பெற்ற பேற்றைக் காட்டுகிறது. எம்மிடம் பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் இல்லை. ஆனால் வரலாற்றுப் புகழ் பெற்ற இரு அழியா ஓவியங்களாகக் கைலாசபதியும் சிவத்தம்பியும் விளங்குவது ஈழத்தமிழருக்குக் கிடைத்த பெரும் மதிப்பு. இந் நூல் கைலாசபதி அவர்களுக்கான படையலாகவும் தரப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்நூலில் தமிழ்நாடு கலை இலக்கிய பெருமன்றப் பொதுச்செயலாளர் பொன்னீலன் குறிப்பிடுவது

" கலாநிதி சிவத்தம்பி அவர்களின் ஆழமான உரை தமிழக மார்க்சிய மற்றும் ஜனநாயகச் சிந்தனையாளர்களால் விரிவாக விவாதிக்கப்பட வேண்டுமென்று பெருமன்றம் விரும்புகிறது. மக்கள் கலை இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு இது பெரிய உத்வேகம் தரும் என்று நம்புகிறது."

சிவத்தம்பியின் பேச்சில் எங்கேயோ மழை பெய்ய இங்கே குடை பிடித்த கம்புனிசம் அல்ல ஜீவானத்தின் விதைப்புக்கள் எனக் கூறி பாரதியிடமும் கம்பனிடமும் கம்புனிச தத்துவத்தைக் காணும் மீள் கண்டுபிடிப்பு பணியைத் தமிழ்

புலமையாளர்கள் செய்ய வேண்டுமென்று என்று புத்துணர்வு ஊட்டினார். மார்க்சிய எழுச்சியின் வழியாக எழுத்தாளர் சங்கங்களின் தடம் மாற்றப்பட்டுள்ளதைக் காட்டினார். சித்தர் பாடல்களில் பல்வேறுபட்ட சிந்தனை வெளிப்பாடு காணப்படுவதாயும் அவற்றின் அடிநாதமான கோட்பாட்டினை தெளிவுபடுத்தும் தத்துவ ஆய்வு முயற்சியை மேற்கொள்ள விழைந்துள்ளார்.

Studies in Ancient Tamil Society என்ற சிவத்தம்பியின் நூல் தமிழகத்து அறிஞர்களை அறிவுத்தேடலிலும் ஆழமான சிந்தனைத்தூண்டலிலும் பங்குகொள்ள வைத்தது. ஜீவானந்தம் போன்றோர் சமூகவியல் நோக்கம் கொண்டிருப்பினும் நுட்பமான அறிவியல்சார் உண்மை நியாயத்தைக் கற்பிக்க மரபு வழிவந்த தமிழ் மன்னர் புகழ் பாடலைப் பாடிக்கொண்டிருந்த இலக்கியவாதிகள் பாரம்பரியத்தை உளி கொண்டு செதுக்காமல் சுத்தியலால் நொருக்க வேண்டிய தேவையிருந்தது.

மரபு வழிப்பட்டு நின்று "உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே நிகழ்ச்சி அவர் கட்டாதலின்" என்ற மரபுகளையும் ஐதீகங்களையும் உண்மை என நம்பி வந்த தமிழ் சமூகத்துக்கு தமிழர் பற்றிய தமிழியல் ஆய்வு என்பது அகநிலைப்படுத்தாத நிலையில் நின்று செய்யப்பட வேண்டியது என்பதை புறநிலைப்பட்ட ஆய்வு மூலம் காட்ட முயன்று வெற்றி கண்டவர் சிவத்தம்பி.

(மிகுதி அடுத்த இதழில்)

உங்களின் சகல விதமான மோட்கேஜ் தேவைகளையும்
சிறந்த முறையில் பூர்த்தி செய்யப்படும்!

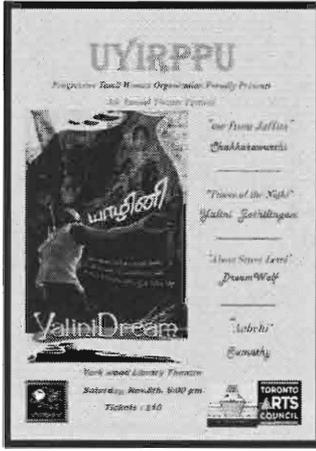
BonaFide
Mortgage Solutions Inc. the true freedom

SUREN NATHAN | 416 436 1111
MORTGAGE BROKER

7 Eastvale Drive, Unit 203, Markham, Ontario L3S-4N8

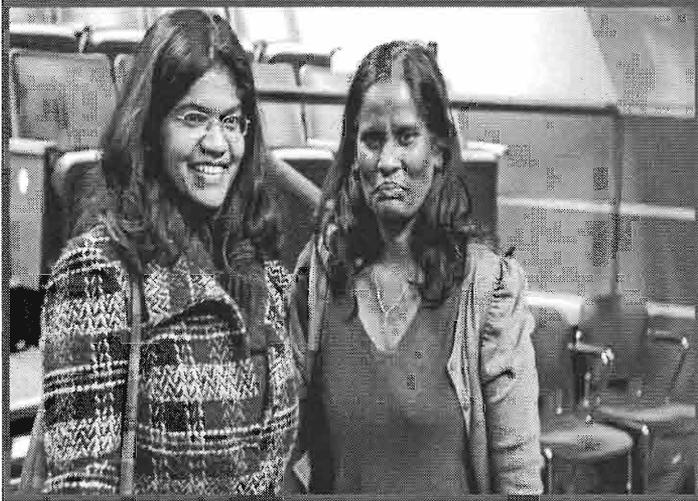
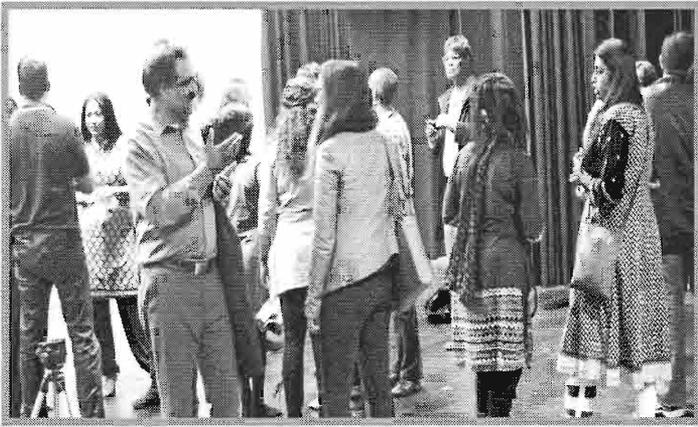
Office: 416 548 7475 | Fax: 416-548-7496 | Email: suren@bmsic.com

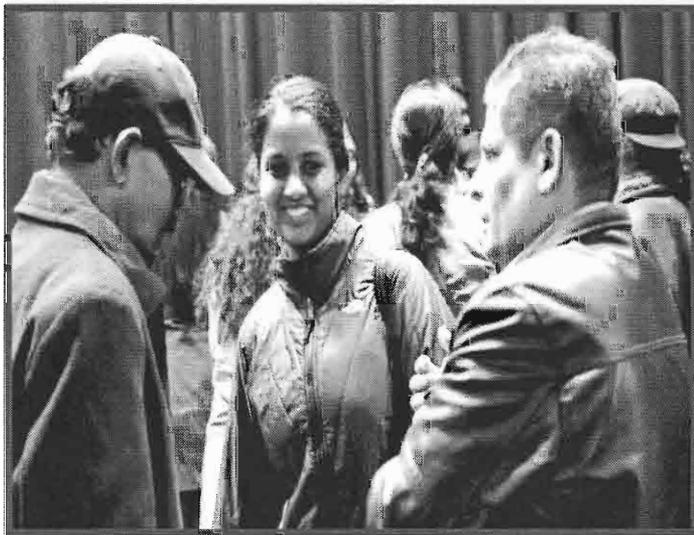
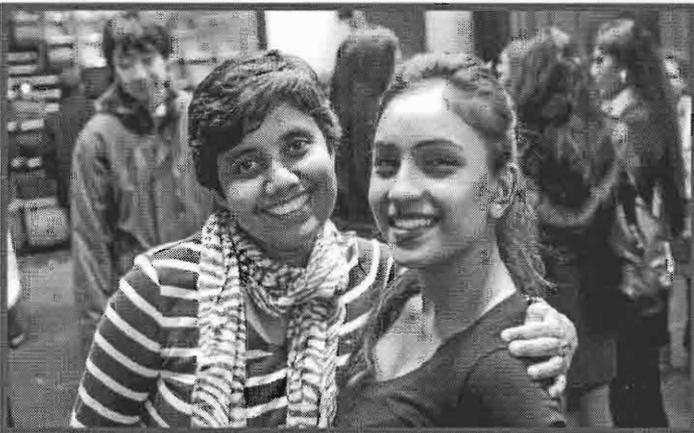

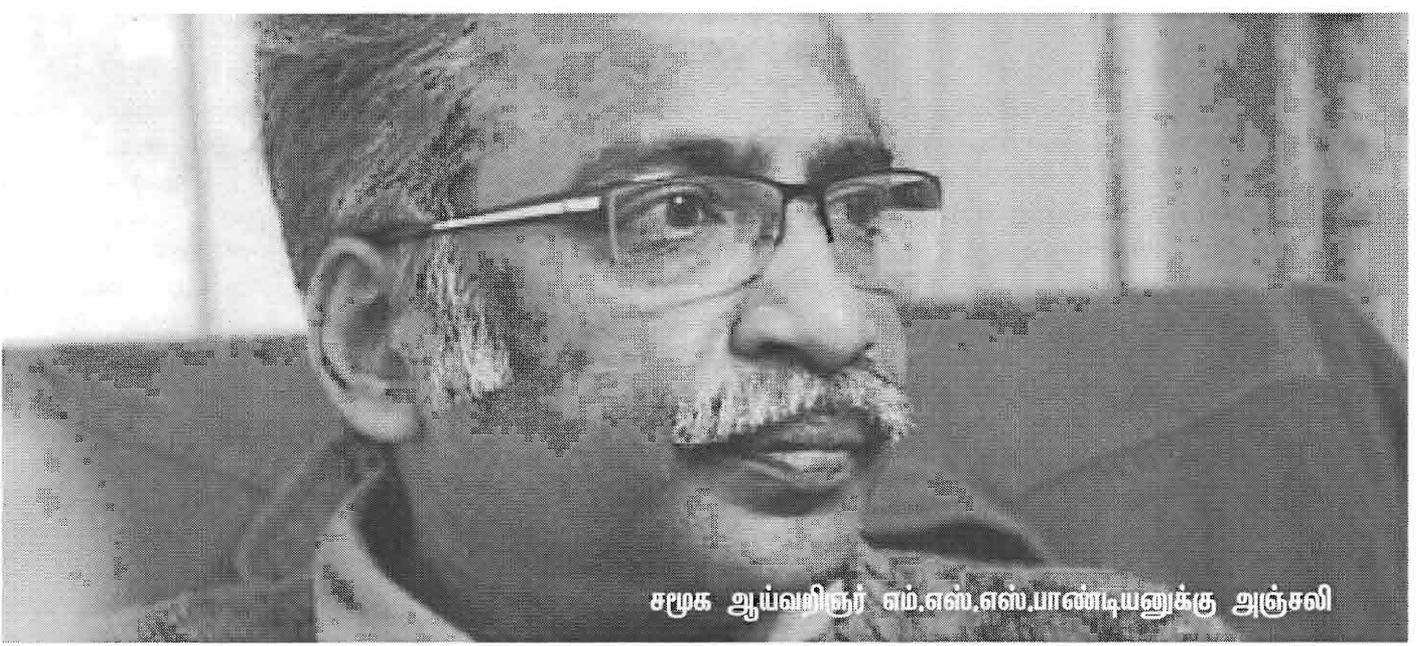
8.11.2014 சனிக்கிழமையன்று ரொறொன்ரோ “யோர்க்வுட்” நாடக அரங்கத்தில் இடம்பெற்ற “உயிர்ப்பு” நாடக நிகழ்வின் முடிவில் எடுக்கப்பட்ட படங்கள்.

சமூக ஆய்வறிஞர் எம்.எஸ்.எஸ்.பாண்டியனுக்கு அஞ்சலி

திங்களன்று டில்லியில் காலமான சமூக ஆய்வாளர், பேராசிரியர் எம்.எஸ்.எஸ்.பாண்டியன் , பெரியாரையும் அவரது சுயமரியாதைக் கருத்துக்களையும் ஆங்கிலம் பேசும் உலகுக்கு எடுத்துச் சென்றவர்களில் ஒருவர். காலமான எம்.எஸ்.பாண்டியனுக்கு வயது 57. டில்லி ஜவகர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகத்தில் வரலாற்றுத்துறைப் பேராசிரியராக இருந்த பாண்டியனுக்கு உடல்நலக்குறைவு ஏற்பட்டு அகில இந்திய மருத்துவ அறிவியல் கழகத்தில் (ஏ.ஐ.ஐ.எம்.எஸ்) சேர்க்கப்பட்டு கடந்த திங்கள் மாலை காலமானார்.

கன்யாகுமரி மாவட்டத்தில் பிறந்த எம்.எஸ்.எஸ்.பாண்டியன், சென்னைக் கிறித்தவக் கல்லூரியில் படித்தார். பின்னர், சென்னை வளர்ச்சிக் கல்விகள் கழகத்தில் சேர்ந்து தமிழகத்தின் நாஞ்சில் நாட்டின் விவசாய உறவுகளைப் பற்றி சிறப்பான ஆய்வுகளைச் செய்தார்.

பின்னர் கல்கத்தாவில் உள்ள சி.எஸ்.எஸ்.எஸ் நிறுவனத்தில் சேர்ந்து சிலகாலம் பணியாற்றி, மீண்டும் பின்னர் சென்னை வளர்ச்சிக் கல்விகள் கழகத்தில் (Madras Institute of Development Studies) சேர்ந்த பாண்டியன் "கீழ் நிலை மாந்தர்களின் பார்வையில் வரலாறு எழுதப்படும் போக்கிற்கான உந்துசக்தியாகவே திகழ்ந்தார்".

இந்தியாவின் பிரசித்தி பெற்ற இதழான "எக்கனாமிக் அண்ட் பொலிட்டிகல் வீக்லி" என்ற இதழில் 1980களிலிருந்தே ஆய்வுக்கட்டுரைகளை எழுதிவந்த பாண்டியன், பொருளாதாரத்துறை மட்டுமின்றி, பண்பாட்டு ஆய்வுத்துறையிலும் தனது அக்கறையைச் செலுத்தினார். மறைந்த தமிழக முதல்வர் எம்.ஜி.ஆர் என்ற "நிகழ்வுப்போக்கு" பற்றி அவர் எக்கனாமிக் அண்ட் பொலிட்டிகல் வீக்லியில் எழுதிய ஆய்வுக் கட்டுரையை பின்னர் " இமேஜ் ட்ராப்" (Image Trap) என்ற பெயரில் புத்தகமாக எழுதி , அப்புத்தகம் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றது .

தமிழகத்தில் தலித்துகள் மீது பிற்படுத்தப்பட்ட மக்கள் நடத்தும் தாக்குதல்களை , இடைநிலைச் சாதிகளின் ஆதிக்கமாகக் காணாமல், அந்த இடைநிலைச்சாதிகளின் ஆதிக்கம் சரிந்துவருவதற்கான அடையாளமாகவே அதைக் காணவேண்டும் என்ற புதிய பார்வையை அவர் அண்மையில் முன்வைத்திருந்தார் என்கிறார் ராஜதுரை. ப்ராமின் - நான் -ப்ராமின் (Brahmin-Non Brahmin) என்ற அவரது சமீபத்திய புத்தகம் பல பதிப்புகளைக் கண்டது.

ஈழத்தமிழர் பிரச்சினையை, இந்தியாவின் வட மாநிலங்களின் கல்வியாளர்கள், அறிவுஜீவிகள் மற்றும் மாணவர்களை அக்கறை காட்டும்படி செய்தார். காஷ்மீரில் அண்மையில் ஏற்பட்ட வெள்ளத்தால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு உதவ , டில்லியில் உள்ள காஷ்மீர் மற்றும் வடகிழக்கு மாநில மாணவர்களை ஒன்று சேர்த்து, பொருட்களைத் திரட்டி அனுப்பினார் .

ஆகஸ்போர்டு, ஹவாய், மின்னிசோட்டா உள்ளிட்ட பல மேல்நாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்களில் வருகைதரு பேராசிரியராக பணிபுரிந்த அவர் சமீபத்தில் டில்லி ஜவகர்லால் நேரு பல்கலைக் கழகத்தில் வரலாற்றுத்துறை பேராசிரியராகப் பணிக்குச் சேர்ந்தார் என்கிறார். பாண்டியனுக்கு, அவரது மனைவி முனைவர் ஆனந்தியும், ப்ரீத்தி என்ற மகளும் உள்ளனர்.

(ஆய்வாளர் எஸ்.வி. ராஜதுரை அவர்களின் குறிப்புகளிலிருந்து)

பேராசிரியர் வி.சிவசாமிக்கு அஞ்சலி

என் ஆன்ம ஆசான். அதிகம் மரியாதையோடும், அன்போடும் எதிர்கொள்ளும் பேராசான். போராளுமை. அவரின் மரணச் செய்தி அதிர்ச்சியைத் தந்தது. தமிழ் புலமைசார் உலகிற்கும் அது பேரதிர்ச்சிதான்.

அதிக ஆரவாரமில்லாத, அலட்டிக்கொள்ளாத பேராசிரியர்களில் இறுதியானவர் பேரா.சிவசாமி என்றே குறிப்பிடத் தோன்றுகின்றது. அத்துடன் 1980 களின் வழி வந்த அறிவுத்தொகுதியினரின் இறுதியானவரும் இவரே. அந்த ஆண்டுகளோடு நின்றுபோன அல்லது நலிந்துபோன தமிழ் அறிவுப் பரப்பின் கடைசி நதியானவர் பேரா. சிவசாமி. அந்தப் பன்முக பெரு நதியும் நேற்றுடன் வற்றியிருக்கிறது.

யாழ். பல்கலைக்கழகத்தில் இரண்டுக்கு மேற்பட்ட துறைகளில் அவர் கற்பித்து வந்தார். வரலாறு, தொல்லியல், சமஸ்கிருதம், இந்து நாகரிகம் போன்ற துறைகளுக்கு அவரின் அறிவு மிகவும் அவசியப்பட்டது. ஓய்வுபெற்று இறுதியாக நோய்வாய்ப்பட்டுப் படுக்கையில் விழும்வரை அறிவு பரப்பும் பணியை சிறப்பாகவே செய்தார்.

அவர் கற்பித்த கல்வியை விடுத்து பேராசிரியரிடம் கற்க அதிக விடயங்கள் இருந்தன. வழமையான பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியருக்கு இருக்கும் எந்த இயல்புகளையும் அவரிடத்தில் மருந்துக்கும் காண முடியாது. மழையோ, வெயிலோ, புயலோ காலை 8 மணிக்குப் பல்கலைக்கழகத்துக்குள் குடையைப் பிடித்தபடி ஒருருவம் அமைதியாக நுழையும். ஏறும்புக்கும் தீங்கு செய்யாத நடையில் பரமேஸ்வரன் ஆலயத்துக்குள் பிரவேசிப்பார். தரிசனம் முடிந்ததும், பத்திரிகைகள் முழுவதையும், முழுச் செய்திகளையும் படித்துக் கொள்வார். யாரையும் நிமிர்ந்தும் பார்க்காத நடையில் நேராகவே வகுப்பறைக்கு வருவார். கற்பித்தல் உடனடியாகவே ஆரம்பிக்கும். பேராசிரியர் பிரம்மச்சாரியத்தை மிக நேர்த்தியாகக் கடைபிடித்தவர்.

இந்த நூற்றாண்டிலும் இப்படியொரு மனிதரா அதுவும் பேராசிரியரா என்று பிரமிப்போடு நோக்கும் வகையில் அவர் தன் பிரம்மச்சாரியத்தைக் கடைபிடித்தார். வகுப்பறைக் கற்பித்தலிலும் அதை அவதானித்திருக்கிறேன். காரணமின்றி எந்த மாணவரையும் நிமிர்ந்து பார்த்துக் கற்பிக்க மாட்டார். அத்துடன் பாட விடயத்தைத் தாண்டியும் செல்லமாட்டார். குறித்த நேரப் பரப்புக்குள், பாடம், அதற்கான விளக்கம், உதாரணம், மேலதிக வரைவுகள், வாசிக்க வேண்டிய புத்தகங்கள், வரைபடங்கள் என அனைத்தையும் வழங்கிவிடுவார். மற்றையது கற்பிக்கும் பாடங்களில் வயதைத் தாண்டிய அப்டேட் இருக்கும். இந்தியப் பண்பாட்டில் ஒரு விடயத்தை எடுத்துக் கொண்டாரெனில் வீலர் தொடக்கம், ரோமிலா தாபரில் வந்து முடிப்பார்.

ஆனால் அவர் எழுதிய நூல்களில், இந்திய அல்லது ஆரிய மற்றும் திராவிட பண்பாடுகள் குறித்து எழுதிய விடயங்கள் கற்பித்தலளவிற்கு அப்டேட் செய்யப்படாதவையாக இருந்தன. இருக்கின்றன. அதற்கு அவை மறுபதிப்பு செய்யப்படாதமையும் ஒரு காரணமாக இருக்கும். அவர் எழுதிய 'பரதக்கலை' மற்றும் 'இந்துப் பண்பாடு: அன்றும் இன்றும்' தவிர மற்றைய அனைத்தும் மறுபதிப்பிற்குட்படவில்லையென்றே அறிகிறேன். 'பரதக்கலை' பரத முனிவரின் 'நாட்டியசாஸ்திரத்தைத்' தழுவி எழுதப்பட்டதாலும், அதுவொரு பண்பாட்டின் அடையாளக் கலைவடிவமாக இருக்கின்றபடியினாலும் அதில் புதியவற்றை சேர்க்க அவசியமிருக்கவில்லை. பாடசாலைகளிலும், கல்வியியல் கலாசாலைகளிலும், பல்கலைக்கழகங்களிலும் பரநாட்டிய பாடத்திற்கு முக்கிய டெக்ஸ்ட் புத்தகமாகப் 'பரதக்கலை' இருப்பதனாலும், குறித்த மாணவர்களுக்கான பாடப்பரப்புகள் 'பரதக்கலையை' பிரதானப்படுத்தியே உருவாக்கப்படுவதனாலும் அந்த நூலில் அதிகளவு மாற்றங்கள் நிகழவில்லை என்றே தோன்றுகிறது. 'இந்துப் பண்பாடு: அன்றும் இன்றும்' குமரன் வெளியீடாக மறுபடியும் வெளிவந்ததாக நினைவு?

ஆரியர் மற்றும் திராவிடப் பண்பாடுகள் குறித்து பேராசிரியர் எழுதியவைகள் எழுதிய காலத்துக்கு பொருத்தமானவை. (திராவிடர்ஆதிவரலாறும் பண்பாடும் -1973, ஆதிவரலாறும் பண்பாடும் - 1976) அதனைப் படிக்கும் ஆய்வு மாணவனின்

சிந்தனையைக் கிளறிவிடும். ஆனால் இப்போது அதைப் படித்தால் குறித்த பண்பாடுகளின் ஆய்வு வரலாற்றைத் தெளிவாகக் கற்றுக் கொள்ளலாம். ஆரிய - திராவிட பண்பாடுகள் பற்றிய கருத்தியல்கள் பேராசிரியரின் ஆய்வு முடிவுகளில் இருந்து முற்றாக மாறிவிட்டன. வேறும் பல நூல்களை எழுதியிருந்தார். அவை அநேகம் டெக்ஸ்ட் நிலையிலேயே படிக்கப்பட்டன.

அவர் நடத்திய ஆய்வுநூல்களைவிட, கற்பித்த பாடங்கள்தான் முக்கியமானவை. சுமஸ்கிருதம், பிராமி. இந்தப் பாடங்களை ஆழமான அறிவுடன் கற்பித்த இறுதிப் பேராசிரியராகவும் அவரே இருந்திருப்பார் என்று கருதுகிறேன். (2011 வரை- அதற்குப் பின் யாரும் வந்தார்களோ தெரியாது. ஈழத்தமிழ் பரப்பில் அவருக்குப் பின் குறித்த இரண்டு பாடங்களிலும் கற்பிக்கும்படிக்குத் தகுதியுடையவர்கள் இல்லையென்றே கருதுகிறேன்) எனவே அவரின் அமரத்துவம், இந்தப் பாடங்களைக் கற்கும், கற்பிக்கும் சூழலிலும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தும். அவர் இயங்கிய தொன்மை மற்றும் பண்பாடுசார் கற்கைகள் ஆய்வு நோக்கிலிருந்து வணிக நோக்கிற்கு மாறிக் கொண்டிருப்பதால், பேராசிரியரின் தேவை இனி வரும் காலங்களில் இல்லாமலும் போகலாம்.

நான் அவரிடம் இந்திய பண்பாட்டு வரலாறு, பிராமி போன்ற பாடங்கள் கற்றிருக்கிறேன். இரு பாடங்களிலும் அவர் மிக ஆழமான அறிவு விரிவை ஏற்படுத்தினார். தென்னாசிய சமூகங்களில் வரலாற்றை வரலாற்றுடனும், தொல்லியலுடனும் நின்று பார்க்காமல், மானுடவியல், மொழியியல், இனவரையியல், பண்பாட்டியல் நோக்கிலேயே கட்டமைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று எனக்குத் தனிப்பட்ட ரீதியில், அவர் வீட்டு மாமரத்தின் கீழ் வைத்து ஒருமுறை கூறினார். அதிகளவில் பக்தவத்சலத்தைப் படிக்கச் சொன்னார். மன்னர்களின் வரலாற்றை விடுத்து, மக்களின் வரலாற்றைத் தேடிச் கண்டுபிடிக்கச் சொன்னார். அவ்வாறு மக்களின் வரலாறு எழுதப்பட்ட புத்தகங்களிலும், நடத்தப்பட்ட ஆய்வுகளிலும் இல்லையென்பது அவரின் எண்ணம்.

நான் எனக்குக் கற்பித்த பேராசிரியர்களில் அதிகம், பேராசான் சிவசாமியை விரும்பினேன். அதற்கு அவர் கொண்டிருந்த வாழ்வொழுக்கம் பிரதான காரணம். அவர் மீது கொண்ட மரியாதையினாலோ, அன்பினாலோ என்னவோ, பிராமி எழுத்தியலை மிகக் கவனமாகக் கற்றேன். கடினமான அந்தக் கற்கை தேர்வில் நான் மட்டும் ஏ பிளஸ் பெறுபெற்றைப் பெற்றேன். அதற்காக அவர் சொன்ன வார்த்தைகள் நினைவிருக்கின்றன. 'நான் பிராமி கற்பித்த மாணவர்களிலேயே அதிக கவனத்தோடு கற்ற முதல்மாணவன்' என்று என் தோளில் தட்டிப் பேசினார். யாழ். பல்கலைக்கழகத்தில் படித்தபோது அவரின் வீட்டுக்கு செல்வது வழமை. ஒரு நாளில் எத்தனை முறை சென்றாலும், முதல் வேலையாக ஒரு கப் பால் தந்த பின்னரே பேச்சை ஆரம்பிப்பார். என் பேராசானுக்கு ஆழ்ந்த அனுதாபங்கள்!

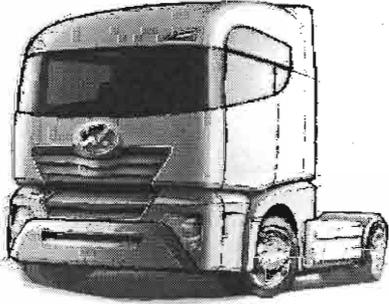
(ஜெரா தம்பியின் குறிப்பிலிருந்து)

OKJ Transportation

- ◆ வீட்டுத் தளபாடங்கள்
வர்த்தகத் தளபாடங்கள்

- ஓரிடத்திலிருந்து இன்னோர்
இடத்திற்கு எடுத்துச்செல்ல
நாடவேண்டிய நம்பிக்கையான
நிறுவனம்.

- ◆ விரைவாகத் தொழிற்படுவதும்
வாடிக்கையாளர்களின் திருப்தியை
நிறைவேற்றுவதும் எங்கள் குறிக்கோள்!

தொடர்புகளுக்கு:

416-876-3349

okjtrans@rogers.com

'உறையாடல்' சஞ்சகைஷ் துஷ்ட் இலக்கய முயஞ்ச்க்கு
வாழ்த்துகள்!

நாதன் சிறிதரன்
சட்ட அலுவலகம்

305 Milner Ave. Scarborough, ON M1B 3V4
416 499 2760

With Best Compliments from...

RANJAN FRANCIS XAVIER

Sales Representative

HomeLife/Galaxy

Real Estate Ltd., Brokerage

880 Ellesmere Road, Suite#204, Toronto, ON M1P 2W6

Tel: 416.284.5555 Fax: 416.284-5727

Dir: 416.816.1220

மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா உலகம்
யழிந்த கொழிந்து விடின்

சூழல் 333